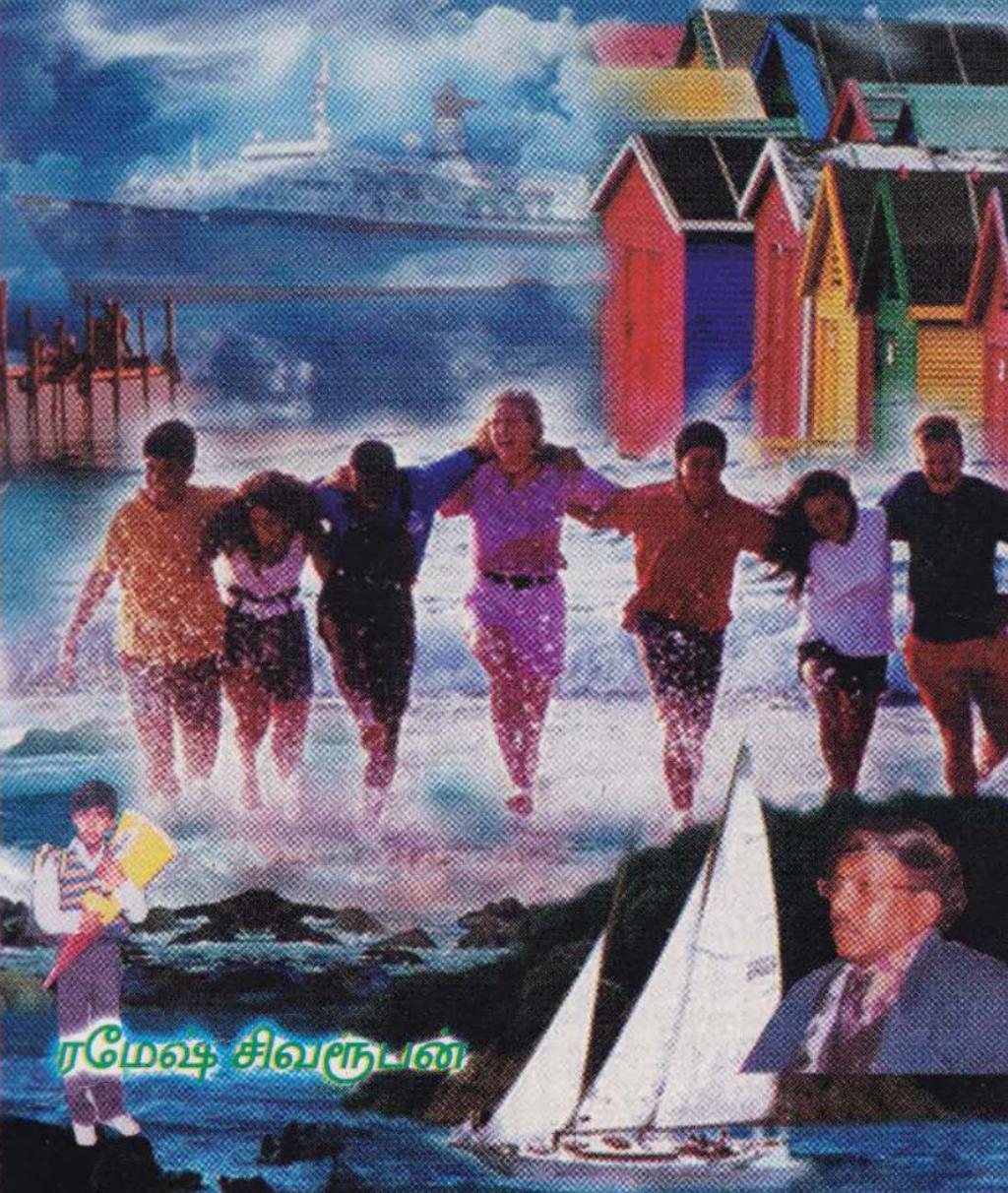
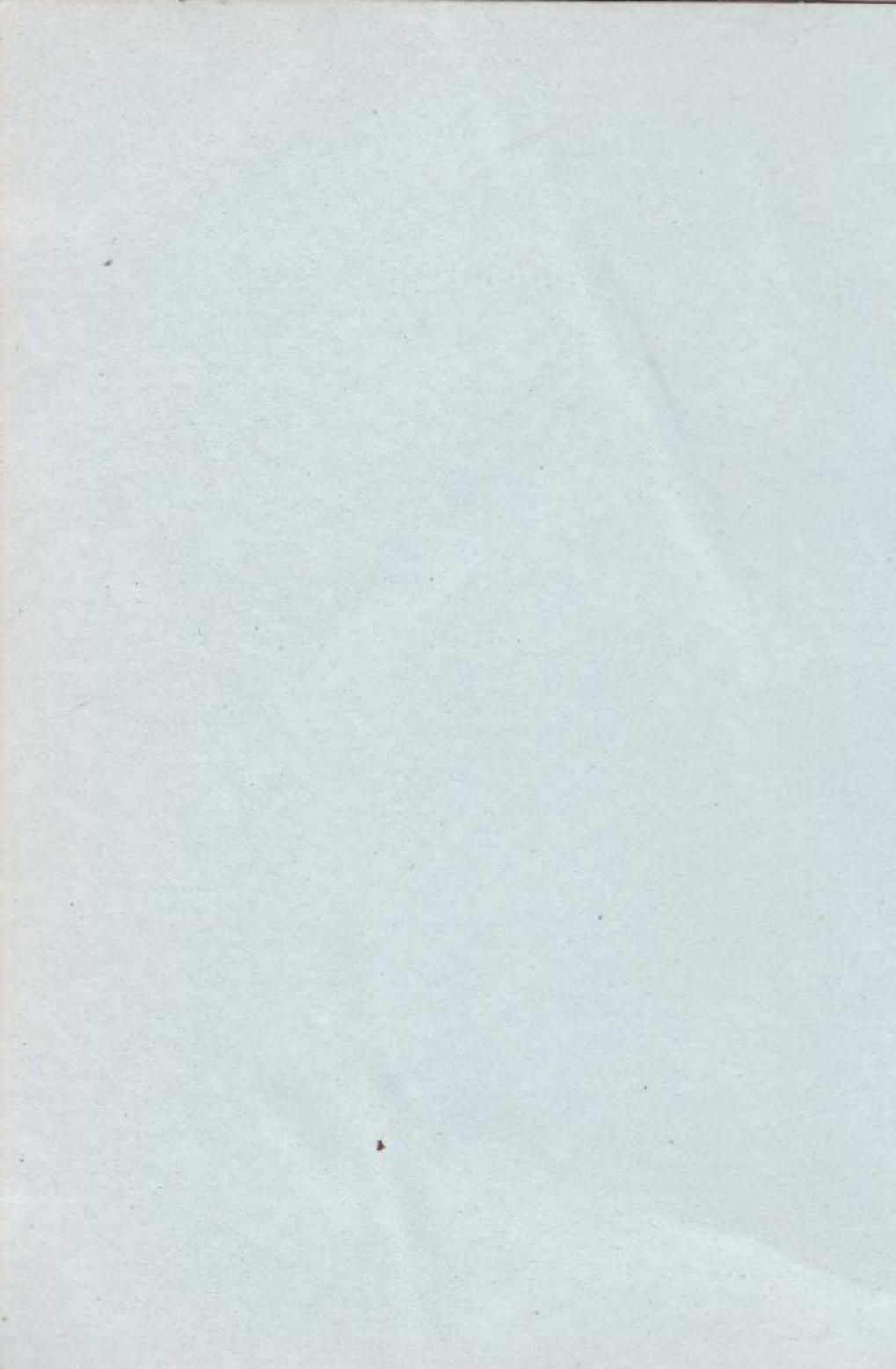
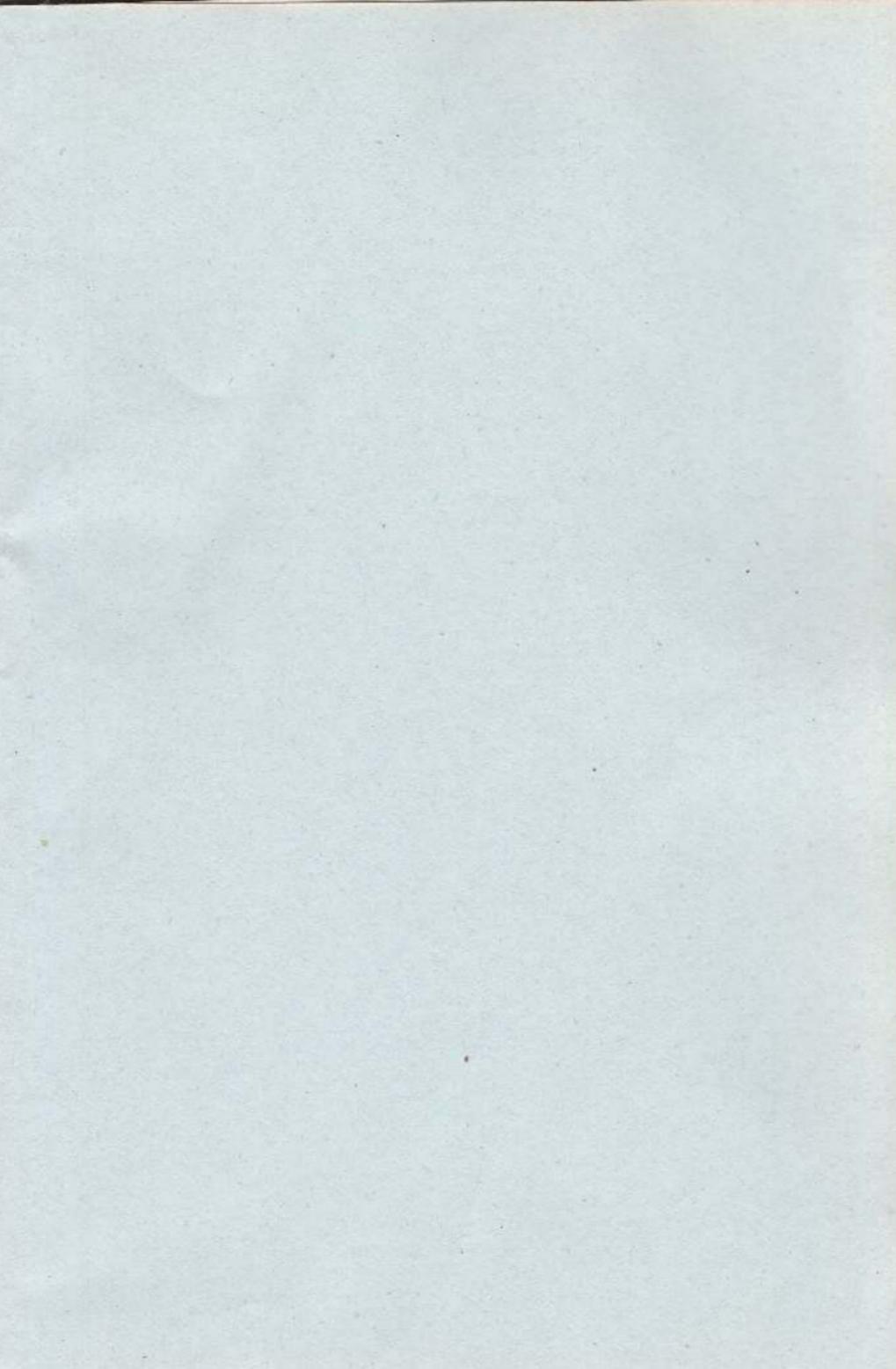

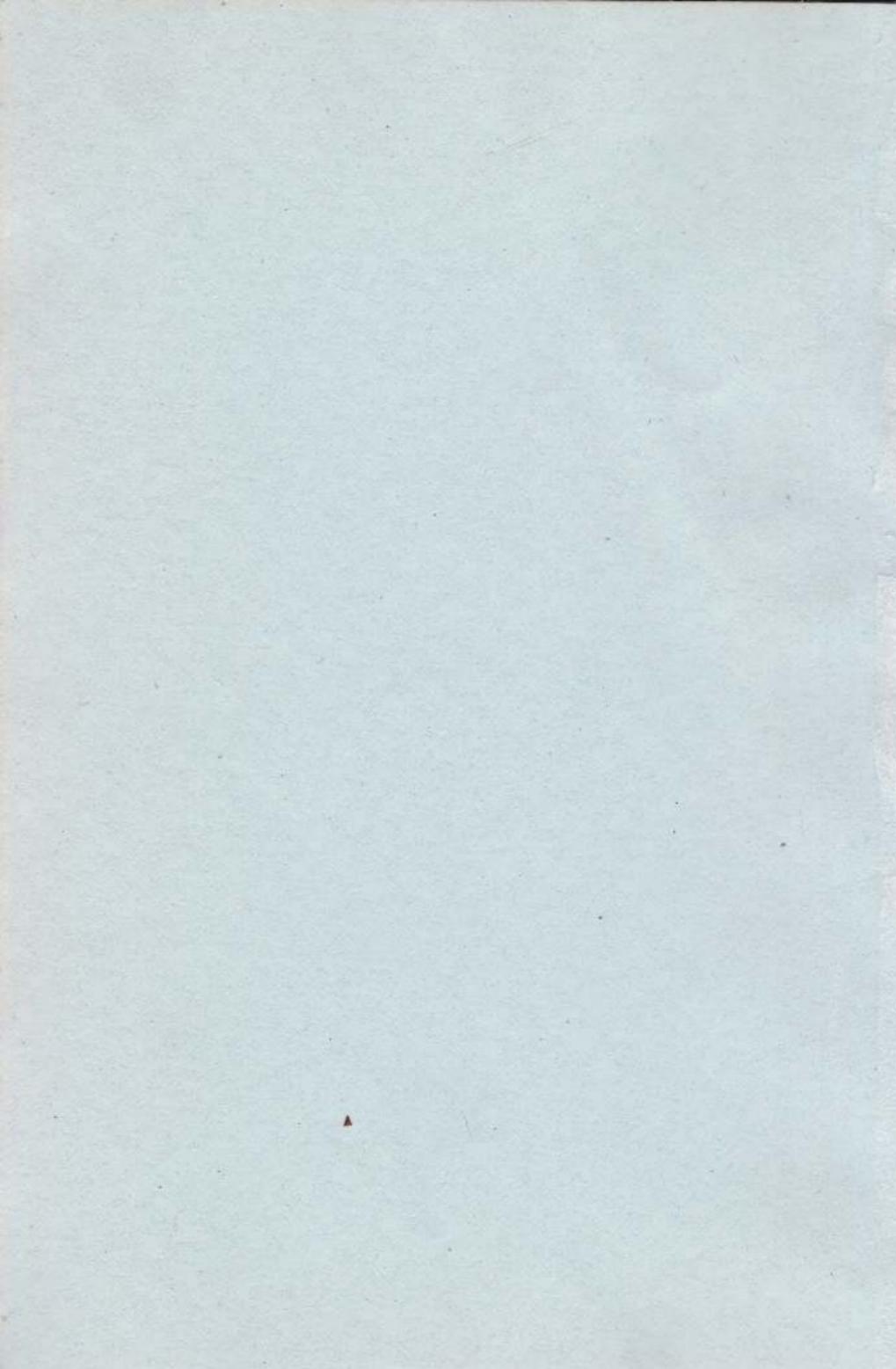
இன்னொரு சந்ததி

ரமேஷ் சிவரூபன்

இங்கொரு சந்ததி

பேர் - கிரீடை பூஷா குமாரி

கிரீடை பூஷா குமாரி ③

29 BD VICTOR HUGO
92110 CLICHY
FRANCE

ரமேஷ் சிவரூபன்

- வான்மதி -
**29 BD VICTOR - HUGO
92110 CLICHY
FRANCE**

இன்னொரு சந்ததி (எட்டு க்கைகள்)

வெளியீடு: முதற்பதிப்பு : அக்டோபர் - 1999

© உரிமை ஆசிரியருக்கே.

RAMESH SIVARUPAN
29 BD VICTOR - HUGO
92110 CLICHY
FRANCE

வெளியீடு - கதலி இலக்கிய வட்டம்
(பிரான்ஸ்)

நூல் உருவாக்கம்:

வா.மு.சே. திருவள்ளுவர்

அச்சும் அமைப்பும்:

சேதுமதி அச்சுக்கம்

சென்னை - 600 092.

தொலைபேசி: 4871375

மதிப்பிற்குரிய வாசகர்களுக்கு

முதலில் இந்தவெளியீட்டை வாங்கிய உங்களுக்கு கதவி இலக்கிய வட்டம் தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. இன்று தமிழ் இலக்கிய உலகம் மூன்று பிரிவுகளாகச் செயல்படுகிறது. இதில் முக்கியமாக ஈழத்தி விருந்து பெயர்ந்து உலகப்பந்தின் பலபாகங்களிலும் இன்றுவாழும் தமிழர்களினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கிய உலகம் நாளைய தமிழ் இலக்கியத்தை தலைமையேற்று வழிநடத்திச் செல்லப் போகிறதென்பது உறுதி.

அந்த வகையில் அவற்றைப் பதிவு செய்து கொள்வதில் பங்குகொண்டு புலம்பெயர் படைப்பாளர்களின் படைப்பு களை நூலுருப் படுத்தவேண்டும் என்பது கதவி இலக்கிய வட்டத்தின் பேரவா. அதன் முதல் முயற்சியாக திரு இரமேஷ்சிவருபன் அவர்களின் “இன்னொரு சந்ததி” எனும் தொகுப்பை வெளிக்கொணர்கிறோம். பதிப்புத் துறை, நூல்வெளியீட்டுத்துறை என்பன இலாபம் சம் பாதிக்க முடியாத துறைகளாக இருந்தாலும் காலத்தின் பதிவுகளைக் களஞ்சியப்படுத்தல் என்கிற வகையில் இவை முக்கியம் பெறுகின்றன.

இன்னும் பலருடைய படைப்புகளையும் நூலுருவில் கொண்டுவர முயற்சிக்கிறோம். இலக்கிய ஆர்வலர்கள் ஆதரவாளர்களும், பத்திரிகைகள், வாணொலிகள், தொலைக் காட்சி போன்ற தொடர்பு சாதனங்களும், விமர்சகர்களும் ஆதரவு தரவேண்டும். உங்கள் ஆதரவுதான் எமது இந்த முயற்சியை வெற்றியளிக்கச் செய்யும்.

வெளியீட்டுரை எனும்போது இந்தத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள கதைகளைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டியது கட்டாயமாகிறது. இதன் உள்ளடக்கமாயுள்ள எட்டு கதைகளுமே பிரான்ஸ் மண்ணின் பின்னணியையே தளமாக கொண்டுள்ளது. இங்கு வந்து அகதிகளான எங்கள் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள், தலைமுறை இடை வெளிகளால் ஏற்படும் பிரச்சனைகள் என்பன பற்றியே இவை பேசுகின்றன. இதில் உலாவரும் கதைமாந்தர்கள் அனைவரும் நாம் நாளாந்தம் சந்திக்கும் நபர்களே. தன் கதாபாத்திரங்கள் மூலமாக எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வார்த்தைகளில் எளிமையாக பதிவுசெய்திருக்கிறார் கதாசிரியர். எழுத்துத்துறையில் ஒரளவு அறிமுகமான இவர் சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்பவற்றை எழுதி வருவதோடு, தலைமுறை என்ற ஒரு வீடியோத் திரைப் படத்தையும் இன்னும் சில மேடை நாடகங்களையும் இயக்கியவர். எழுத்து, இயக்கம் என்பதோடு நடிப்பிலும் ஈடுபாடுடையவர். ஆனாலும் இவரது படைப் பொன்று நூல் வடிவம் பெறுவது இப்போதுதான்.

கதலி சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்குழுவில் ஒருவரான இவரது முதல் படைப்பை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம். இவர் மட்டுமன்றி புலம் பெயர்ந்து வாழும் படைப்பாளர்களின் ஆக்கங்களை பத்திரப்படுத்த வேண்டும் என்ற எங்கள் ஆர்வத்தை வாசகர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும் புரிந்துகொண்டு எங்களுக்குக் கைகொடுக்க வேண்டும்.

தங்கள் ஆதாவிற்கு மனதார்ந்த நன்றியோடு
இணுவையூர் பவன் கணபதிப்பிள்ளை
(கதலி இலக்கிய வட்டம் சார்பில்)

வாழ்த்துரை

வா.மு.சே. திருவள்ளுவர்
இயக்குநர், பன்னாட்டுத் தமிழறவு மன்றம்

இரமேஷ் சிவரூபனின்

“இன்னொரு சந்ததி” நம் தமிழ் மக்களின் புலம் பெயர்வால் ஏற்பட்ட அவல நிலைகளை அழகாகச் சித்தரிக்கிறது.

காலத்தின் கண்ணாடியே எழுத்தாளர். இரமேஷ் சிவரூபன் இதை மெய்ப்பிக்கிறார். தமது அனைத்துக் கதைகளும் தம் மக்களின் இன்னல்களையும், சமுதாயக் கொடுமைகளையும் புலம் பெயர்வுகளால் ஏற்படும் துயரங்களையும் இந்நால் மூலம் உலகறியச் செய்கிறார்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் நம் தமிழர்கள் மிகக் கடுமையாக உழைத்து தம் குடும்பத்தாரரையும் உறவுகளையும் பேணிப்பாதுகாக்கிறார்கள் என்பதை நேரில் கண்டிருக்கிறேன். அயல்நாட்டுச் சூழ்நிலையிலும் நமது பண்பாட்டையும் பேணிப்பாதுகாப்பது தமிழ் உணர்வாளர்கள் என்னி மகிழக்கூடியதாகும்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இரமேஷ் சிவரூபன் எழுத்தாளர், கவிஞர், நடிகர், இயக்குநராகத் தன்னை அடையாளம் காட்டியுள்ளார். தம் மன்னையும் மன்னில் மக்களின் போராட்டங்களையும்

போராட்டத்துக்கு மக்களின் ஈசங்களையும் மையமாக தம் புதினங்களில் எடுத்துரைக்கிறார் சிவரூபன்.

இயல்பாகவே நம் ஈழத்தமிழர்கள் உணர்வின் சிகரங்கள். புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஐரோப்பியத் தமிழர்கள் பெர்லின் நகரில் நடத்திய நம் பண்ணாட்டுத்தமிழறவு மன்ற உலகளாவிய மூன்றாம் மாநாடு இதற்குச் சான்றாகும்.

இரமேஷ் சிவரூபனின் இன்னொரு சந்ததி நமது தமிழ்ச் சந்ததிகளைத் தகுதியான சந்ததியாக உருவாக இந்நால் வித்தாகும்.

சிவரூபன் தமிழ் மக்களின் துன்பம் நீங்க எழுதி இலக்கிய உலகின் திலகமாக விளங்க மனமாற வாழ்த்துகிறேன்.

வா.மு.சே. திருவள்ளுவர்

ஆய்வுரை

முனைவர் வா.மு.சே.ஆண்டவர்
தமிழ்த்துறை பேராசிரியர், பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை - 30.

இலக்கியம் என்பது சமகாலச் சிக்கல்களை வெளிக் காட்டும் காலக்கண்ணாடி. அதுவும் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வடிவங்களான நாவல், சிறுகதை, சமுதாயத் தாக்குதலினை மிகுதியாக வெளிக் காட்டுவதற்கு ஏற்படைய வடிவங்கள். கவிதை சமகாலச் சிக்கல்களை உடனுக்குடன் வெளிப்படுத்தும் வடிவம். ஆனால், சிறுகதை, நாவல் போன்ற இலக்கிய வடிவங்களில் சிக்கல்களை ஆழத் துடனும் அகலத்துடனும் வெளிப்படுத்த இயலும்.

இவ்வடிப்படையில் புலம் பெயர்ந்ததமிழ் இளஞ்சிங்க மான இரமேஷ் சிவரூபனின் “இன்னொரு சந்ததி” என்ற இந்நூல், ஈழ நெருக்கடியால் உலகெங்கும் புலம் பெயர்ந்த ‘ஆழத்தமிழர்களின்’ ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், இன்னல் கள், தாங்கள் சந்தித்த கொடுரங்கள் என எல்லாவற்றையும் வரலாற்று ஆவணமாக ரூபன் இதில் பதிவு செய்துள்ளார்.

இன்று தமிழ் இலக்கியம் என்பது உலகத் தமிழ் இலக்கியமாக வளர்ந்து வருவதற்கு புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் படைப்புகளே அடிப்படையாக விளங்கி வருகின்றன. இதற்குக் காரணம், இலக்கியம் என்பது உணர்வுகளின் வடிகால், சுகபோக வாழ்க்கையில் இருக்கும் மக்கள் கூட்டத்திலேயே நல்ல இலக்கியத்தைக் காணமுடியாது. நச்ச இலக்கியத்தைத்தான் காணமுடியும். நாட்டுக்கும், மொழிக் கும், தனக்கென்ற ஓர் அடையாளத்தை எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தேடிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் கூட்டத்தினிடையே

அரும்பும் மறுமலர்ச்சி இலக்கியம்தான் சமூக யதார்த்தங்களை உள்ளடக்கிய இலக்கியமாக அமைய முடியும். இந்நாலில் இடம்பெற்றுள்ள எட்டுக் கதைகளுமே கண்களிலே நீரையும், நெஞ்சினிலே குருதியையும் கொட்டவைத்து நம்மைப் பிழிந்துவிடக் கூடியவை.

'இடைவெளி' என்ற முதல் கதையில் வதனி பாத்திரத் தின் வழி பெண்ணியத்தைப் பேசுகிறார் ஆசிரியர். புரட்சி பேசும் இளைஞர்கள் கூட தன்னுடைய மனைவி என்று அவளை உடைமையாக்கும்போது மரபை மீறாமல் சமுன்று கொண்டிருக்கின்றனர் என்று காட்டுகிறார். இந்த இடைவெளி என்று தீருமோ?

'வேறுந்த செடிகள்' என்ற கதையில்

நம் தமிழர்களில் சிலர் எவ்வளவு ஒழுங்கினமாக வாழ் கின்றார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டும். ஆனந்தன் என்ற பாத்திரம் இந்தக் கதையில் சிறப்பாக சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. யாழ்ப்பாண நாட்டில் பண்பாட்டு மரபுடன் வாழ்ந்த நம் இனம் எவ்வளவு கொடுரமாக ஆகியுள்ளது என்பதைக் கீழ்க்கண்ட வரிகள் நிருபிக்கும்.

"அண்ணா அண்ணி - மைத்துனர் - மைத்துனி, அக்கா, அத்தான் குடாநாட்டில் அந்த வரவுகளில் எத்தனை புனிதம் இருந்தது. தாய் வாழைகளைச் சூழ்ந்த கன்றுகளாய் பரம்பரையாய் வேர்விட்டு - ஜேயா - நீலக்கடலை மட்டுமா நாம் தாண்டினோம். அந்தப் பண்பாடுகளையுமா"

என்ற வரிகள் நம் இதயத்திய ஈட்டியைப் பாய்ச்சும். 'உண்மைகள் உணரப்படும்போது' என்ற கதையில் பெண் என்பவள் அடுக்களைக் கூறியவள் அல்ல போர்க்களத்துக்கு உரியவள் என்பதைப் பற்றசாற்றும் கதை 'நன்றிக் கடன்' என்ற கதையில் 'கதிர் காழு' என்ற வீர மறப்புவியின் வரலாற்றைக் கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

‘பினாந்தின்னிகள்’ என்றக்கையில் புலம் பெயர்ந்து பிரான்சில் வாழும் நம் தமிழர்கள் சிலர் செய்யும் தவறுகள் நம் இனத்தின்மாண்பையே கெடுக்கிறது என இக்கதையால் ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டிருக்கிறார்.

‘தூரத்தும் துப்பாக்கிகளுக்குப் பயந்து உயிரைக் காப் பாற்றிக் கொள்ள ஒடிவந்து அடைக்கலம் புகுந்து கொண்ட நாட்டில் ஒநாய்கள் இரண்டு தம் உண்மை முகத்தைக் காட்டியபோது பிரெஞ்சுசஸூகம் மட்டுமல்ல முழு உலகமும் என்னத்தோடு எம்மைப் பார்த்தது’.

உண்மையிலேயே நாம் அனைவரும் வெட்கப்பட வேண்டிய செய்தி இது.

‘இக்கரைகள் பச்சையில்லை’ என்ற கதையில் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சையில்லை என “பவானி என்ற பாத்திரத்தின் வழி பெண் இயந்திரமாக ஆக்கப்படுகிறாள் என்பதை ஆசிரியர் கூறு கிறார்.” இவர் காட்டும் மனோகரன் பாத்திரம் போலத்தான் நூற்றுக்கு என்பது விழுக்காட்டு இளைஞர்கள் உள்ளனர்.

தோழி பவானிக்கு எழுதும் கடிதத்தில் உறையவைக் கும் ஒரு செய்தியை கூறுகிறார்.

“உன்திருமணத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறாய். எனக்கு மிகவும் சந்தோசம். நாட்டில் சீதனம் சாதி என்பன ஒழிக்கப் பட்டுவிட்டது என எழுதியிருக்கிறாய்.... ஆனால் வெளிநாடு களில் புலம் பெயர்ந்த அனேகத் தமிழர்களிடையே இன்ன மும் அது உறைந்து போயிருப்பது உனக்குத் தெரியுமா? உண்மையில் நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கும்.

பிரான்சு நாட்டில் இன்னலை “சுதந்திரம் சமத்துவம் சகோ தரத்துவம் என்று பேசுகின்ற இந்த நாட்டில் என் னுடைய வாழ்க்கை எப்படியிருந்தது தெரியுமா? அறை

நிரம்பிய சிகிரெட் புகை, நாற்றம், மதுநெடி, நல்ல காற்றை வேண்டி ஜன்னலைத் திறந்தால் ஊசியாய் குத்தும் குளிர்'' என்ற வரிகள் உள்ளபடியே நம்மை ஊசியாய்க் குத்துகின்றது. மேற்சொன்ன ஆறுக்கதைகளும் சிறுக்கதைக்குரிய தன்மையில் நறுக்குத் தெரிந்தாற்போல் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

அடுத்து இருக்கும், 'செய்னநதி ஓரத்திலே' 'இன்னொரு சந்ததி' என்ற இரண்டு குறு நாவல்கள் அடிப்படையில் உருவானவை. இவை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் உள்ளக் குழுறல்களைக் கெளிக் காட்டுவனவாக உள்ளன. இந்த இரண்டு கதைகளில் ஆசிரியர் ''பிற்சேர்க்கை'' என்று சேர்த் திருப்பதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். ஏனெனில் கட்டுரைக்கு உரிய தன்மையாக இது ஆகிவிடுகிறது.

சிறுக்கதைக்கே உரிய நேர்த்தியானநடை, சம்பவங்களை அடுக்கடுக்காக்க கூறும் விதம், சமுதாய அக்கறை, தாய்மண் பற்று, கவித்துவம் என அனைத்தும் ஒருங்கே பெற்றது இந்த நூல் எனக் கூறலாம். மாபாசான், கோல்ட்டுசுமித் என்ற அந்நிய பெயர்களை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும், நாம் எத்தனை மாபாசான்கள் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் உருவாகி உள்ளனர் என்பதை இனம் காட்ட வேண்டாமா? அப்படி இனங்காட்டப்படவேண்டிய மாபாசானாக, சிவரூபனை இந்நூல் எடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

வா.மு.சே.ஆண்டவர்

அணிந்துரை

பெரும்புலவர் மறக்குணத்து வே. பிரபாகரன்

தமிழீழத் தத்துவ முத்திரை

பூமிக்கு மேலே கிளை பரப்பி, பசந்தமைகளால் தென்றலைத் தவழவிட்டுக் கொண்டு பூக்களால் தீசை தோறும் மணம் பரப்பி, காய்களிகளால் உடலுக்கு வலு ஞாட்டி, கண்ணுக்குக் களிப்பான காட்சியினை வழங்கும் மரங்கள்; உயர்ந்தோங்கிய அம்மரங்கள் பூமிக்குக் கீழேயும் ஆணிவேரினை ஆழப்பதித்து, பக்கவேர், சல்லிவேர்களை எல்லா தீசைகளிலும் பரவ விட்டிருப்பதைப் போலத்தான் இன்றைக்கு ஈழத்தமிழரும் செயற்பட்டுக்கொண்டுள்ளனர்.

சிங்களக் கொடுமைகளால் ஈழத்தமிர் எழுச்சி கொண்டு ஆயுதம் ஏந்த வேண்டிய சூழலுக்குச் செல்ல நேரிட்டது. போராளிகள் போர் ஆயுதங்களை ஏந்தி மானத் தமிழ்ப்போர் செய்து வருகின்றனர். தாய் மண்ணின் கொந்தளிப்பால் உலகம் முழுதும் பரவியுள்ள ஈழத்தமிழரின் எழுதுகோல் தங்குதடையின்றி கருத்துப்போரினை நடத்திவருகிறது. புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர் எழுதுகோலை ஆதாரமாக்கி மாபெரும் இலக்கியப் புரட்சினை உலகுக்கு அளித்து வருகின்றனர். அவ்வகை இலக்கிய எழுச்சிக்கருவுலம் தான் இன்னொரு சந்ததி. ரமேஷ் சிவரூபன் அருமையான கருத்துணர்வும் துடிப்பும் கொண்ட சிறுகதைகளை இந்தத் தொகுப்பிலே வழங்கியுள்ளார். இதில் அடங்கியுள்ள சிறு

கதைகள், குறும் புதினம் மற்றும் கவிதைவரிகள் நெஞ்சை நெருடி புதுவகைத் தெளிவை உண்டாக்குகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த தமிழீழக் கருத்துக்களை கொள்கைக் குறிக்கோள்களைச் சிறுகதைகளின் இடையிடையே தவழவிட்டிருக்கின்றனார் ரமேஷ் சிவரூபன். சிறுகதைகள் ஆணித்தரமானவை. எனிய இனிய கருத்தோட்டங்கள் நிறைந்துள்ளன. அறிஞர்மு.வரதராணாரின் சிறுகதைகளைப் போல நமக்கோர் தெளிவை வழங்கும் பண்பாட்டுக் கருத்துக்கள் நிறைந்துள்ளன.

ஈழத்தைவிட்டு வெளியேறிய தமிழர்களின் உலக ஞானம் இக் கதைகளில் உலவுகின்றன. எந்நாட்டுக்குச் சென்றாலும் தமிழ்ப்பண்பாடு கெடாதவகையில் உயர்ந்த கற்பியல் வாழ்வுக் கோட்பாடுகளை எதிர்கால சமுதாயத் தீற்கு இதயத்திலே விதைத்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு ரமேஷ் சிவரூபன் சாட்சியமாகிறார். செ. கணேசலிங்கன் கதைகளை நினைவுட்டும் கருத்துச் செறிவு அமைந்துள்ளது. “எனது மிகப்பெரிய பலம் என்ன வெளில் எதிராளிக்குச் சந்தர்ப்பம் தராமலேயே பேசுவது” இடைவெளி - பாத்திர விளக்கம் (ப:8) இது. பிரான்சிலே தங்கியுள்ள ஈழத்தமிழ் இளையோர், முதியோர், குழந்தைகள், அறிஞர்களின் உள்ளத்தின் தினவுகளை அடிமனத்து தாபங்களை தேனருவிச் சாரலாகத் தெளிவுட்டியுள்ளார்.

ஆனும் பெண்ணும் கருத்துணர்த்தலிலும் கை நிறையச் சம்பாதிப்பதிலும் சம உரிமையும் உயர்வும் கொண்டுதான் புலம்பெயர்ந்து வாழும் இடங்களிலும் உள்ளனர் என் பதை அழுத்தமாக உணரவைக்கிறது இடைவெளி. இவ் வகையிலே வேறுந்த செடிகள் உண்மைகள் உணரப்

படும்போது பின்நாட்சினிகள் இன்னொரு சந்ததி சிறுகதைக் கூறுகளால் தெளிவை வழங்குகின்றன.

“இடைவெளியில்லா
இயற்கையில்
தினம்தினம் மலரும்
வண்ண மலர்களும்
அதன் தேனருந்தும் வண்டுகளும்
இதற்கும் மேலாய்....”

எனக் கவிதைச் செழிப்பைப் பனிதூறல் களைப்போல் நம் உள்ளத்தில் பதியமிடுகிறார்.

படிக்க எடுத்தால் கடைசி பக்கம் வரை நம்மை நிறைவாக அழைத்துச் செல்லும் கருத்துப்பேழை இந்நால். இது இலக்கியப் படைப்பு மட்டுமல்ல; ஈழ வரலாற்றுச் சாட்சியங்கள்; புலம்பெயர்ந்தோரின் மனத்துடிப்புகள் இதனுள் குருதியோட்டம் கொள்கின்றன. அருமையான படைப்பு இஃது. தமிழ் உணர்வு கொண்டோரின் கைகளில் தவறாமல் தவழவேண்டிய, பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய தொகுப்பு இது. தமிழ் உணர்வு கொண்டோர் பயன்படுத்திக் கொள்வதே கடமை.

அன்புடன்
புலவர், வே. பிரபாகரன்

ஒரு நிமிடம்... உங்களுடன்

“இன்னொரு சந்ததி” என்னும் என் முதல் நெடுஞ்செழுத்து தொகுப்பை வாசிக்குமுன்... வசந்தமோ கோடையோ எனத் தீர்மானிக்க முடியாத ஒரு குழப்பமான காலத்திலே, உணவு விடுதியில் வேலைசெய்யும் நான் அன்றிரவு வேலை முடிந்து தங்குமிடத்திற்குச் செல்ல மாடிப்படிகளில் ஏறும் போது உடன் வேலைசெய்யும் நண்பனொருவன் விளையாட்டாக என்னைத் தள்ளிவிட்டான். படிக்கட்டுக்களில் உருண்டுவிழுந்து, கால் மறிந்து விட்டது. வைத்தியசாலைக்கு சென்றபோது இரண்டு சத்திரசிகிச்சைகள். விளையாட்டு விளையில் முடிந்தது. கிட்டத்தட்ட முன்றாற மாதகாலம் படுக்கையில். ஏத்தனை நாளைக்குப் புத்தகங்கள் படிப்பது, தொலைக்காட்சி பார்ப்பதென பொழுதைக் கழிப்பது. ஏதாவது ஏழுதிப்பார்ப்போமா? முயற்சித்துப் பாரேன் என்றது மனது. அதன் விளைவு இன்னொரு சந்ததி! தொகுப்பு.

உனக்குப் பொழுதுபோகாததற்கு எங்களுக்கு ஏன் துண்பம் தருகிறாயென நீங்கள் தீட்டுமளவிற்கு மோசமாக இராது என நம்புகிறேன். இது ஒரு இலக்கியப்பெட்டகமோ வரலாற்றுப் பதிவோ அல்ல. தீவிர இலக்கிய முற்போக்குவாதிகளை இத்தொகுப்பு திருப்பீப்படுத்துமோ எனக்குத் தெரியாது. இது என் முதல் முயற்சி. சீறுமின்னைகள் சுவரில் கரிக்கட்டியால் வரைந்து பார்ப்பது போல.

இங்கு உலவும் பாத்திரங்களை நீங்கள் சந்தித்திருக்கக் கூடும். அன்றில் உங்களுக்கே இப்படியான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். பொதுவாகவே நாகரீகங்கள் நதியோரங்களை கருப்பிரதேசமாகக் கொண்டே வளர்ந்திருக்கின்றன. இன்று சமூத்தமிழனின் பண்பாடுகள் வெவ்வேறு தேசநதிக் கரையோரங்களில் நிறம்மாறி சிறைதந்து கொண்டிருப்பது சற்று வேதனையான உண்மை. ஒவ்வொருவரினதும் அனுபவங்களை தினக்குறிப்புகளில் குறித்துக்கொள்வதில்லையா. அதுபோலவே என் தினக்குறிப்பின் பதிவுகள் இவை. இன்.....

தொகுப்பின் முடிவில் சந்திப்போம்

உள்ளே...

1.	இடை-வெளி	17
2.	வேறுந்த செடிகள்	29
3.	உண்மைகள் உணரப்படும்போது	39
4.	நன்றிக்கடன்	44
5.	பிணாந்தின்னிகள்	51
6.	இக்கரைகள் பச்சையில்லை	56
7.	செய்ன் நதி ஓரத்திலே	62
8.	இன்னொரு சந்ததி	116

കുടംബം

வ தனி உண்மையிலே மிகவும் கெட்டிக்காரிதான். என்னெனக் காணுகிறபோதெல்லாம் அவள்கேட்கும் சில கேள்விகளுக்கு என்னால் பதில்சொல்ல முடியாமல் போய் விடுவதுண்டு. பாரிசிலிருந்து சில கிலோமீற்றர் தொலைவில் புறநகர்ப்பகுதியில் அவள் பெற்றோர் சகோதரியுடன் வசித்து வந்தாள். அவளுக்குத் தமிழ் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்காக நான் அவர்களது வீட்டிற்கு செல்லத் தொடங்கினேன். இது அவளது தந்தையின் ஏற்பாடுதான். வதனி ஆறுவயதில் பிரான்சுக்கு வந்தவள். பிரெஞ்சு மொழிப்பாட சாலையில் கற்பதால் தமிழ்மொழியில் பரிச்சயம் இல்லை. ஆனால் தந்தையார் தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர்.

வதனிக்கும் அவளது தங்கைக்கும் தமிழ் கற்பிக்க என்னை ஏற்பாடு செய்தார். இதற்காக நீங்கள் யாரும் என்னை வயது முதிர்ந்த தலைமுடிநரைத்த தமிழ்ப்பண்டிதனாக நினைத்துவிட வேண்டாம். எனக்கும் வதனிக்கும் இடையில் ஆறுவயது இடைவெளிதான். அதாவது வதனிக்கு தமிழ் கற்பிக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது அவளுக்கு பதினெண்ந்தும் எனக்கு இருபத் தொன்றும் வயது.

மிக அண்மையில்தான் பிரான்சுக்கு வந்திருந்தபடியாலும் எனது அடிப்படைக்கல்வி தமிழில் என்பதாலும் எனக்கு தமிழுடன் மிகநல்ல உறவு. அதிகமாக எனவயதை ஒத்த

இளைஞர்கள் பாரிசில் தலைமுடியை அங்குமிங்குமாக வெட்டிக் காதில் கடுக்கன் மாட்டிக்கொண்டு விலையுயர்ந்த தங்கள் காற்சட்டைகளை முன்னும் பின்னும் கிழித்து விட்டுக்கொண்டு திரிகையில் நான் சுத்தப் பட்டிக்காட்டானாக எப்போதாவது எங்காவது நடக்கும் தமிழர் கலாச்சார விழாக்களைத் தேடிப் போய்க்கொண்டு இருந்தேன்.

அப்படி ஒரு விழாவில்தான் வதனியின் தந்தையாரையும் சந்தித்தேன். என்னைவிடத் தமிழ் அறிவிலும், அனுபவத்திலும் மிகச் சிறந்தவராய் இருந்தாலும் தனதுமகனுக்கு தானே ஆசிரியாராக இருந்து சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது என்பதுவும் நான் பிரெஞ்சுப் பாடசாலையில் கற்றுக்கொண்டிருப்பதால் மிக எளிதாகக் கற்றுக்கொடுப்பேன் என்பதுவும் அவரது அபிப்பிராயம். இதுவும் ஒருவகையில் உண்மைதானோ! எனக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு கல்லூரி விஞ்ஞானப் பேராசிரியரின் மகனான எனது நண்பளொருவன் விஞ்ஞான ரியசனுக்கு இன்னொரு பிரபல ஆசிரியரிடம் சென்றுகொண்டிருந்தது எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அதிகமாக வதனியின் தகப்பனார் அவளை வெளியே போக விடுவதில்லை. பாடசாலை, பிரத்தியேக வகுப்புகள் வீடு என்ற வட்டத்திற்குள்ளும், விடுமுறை தினங்களில் சகோதரி யுடன் விளையாடுவதும் என்ற வகையில்தான் அவளுடைய பொழுதுகள் கழிந்தன. அவளுடைய உலகம் மிகச்சிறியதாக இருந்தது. இதனால் எனவராவு அவளுக்கு மிக மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஆர்வமாகவே தமிழையும் கற்றாள். அவளது கற்கும் வேகம் ஒரு வருடத்திற்குள் புதுக்கவிதைகளைப்பற்றி இருவரும் விவாதிக்கும் அளவிற்கு வந்துநின்றது. சில பிரெஞ்சுக் கவிதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் காட்டுவாள். ஆங்காங்கே சில இலக்கணப்பிழைகள் தென்பட்டாலும் அவளது மொழியின் ஆளுமை என்னை ஆச்சரியப்படவைக்கும்.

அவளது பெற்றோர் அவள் என்னுடன் சில இடங்களுக்கு வருவதற்கும் அனுமதி தந்தனர். இதற்கு நான் அவர்களுடன் மிக அதிகமாக வாதிடவேண்டியிருந்தது. இதனால் என்மீது அவளுக்கு ஒருவிதமான மரியாதையும் அன்பும் ஏற்பட்ட தென்னாம். நாங்கள் வெளியில் செல்லும் போதெல்லாம் பிரெஞ்சு - தமிழ் கலாச்சார முரண்பாடுகள், பெண்ணுரிமைகள், இலங்கையின் வாழ்க்கை முறைகள் இப்படிப் பலவற்றை எல்லாம் பேசுவோம்.

அவளுக்கு இலங்கை பற்றிய ஞாபகங்கள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. ஆனால் ஐந்து வயதில் தனது கிராமப் பாடசாலையில் கல்விகற்கச் சேர்ந்ததையும் அங்கு தான்செய்த குறும்புக்காக ஆசிரியை பிரம்பால் அடித்ததில் பயந்து அவ்விடத்திலேயே தான் சிறுநீர் கழித்ததையும் அடிக்கடி கூறிச்சிரிப்பாள். அவளுக்கு இலங்கையில் தமிழ்பெண்களின் பிரச்சனைகள், சீதனம், சாதிபோன்ற சொற்களையும், மிகச் சிரமப்பட்டு விளங்கப்படுத்தினேன். இதனால் தமிழ்ப் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளையும், ஆண்களின் மேலாதிக்கத்தையும் புரியவைக்க முயன்றேன். இலோசான பொதுநிறமான அவள் முகம் இதைக்கேட்டதும் கண்றிச் சிவந்தது. தனக்கு அப்படி ஆதிக்கம் செலுத்தும் கணவன் கிடைத்தால் துப்பாக்கியால் கட்டே கொன்றுவிடுவேன் என்றாள்.

நான் ஒருநாள் கற்பிப்பதற்காக அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றபோது வதனி ஒரு மூலையில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். தாய் மிகவும் கோபமாக இருந்தார். என்னைக் கண்டதும் வதனியின் குட்டித்தங்கை ஓடிவந்து “மாஸ்ர... அம்மா... அக்கா... அடி” என்றாள் தனது மழைலையில்.

வதனிக்கு அடிவிழுந்திருக்கிறது! எதற்காகவாக இருக்கும். தாயே முதலில் முறையிடத்தொடங்கினார். “இங்குபாரும்

மனோ இவ்வளவுகாலமும் நாங்கள் எது சொன்னாலும் தட்டாமல் செய்கிறவள், இப்ப நிறையக் கேள்வி கேட்கிறாள், நீச்சல் வகுப்புக்குப் போகவிடுவதே இல்லை. அண்டைக்கு இவருக்கு வருத்தம் என்டு மெடிக்கல் எடுத்து குடுத்து விடுவம். இப்ப போகவேணும் என்டு அடம்பிடிக்கிறாள்”.

“என் நீச்சல் வகுப்புக்குப் போவதால் என்ன பிரச்சனை?” என்று கேட்டேன். “சீச்சீ அங்க பெடியங்களும் பெட்டையஞம் அரைகுறையா உடுப்புப் போட்டுக்கொண்டு ஒண்டா நீந்திற தும், அவையளின்றை சேட்டையஞம்... அந்த வகுப்புக்கு இவள் போகவேண்டாம்”. அன்று மகளுக்கு தமிழ்வகுப்பு எடுக்கச் சென்றநான் தாய்க்கு நீந்துவதால் உடலுக்கு ஏற்படும் நன்மைகளைப்பற்றியும் இந்த ஊருக்கு வந்துவிட்ட நாங்கள் ஊருடன் ஒத்தே ஓரளவிற்கு வாழவேண்டும் என்பது பற்றியும் விடலைப்பருவத்தின் ஆரம்பத்தில் இறக்கை விரித்துப் பறக்க ஆரம்பிக்கும் வதனியின் சிந்தனைகளைக் கூட்டுக்குள் அடைத்து முடக்கிவிடவேண்டும் என்றும் மனோதத்துவ வகுப்பு எடுக்கவேண்டியதாயிற்று. எனது மிகப்பெரிய பலம் என்னவெனில் எதிராளிக்குச் சந்தர்ப்பம் தராமலேயே பேசுவது. நான் சொல்லும் விடயங்களுக்கு வதனியின் தாயார் ஏதாவது காரணம் சொல்ல முற்படுமுன் நான் எனது அடுத்த நியாயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிடுவேன். இறுதியில் ஏதோ வெற்றி எனக்குத்தான்.

“மனோ நாங்கள் இவளை அடக்க ஒடுக்கமாய் தமிழ்ப்பிள்ளையாகவே வளக்க யோசிக்கிறம். நாளைக்கு இவளை ஒரு வெள்ளைக்காறனுக்கே கட்டிக்குடுக்கிறது”. இது தாயாரின் வாதம். “அன்றி உங்கட மனநிலையிலை மாற்றம் ஏற்படவேணும். தமிழ்ப்பிள்ளை என்றால் வீட்டுக்குள்ளையே வளரவேண்டும் என்பதில்லை. அப்படிச் செய்வதற்குக்கூட இது யாழ்ப்பாணமோ தமிழ்நாடோ இல்லை. இங்கு

புரிந்துணர்வு அவசியம். பிள்ளைகளை பெற்றவர்களும், பெற்றவர்களை பிள்ளைகளும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நல்ல வாழ்க்கைமுறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அவளுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கோ, அதைவிட்டிட்டு நீங்க நினைக்கிறது எல்லாத்தையும் திணிக்க முற்படாதேங்கோ. அவளையும் அவளது திறமைகளையும் புரிந்துகொண்ட ஒருத்தன் அவளுக்கு மாப்பிளையா வரமாட்டான் என்று ஏன் நினைக்கக் கூடாது”.

தொடர்ந்து எனக்கு பதில்சொல்ல முடியாததாலோ அல்லது வேண்டாம் என்று நினைத்தாரோ “அப்படியெண்டால் நீர்தான் இவளைக் கட்டவேணும்” என்று முனுமுனுத்தவாரே எனக்கு கோப்பி போடுவதற்காக குசினிக்குள் சென்றார்.

இச்சம்பத்திற்குப் பிறகு வதனி நீச்சல் வகுப்புகளுக்குச் செல்லத்தொடங்கினாள். தனக்காகத் தாயிடம் பேசியதற்காக எனக்கு நன்றி சொன்னாள்.

இன்னொருநாள் தனதுநீண்ட கூந்தலை கத்தரித்துச் சுருட்டியிருந்தாள் வதனி. எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. என்னவதனி அம்மா இதற்கு கோபப்படவில்லையோ என்று கேட்டபோது தாயிடம் கேட்டேன் எதுவும் சொல்லவில்லை என்றும் தாய் சம்மதித்தால் தந்தை எதுவுமே சொல்வதில்லை என்றும் சொன்னாள். இது எனக்கும் தெரிந்ததுதான். அங்கு மீனாட்சியின் ஆட்சிதான். ஆனால் தாய் எப்படி இதற்கு உடனடியாக அனுமதி கொடுத்தார் என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை. அவளது முகத்திற்கு அவ்வாறு சுருட்டி யிருந்தது மிக அழகாகத்தான் இருந்தது. வதனி அழகுலக தேவதை இல்லை என்றாலும் பொதுநிறம், குறுகுறுக்கும் விழிகள், குளிர்ப்பிரதேசத்திற்கு உரிய உணவுகளை உண்பதால் ஏற்படும் அசாதாரண வளர்ச்சி என்பவை அவளை அழகியாகவே காட்டின.

அவளைவிட நான் கொஞ்சம் நிறம் என்பதால் எங்கள் தாய்மார்கள் கர்ப்பகாலத்தில் குழந்தைகள் சிவப்பாகப் பிறக்க வேண்டுமென கருதி குங்குமப்பூ சாப்பிடுவதை அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்தி “உனது அம்மா நீ பிறக்கும்போது என்ன கரிக்கட்டியா சாப்பிட்டா” என அவளைச் சீண்டுவதுண்டு.

ஒருமுறை படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது நான் சொல்வதைக் கவனியாமல் என்னை கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினாள். அதுவும் தாய்க்கோ தகப்பனுக்கோ புரியாதபடி பிரெஞ்சில். அவளுடன் பிரெஞ்சு பேசும்போது அவளின் வேகத்திற்கும் உச்சரிப்புச் சுத்தத்திற்கும் என்னால் ஈடு கொடுக்க முடிவதில்லை. இதை அவள் கிண்டல்பண்ணியும் இருக்கிறாள். இப்போதைய அவளுடைய கேள்வி தமிழ்ப் பெண்கள் ஏன் புகைபிடிப்பதில்லை என்பதாகும்.

இலங்கையில் மிகவுயதுபோன பெண்கள் சிலர் சுருட்டுப் புகைப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன் என்றும், மற்றபடி இலங்கை வெப்பமான நாடு ஆண்கள்கூட மிக அதிகமாகப் புகைப்பதில்லை. ஆனால் ஐரோப்பாவில் குளிர் அதிகம், ஆண்களோ பெண்களோ மிகச்சிறிய வயதில் புகைக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள் என்றும் ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த அளவில் சொன்னேன்.

“ஏன் தமிழ்ப்பெண்கள் புகைப்பது தப்பா? என எதிர்க் கேள்வி கேட்டாள். தப்பு என நான் சொல்லவரவில்லை. ஆனால் பெரும்பாலும் எங்கள் சமுதாயம் ஆண்கள் மது அருந்துவதையோ புகைப்பதையோ பெரிதாக எடுத்துக்கொள்வ தில்லை. பெண்கள் செய்தால் பாரதூரமான குற்றமாகத்தான் கருதுகிறது. ஆனால் பொதுவாக புகைத்தலும், மதுவும் உடல்நலத்திற்குக் கேடானதுதான் என்றேன்.

அவளது எண்ணத்தை அறியும்படியாக “நீ ஏன் புகைக்க ஆரம்பிக்கப்போகிறாயா” என்று கேட்டேன். இல்லை இல்லை

என்னுடைய பாடசாலையில் எல்லா சினேகதிகளுமே புகைப் பார்கள். நான்கூட ஒருமுறை புகைத்துப்பார்த்தன். பிடிக்க வில்லை விட்டுவிட்டேன் என்றாள்.

அவள் ஒருநாள் புகைக்க முயற்சி செய்திருக்கிறாள் என்பது என்னை உறுத்தச்செய்தாலும் வேடிக்கையாகச் சொன்னேன் “நீ தொடர்ந்து புகைத்திருந்தால் உனக்கு மாப்பிளையாக உன் அம்மா சொன்னபடி ஒரு கறுப்பனையோ அல்லது வெள்ளளக்காரனையோதான் தேடவேண்டும். ஏன் நீங்கள் என்னை கலியாணம் செய்துகொள்ள மாட்டார்களா? அம்மாவுக்கு கூட ஒத்துப்போகிறீர்கள்” என்றாள் வதனி. நான் அவள் சொன்னதை பெரியவிடயமாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் உன்னைக் கலியாணம் செய்தால் உனக்கு சிகிரெட் வாங்கவே எனது சம்பளம் முடிந்துவிடும், பிறகு சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வது என்றேன்.

ஆனால் வதனி உறுதியுடனேயே சொன்னாள். நான் புகைபிடிப்பதுபற்றி வேடிக்கையாகத்தானே பேசினேன். செய்யப்போவதாக சொல்லவில்லையே! அதுதவிர நானும் வேலைக்குப் போவேன்தானே! என்னுடைய செலவை நான் பார்த்துக்கொள்ளுவேன். உங்கள் செலவை நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்படித்தானே பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வாழ்கிறார்கள். வேடிக்கை விபரிதமாவதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். அப்போ நீ என்னை காதலிக்கிறாயா எனக்கேட்டேன். அப்படிச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் என்னுடன் மிகநன்றாய் பழகுகிறீர்கள். அம்மா, அப்பா எனக்கொரு தமிழ் மாப்பிளையைத்தானே கலியாணம் செய்துவைக்க விரும்புவினம். அது ஏன் நீங்களாக இருக்கக்கூடாது?

எனது விருப்பத்தையோ மன்னிலையையோ தெரிந்து கொள்ள விரும்பாத, தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது புரியாத அந்த சின்னப் பெண்ணின் கேள்விக்கு நான் என்ன

பதில் சொல்லக்கூடும். இது வயதின் கோளாறா? அல்லது தனக்கொரு சுதந்திரம் வேண்டும் அதைத்தா இவனால் மட்டுமே முடியும் என்ற நினைப்பா? எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அன்றுடன் தமிழ்வகுப்பு எடுக்கப்போவதை மட்டும் நிறுத்திவிட்டேன்.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் வதனிமீது எனக்கும் காதல் இருந்தது. ஆனால் நான் செய்துகொண்டிருக்கும் பணி அதை வெளிப்படுத்தத் தயங்கியது. எனது நண்பர்கள் வதனியையும் என்னையும் இணைத்துப் பேசும்போது வெளிப் பார்வைக்கு அவர்களை நான் கோபித்தாலும் மனதுக்குள் ரசித்தேன். ஆனால் இப்போ ஏற்பட்டிருக்கும் நிலையோ முற்றிலும் வித்தியாசமானதாய் உள்ளது. வதனி என்னை காதலிக்கவில்லை. ஆனால் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறாள். அவள் ஜோப்பாவில் வளர்ந்த பெண். தன் எண்ணத்தை மறைக்காமல் சொல்லிவிட்டாள்.

நான் சில இரவுகள் தூக்கத்தை இழந்தேன். தூங்கிய இரவுகளில் கனவில் வதனி வந்தாள். தன்னை திருமணம் செய்யுமாறு கெஞ்சினாள். சில கனவுகள் நல்ல கவிதைகளாக இனித்தன. அதாவது நானும் வதனியும் சினிமாவைப்போன்று ஆடிப்பாடிக் காதலித்தோம். சில கனவுகள் ட்ராகுலாப் படங்களைப்போல் பயமுறுத்தின. அந்தக் கனவுகளில் வதனி என்னை ஏமாற்றிவிட்டு வேறொருவனை திருமணம் செய்கிறாள். ஆனால் நான் வதனியின் வீட்டிற்கு போவதைமட்டும் நிறுத்திவிட்டேன்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்கள் கழிந்திருக்கும் என நினைக்கிறேன். ஒரு அதிகாலைப்பொழுது நான் நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தபோது தொலைபேசி அலரியது. அப்பாவோ அம்மாவோ கொழும்பிற்கு வந்திட்டினம்போல இனிக்காச அனுப்ப வேண்டும் என எரிச்சல் பட்டவாரே எடுத்தேன்.

மறுமுணையில் வதனி. “என் வீட்டிற்கு வருவதை நிறுத்தி விட்டார்கள். நீங்கள் வராததால் எனக்கு போரடிக்கிறது. வெளியில் எங்கும் போகவும் முடியவில்லை. அவள்குரல் மென்மையாகவும் இனிமையாகவும் ஒலித்தது. பேச்சினிடையே அடிக்கடி வெட்கப்பட்டாள். “உங்களை அம்மா இன்டைக்கு வீட்டிற்கு வரச்சொன்னவ, ஏதோ முக்கியமான விஷயம் கதைக்கப்போறாவாம். சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள். “கட்டாயம் வாங்கோ எதிபர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பா... நானும்தான்”. என்றுவிட்டு அழைப்பை துண்டித்துக்கொண்டாள்.

என்ன என்னோடு கதைக்கப் போகிறார். வதனி ஏதாவது சொல்லி மாட்டிவிட்டிட்டானோ? நான் குழம்பிப்போனேன். எதற்கும் போய்ப் பார்த்து விடுவோம். நினைப்போடு மீண்டும் போர்வைக்குள் புகுந்துக்கொண்டேன்.

“விடிய வெள்ளண மனிசரின்ற நித்திரையையும் குழப்பிக்கொண்டு ரெவிபோனிலை வெப் பண்ணுறாங்கள்” பக்கத்துக் கட்டிலில் படுத்திருந்த நண்பன் முனுமுனுத்தான். இது வயிற்றெரிச்சலில் வந்த கோபம் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

மாலையில் நான் வதனியின் வீட்டிற்குப் போனேன். என்னைக் கண்டதும் வதனி அறைக்குள் ஒடி ஒளிந்து கொண்டாள். அன்றி நேரிடையாகவே என்னுடன் பேசினார். “உமக்கு வதனியில் விருப்பம் இருக்கிறதா?” எனக்கேட்டார். பதில் சொல்லத் தயக்கமாக இருந்தது. ஆமெனக் சொல்லி விட்டால் நீ படிப்பிக்க வந்தியா இல்லை காதலிக்க வந்தியா என ஏசிவிடுவாரோ என்று அச்சம் மெளனமாகவே இருந்தேன். “வதனிக்கு உம்மிலை நிறைய விருப்பம். அவள் எங்களிட்டை சொல்லிப்போட்டாள். நேற்றிரவு நானும் அவளின்றை அப்பாவும் சேர்ந்து கதைச்ச ஒரு முடிவு எடுத்திருக்கிறம்”.

முடிவு என்னவாயிருக்கும் என்ற கேள்விக்குறியோடு அன்றி யின் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

“வதனிக்கு இப்பதான் பதினேழு வயது. அவள் படிக்க வேணும். நீரும் இஞ்ச ஓரா நல்ல வேலையில் சேரவேணும். ஏன் வயதும் இருக்குது. இன்னும் இரண்டுமூண்டு வருசங்கள் போகட்டும் உம்முடைய அம்மா அப்பாவோட பேசிச் செய்ய லாம்’ என்றார் அன்றி. பழம் இவ்வளவு விரைவாக கனிந்து பாலில்விழும் என்று நான் எதிர்பார்க்க வில்லை. என் சம்மதத்தை வெட்கம் கலந்த புன்னகையால் தெரிவித்தேன்.

இப்பொழுது படிக்கும்போது வதனி என்னையே அடிக்கடி பார்ப்பதும் சிரிப்பதுமாக இருக்கிறாள்.

எனக்கும்தான். நாங்கள் அனேகமாக ஒன்றாக வெளியில் போனோம். மின்வண்டியில் செல்லும்போது ஒரே இருக்கையில் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டோம். வதனி என்கைகளை பிடித்துக்கொள்வதும் தன்தலையை என் மார்பினில் சாய்த்துக் கொள்வதும் ஆரம்பித்திருந்தது. ஒரு அழகிய வசந்தகாலத்தில் பூங்காவின் புற்றரையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தபோது என் உதடுகளில் முத்தம் தந்து நரம்புகளிலெல்லாம் மின்சார அதிர்வினை ஏற்படுத்தினாள் வதனி. இப்போது இந்த வதனி எனக்கானவள், என்னுடையவள் என்ற உணர்வு அதிகரித்தது. வேறுயாராவது ஆண்கள் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தால்கூட கோபமும் இனம்புரியாத ஒரு எச்சரிக்கை உணர்வும் எனக்குள் ஏற்பட்டது.

அன்றொருநாள் நானும் வதனியும் அவளுடைய சகோதரியும் அந்த நகரத்தில் இருந்த திரையரங்கில் படம் பார்த்துவிட்டு திரும்பிக்கொண்டிருந்தோம். வதனியுடன் கல்லூரியில் படிக்கும் பிரெஞ்சு இளைஞர்னோருவன் அவளைக்

கண்டுவிட்டு பேசிக்கொண்டே வந்தான். அவளின் சுருட்டப் பட்டிருந்த தலைமுடியைத் தொட்டு வருடிவிட்டு உனக்கு தலைமுடி மிக அழகாக இருக்கிறது என்றான். எனக்குக் கோபம் வந்தது. வீட்டிற்குவந்ததும் அவளது தலைமுடியை இனிமேல் சுருட்டக்கூடாது. நேராக வாரிவிடவேண்டும் எனக் கட்டளை யிட்டேன். அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. என்னுடன் சிறிதுநேரம் சத்தமிட்டாள். அவளது தாயாரும் எனக்கு ஆதரவு தரவே அவளால் எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. சில நாட்கள் வதனி என்னுடன் பேசவில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் வதனிமீது என் விருப்பங்களை தினிக்கத் தொடங்கினேன். அவள் இறுக்கமான உடலை எடுப்பாகக் காட்டும் ஆடைகளை அணியக்கூடாதது, சுடிதார், பாவாடைசட்டை என்பவைதான் அதிகமாக அணியவேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னேன். இதற்காக வதனி என்னோடு கோபிப்பதும் சில நாட்களுக்குப் போகாமல் இருப்பதுவும் வாடிக்கையாகிவிட்டிருந்தது. நான் என்ன சொன்னாலும் செய்தாலும் வதனியின் பெற்றோருக்குச் சம்மதமே. ஆனால் வதனிக்கும் எனக்கும் இடையில் ஒரு இடைவெளி உருவாகிக் கொண்டிருப்பதை நான் உணரவில்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் உச்சகட்டம்போல் அந்தச்சம்பவம் நடந்தது. அன்று வதனிக்கும் நீச்சல் வகுப்பு இருந்தது. மாலையில் நான் அவர்கள் வீட்டிற்குப்போன்போது மிகவும் சோர்வாகக் கண்களெல்லாம் சிவந்து கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். ஏன்? என்ன நடந்தது? எனக்கேட்டபோது நீச்சல் குளத்தில் நீந்திக்கொண்டிருக்கும்போது சக வகுப்பு மாணவனாகிய ஆப்பிரிக்க இளைஞரெனாருவன் என்னை நீருக்கடியில் அமிழ்த்தி கட்டிப்பிடித்தபடி நிறைய நேரம் வைத்திருந்தான் அதனால் மூச்சத் திண்ணி களைத்துவிட்டேன் என்றாள். எனக்குக் கோபம் வந்தது. “இனிமேல் நீ நீச்சல் வகுப்பிற்குப்

போகக்கூடாது. அந்த நாளில் மெடிக்கல் எடுத்துக்கொடுத்து விடு" என்றேன்.

"ஏன் போகக்கூடாது? அவன் விளையாட்டாகத்தான் செய்தான். இது சாதாரணம், எல்லோரும் இப்படி அடிக்கடி விளையாடுவோம்" என்றாள் வதனி.

இவர்கள் இப்படி அடிக்கடி கட்டிப்பிடித்து விளையாடு கிறார்கள் என என் மனம் தப்பிப்பிராயம் கொண்டது. "இல்லை இனிமேல் நீ போகவேண்டாம்" என்றேன்.

"அவன் என்னை என்ன கெடுத்தா விட்டான்! நீ இப்போதெல்லாம் என் மீது சந்தேகப்படுகிறாய், நீ ஒரு சந்தேகம் பிடித்த பிராணி" என்று கத்தினாள் வதனி. இது என் கோபத்தை அதிகரித்தது. நிதானமிழந்து அவள் கண்ணத்தில் அடித்து விட்டேன். "என்னை அடிக்க நீ ஆர்? உன்னை எனக்கு பிடிக்கவில்லை. உடனடியாக வெளியோ. இனிமேல் இந்த வீட்டுப்பக்கம் வராதே! எனப் பிரெஞ்சில் கத்தினாள் வதனி. எனக்கு வந்த கோபத்தில் அவளைத் தரக்குறைவாக ஏசிவிட்டு வெளியேறினேன்.

அவள் கொஞ்சம் தூரத்தில் இருந்தபோது அவளுக்கிருந்த உரிமைகளைப்பற்றி பேசியநான் அவள் எனக்குரியவளாகப் போகிறாள் என்ற நிலை ஏற்பட்டு மிக அண்மைக்கு வந்தபோது சந்தேகம் கொண்ட சாதாரண மனிதனாகிப்போனதைத் தாமதமாகவே உணர்ந்துகொண்டேன்.

நேரங்களிலேயும் கூற வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது.

வேறும்த சௌகர்

நோம் இரவ பன்னிரண்டரை. அந்த நிலையத்தின் கடைசி மின்வண்டியும் பிரயாணிகளை இறக்கிவிட்டுச் சென்று விட்டது. இனி அதிகாலை ஐந்து நாற்பத்தைந்து வரை எந்த வண்டியும் வராது. வந்திறங்கிய பிராயணிகள் எல்லோரையும் ஆனந்தனுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். வழைமைபோல் வேலைமுடிந்து அவனுடன் வருபவர்கள்.

“கமராத் கொமோ சவா?” (நன்பரே எப்படிச் சுகம்?) என்றவாறு கை தந்த ஆப்பிரிக்க நன்பனுக்குப் பதில் சொல்லிக் கை குலுக்கியவாறே தனது வீட்டை நோக்கி நடக்க முற்பட்டபோது பிளாட்பாரத்தின் பிரயாணிகள் இருக்கையில் அவனைக் கண்டான்.

“கறுப்புத் தலைமுடியுடன்... அவனின் நிறத்தில்”

“மொறிசியன்... பாண்டிச் சேரி... இல்லை... எங்கடை சிலோன் பெட்டையாய் இருக்குமோ?”

அது பாரிசிலிருந்து கொஞ்சம் தொலைவான புறநகரப் பகுதி. அவனுக்குத் தெரிந்து அப்பகுதியில் வேறு தமிழர்கள் வசிக்கவில்லை.

“இவள் யார் இங்கை எப்பிடி?... இனியொரு ரெயின்கூட இல்லையே! எதுக்காக இந்த நேரத்திறை இதிலை இருக்கிறாள்?”

அவனும் அவனையே நன்றாக உற்றுப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

“கிட்டப் போய் விசாரிப்போமோ?” என யோசித்தான். பிறகும் பேசாமல் சிறிது தூரம் நடந்தான். பின்னால் யாரோ நடந்துவரும் காலடியோசை கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தால் அவளேதான். ஆனந்தன் நின்றுவிட்டான்.

கிட்ட வந்தவள் “அண்ணென் நீங்க தமிழா?” எனக்கேட்டாள். அவள் முகத்தில் ஒருவித பயம் தெரிந்ததை அவன் அவதானித்தான்.

“ஓம் என்ன விசயம் சொல்லுங்கோ. இந்த நேரத்திலை இதிலை ஏன் நிக்கிறியள்?”

“அவள் வேறு ஒரு இடமும் தெரியாது. ஆட்களையும் தெரியாது. இண்ணடக்கு இரவைக்கு எங்கையாவது தங்க வேணும். பிளீஸ்... உங்கடை வீட்டுக்கு வரட்டுமா? தப்பாய் நினைக்காதையுங்கோ.”

அவனுக்குத் தலை சுற்றியது யாரென்று தெரியவில்லை. முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒரு இளம்பெண் வீட்டை வரட்டுமா எனக் கேட்கிறாள். இரவில் அந்த இடத்தில் திருடன் பயம் வேறு... தயக்கத்துடன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது. கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோட கெஞ்சுவது போலப் பார்த்தாள்.

“சரி வாங்கோ” என்றவாறு நடக்கத் தொடங்கினான். நடந்து வருகையில் தன் பெயர் வதனி என்றதை மட்டும் சொன்னாள். ஆனந்தனுக்கு இருந்த குழப்பத்தில் வேறு விடயங்கள் எதையும் கேட்கவில்லை.

அறையில் குமாரும் நேசனும் ஏற்கனவே வந்திருந்தார்கள். குமார் ஒரு பெண்ணுடன் வருவதைக் கண்டதும் முன் செற்றியில் இருந்து வைன் குடித்துக் கொண்டிருந்த நேசன் போத்திலையும் தூக்கிக்கொண்டு குசினிக்குள் ஓடினான். குமார் விழிகளாலேயே யார்? எனக் கேட்டான்.

“வாங்கோ... நல்லாய் களைச்சுப் போட்டங்கள் போலே, இப்படி இருங்கோ..” செற்றியைச் சுட்டிக் காட்டினான் ஆனந்தன்.

“அவசரமாய் ரொய்லெட்டுக்குப் போகவேணும் எந்தப் பக்கம் ரொய்லெட்?” ஆனந்தன் வழிகாட்ட அவள் உள்ளே போனதும் பாய்ந்து வந்தனர் நேசனும் குமாரும்.

“ஆரடா மச்சான். சிலோன் பெட்டை மாதிரி இருக்குது” அடிக்குரலில் கேட்டான் நேசன்.

“லா காரிலை (மின்வண்டி நிலையம்) தனிய நின்டத்தா. கடைசி ரெயினும் போயிட்டுது. இந்த ஏரியாவிலை வேறை ஆட்களையும் தெரியாதாம். நானும் இன்னும் சரியா விசாரிக் கேல்லை கொஞ்சம் போறு...”

வெளியே வந்த அவள் மூவரின் கேள்விக்கணைகளுடன் கூடிய முகங்களைக் கண்டு தயங்கினாள். எந்நேரமும் அழுகை வெடித்துவிடும்போல் தோன்றியது.

“அண்ணன்மார் இந்த நேரத்திலை உங்களுக்குத் தொல்லை தந்திட்டேன். என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ” அவள் அழுத் தொடங்கினாள்.

“பிளீஸ் வதனி.... அழுவேண்டாம். நேரம் ஒரு மணியாகி விட்டது. இனியும் கதைச்சுக்க் கொண்டிருந்தால், கீழ்வீட்டுக் காரன் தட்டத் தொடங்கிடுவான். எல்லாம் நாளைக்குக் கதைப்போம். உந்தச் செற்றியிலை இருங்கோ. குமார் சாப்பாடு போட்டுவா...” ஆனந்தன் கட்டளையிட்டான்.

“எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம். படுக்க ஒரு இடம் தந்தால் போதும்” என மறுத்தவளை வற்புறுத்தி சாப்பிட வைத்தான் ஆனந்தன். தனிக்கட்டிலில் படுக்கும் அவன், தனது கட்டிலை யும் தந்து புதிய போர்வை ஒன்றையும் தந்தான். குமாரும் நேசனும் வழைமையான தமது படுக்கையில் படுத்துவிட்ட

தாலும். அந்தச் சிறிய ரூமில் படுக்க வேறு இடம் இல்லாத தாலும் செற்றியில் இருந்தவாறே தூங்கிப்போனான் ஆனந்தன்.

காலையில் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது, நேரம் பத்து மணியாகியிருந்தது. இரவு நடந்த குழப்பத்தில் அலராம் வைக்க மறந்து போனது ஞாபகம் வந்தது. குமாரும் நேசனும் வேலைக்குப் போயிருந்தனர். அவளை எழுப்பவேயில்லை. இனி வேலைக்குப் போக முடியாது. எழுந்து ரெஸ்ரோரன் டுக்குப் போன் பண்ணி லீவு சொல்லிவிட்டு வதனியின் படுக்கையை எட்டிப் பார்த்தான். இன்னமும் விழிக்காத நிலையில் அனுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“வதனி... வதனி...”

கூப்பிட்டும் எதுவித மறுமொழியும் இல்லாததால் கிட்டச் சென்று போர்வையை லேசாக விலக்கிப் பார்த்தான். முகம் முழுவதும் சிவந்து அனலாகக் கொதித்தது. காய்ச்சலில் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

“யாரென்றே சரியாகத் தெரியேல்லை... என்றா கஸ்ட காலம் இங்கை வந்து... அதுவும் இந்த நேரம் பார்த்து காய்ச்சல் வேறை”

மனசுக்குள் புறுபுறுத்தவாறு ஜீன்சையும் சப்பாத்தையும் மாட்டிக்கொண்டு கீழே இறங்கினான். அந்த அப்பார்ட் மெண்டின் இரண்டாம் மாடியில் (Dr. Michel) எனப் பெயர் பலகை ஒன்று மாட்டியிருந்தது ஞாபகம் வந்தது.

மாலையில் காய்ச்சல் இலேசாய்க் குறைந்து கண்விழித் தவள் தனக்கருகில் மருந்துப் பட்டைகள் இருப்பதையும் ஊசி போட்டதால் கை வலிப்பதையும் உணர்ந்தாள். அவசர அவசர மாக எழும்ப முற்பட்டபோது குசினியில் இருந்து ஆனந்தன் வந்தான்.

“மெதுவாய் எழும்பி முகம் கழுவீட்டு வாங்கோ”

பல் துலக்கி முகம் கழுவிவிட்டு வந்தவள், அவள் கொடுத்த சூப்பை மறுக்காமல் வாங்கிப் பருகினாள். முகத்தில் ஒருவித தெளிவு வந்தது.

அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன். “என்ன... ஒரு பதினாறு.... பதினேழு வயதிருக்கும். பிரான்சுக்கு புதுசௌண்டு அப்பிடியே முகத்திலை தெரியுது. எதுக்காக அந்த இரவு நேரத்திலை லா காரிலை இருந்தவள். சிலோனிலை எந்த இடமாய் இருக்கும்” மனசு கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாலும் அவளாகச் சொல்லாதவரை தான் எதுவும் கேட்பதில்லை என்ற முடிவுடன் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

“அண்ணன்... எனக்கு இங்கை யாரையும் தெரியாது... உங்களாலை முடிஞ்சா என்னை ஒரு வோடிங்கிலை சேர்த்து விடுங்கோ. அப்பிடி இல்லாவிட்டி சிலோனுக்குத் திரும்பிப் போக ஒழுங்குகள் செய்து தாங்கோ. உங்களுக்குப் புண்ணிய மாய்ப் போகும்.” கெஞ்சுவது போல் கேட்டாள்.

“முதலிலை நீங்கள் யார்? எந்த இடம்? எப்பிடி இஞ்சு வந்தனீங்கள் எண்டு சொல்லுங்கோ... பிறகு யோசிப்போம்.” அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தான் அவன்.

“நான் இங்கை வந்து மூண்டு மாதம்தான் ஆகுது. என்றை முத்த அக்கா இங்கைதான் இருக்கிறா. அவாவும் அத்தானும் சேர்ந்துதான் என்னை இங்கை கூப்பிட்டவை. ஊரிலை அம்மாவும் இன்னொரு அக்காவும் தான் இருக்கினம். அவவும் கலியாணம் செய்திட்டா. ஜயா (அப்பா) எனக்குச் சின்ன வயசி லேயே செத்திட்டார். எங்கடை அண்ணனை தொனுாறிலை இந்தியன் ஆமி பிடிச்சுக்கொண்ட போன்று. இண்டுவரை அவர்

உயிரோட் இருக்கிறாரோ இல்லையோ என்டே தெரியாது. முத்த அக்கா நான் பிரான்சுக்கு வந்தாப் படிக்கலாம் என்னும், தனக்கு உதவியாய் இருக்கும் எண்டும்தான் இங்கை கூப்பிட்டவா. உங்களுக்குத் தெரியும்தானே ஊரிலை இப்ப நடக்கிற சண்டையிலை ஒருவேளைச் சாப்பாட்டுக்கே சாதாரண சனம் படுகிற கஷ்டம். பள்ளிக்கூடங்களும் வேறை இல்லை. நானும் அரை மனதோடைதான் ஏஜென்சிமாற்றை சேட்டைகள் அரியண்டங்களுக்காலை எல்லாம் தப்பி இஞ்சை வந்து சேர்ந்தனான்.”

அவள் கண்களில் இருந்து மெல்லிய கோடுகளாகக் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டேயிருந்தது. ஆனந்தன் மௌனமாகக் கொண்டேயிருந்தான்.

“இங்கை வந்து அக்காவினரை பிள்ளைகளைப் பார்க்கிற திலையும் சமைக்கிறதிலையும் என்றை நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. அதுகூடப் பறவாயில்லை. ஆனா...” தொடங்கினாள்.

“அக்கா வேலை... வேலையெண்டு பகல் முழுக்க வீட்டிலை நிக்கமாட்டா, அத்தானின்றை வீவுநாளிலை அவற்றை சேட்டையளை என்னாலை தாங்கேலாமல் போயிட்டுது. இதுகளை அக்காவுக்குச் சொன்னால் அவன்றை குடும்பத்துக்குள்ளை ஏதாவது பிரச்சினை வந்திடுமோ என்றும் பயமாயிருந்தது. அதனாலை பேசாமல் இருந்திட்டேன். ஆனா நேற்றைக்கு அத்தான் அக்கா வேலைக்கு வெளிக்கிட்டுப் போனப்பிறகு தன்றை உடுப்புகளை அயர்ன் பண்ணித் தரச் சொல்லி அறேக்குள்ளை கூப்பிட்டு கட்டிப்பிடிச்சு மோசமாய் நடக்க வெளிக்கிட்டிட்டார். நான் உரத்துக் கத்த கீழ்வீட்டு பிரெஞ்சுக் கிழவி வந்து கதவைத் தட்டத் தொடங்கியிட்டுது. அத்தானாலை ஒண்டும் செய்யேலாமல் போட்டுது. என்னைப் பிடிச்சு வீட்டுக்கு வெளியே தள்ளிவிட்டு கிழவிக்கு ஏதோ

சொன்னார். ஆனா என்றை நிலைமையை விளங்கப்படுத்த எனக்குப் பாசை தெரியேல்லை.”

அழுகையின் வேகம் அதிகரித்து விம்மத்தொடங்கினாள். ஆனந்தனின் கண்களும் கலங்கத் தொடங்கின.

“கடவுளே... ஒரு பிஞ்சுப் பூவைக் கருக்கி முகர ஆசைப் பட்டிருக்குது ஒரு காமவெறி பிடித்த மிருகம்.” அவன் மனம் ஓலமிட்டது. அவன் தொடர்ந்தாள்.

“அதுக்குப் பிறகும் அங்கை நிக்க விருப்பமில்லாமல் வெளிக்கிட்டேன். எங்கை போறதெண்டே தெரியேல்லை. ஸ்ரேசனுக்கு வந்த ரெயினிலை ஏறி இருந்தேன். உங்கடை ஸ்ரேசன் கடைசி, இறங்கி, அதிலையே இருந்திட்டேன். அண்ணை ஊரிலை... இயக்கத்துக்குப் போய்... போராடிச் செத்திருந்தாலும் ஒரு பெருமை இருந்திருக்கும்... ஆனா இஞ்சை...”

அவன் அழுதுகொண்டேயிருந்தாள்.

“யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களுக்கே உரித்தான அந்தப் பாரம்பரிய பண்பாடு இந்த மேற்குலக நாடுகளில் விற்கப்பட்டு விட்டதா? அல்லது அடி மனதில் எங்கோ ஒரு மூலையில் உறங்கிக்கிடந்த மிருகம் இந்த நாகரீக ஒவிக் கேட்டு விழித்து விட்டதா?” அவனால் சிந்திக்க முடியவில்லை.

“அண்ணா-அண்ணி..., மைத்துனர்-மைத்துனி... அக்கா-அத்தான்... குடாநாட்டில் அந்த உறவுகளில் எத்தனை புனிதம் இருந்தது. தாய் வாழைகளைச் சூழ்ந்த கன்றுகளாய்ப் பரம்பரையாய் வேர்விட்டு... ஜேயோ.... நீலக் கடலை மட்டுமா நாம் தாண்டினோம். அந்தப் பண்பாடுகளையுமா?” ஆனந்தனின் கண்களும் குடாக கண்ணீரைத் தெறித்தன. அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

“வதனி ஒண்டுக்கும் கவலைப் படாதையுங்கோ. ஒரு நல்ல கொஸ்டலிலை உங்களைச் சேர்த்து விடுகிறேன். சோசல் (Social) மூலம் (சமூகசேவைகள் திணைக்களாம்) பள்ளிக் கூடத்திற்கும் ஏற்பாடு பண்ணித் தாரேன். நடந்தது எல்லாத்தையும் கெட்ட கனவாய் நினைச்சு மறந்திடுங்கோ. அத்தான் அக்காவாலை உங்களை ஒண்டும் செய்யேலாது. நீங்கள் பொலிசிலை சொன்னால் அவை கம்பி எண்ணவேண்டிவரும். எல்லாம் சரிவரும்வரை நீங்கள் இங்கேயே தங்கலாம்.”

அவள் அவனை நன்றியுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“அண்ணேன்... உங்களுக்கு இதாலை ஏதும் பிரச்சினை வந்தா...?”

எனக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை... நீங்க யோசிக் காதீங்க. நான் வெளியிலை போய் உங்களுக்கு வேறை உடுப்பு கள் வாங்கிவாரேன்.... நீங்கள் போய்ப்படுங்கோ. காய்ச்சல் நல்லா மாற்டும்.” அவன் புறப்பட்டுப்போனான்.

வதனி அந்த ரூமுக்கு வந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு கிழமை ஆகிவிட்டது. ஆனந்தனும் லீவு போட்டுவிட்டு அவளுக்கான சமூக சேவை உதவிகள் கிடைக்கச் செய்வதில் ஈடுபட்டான். நேசனையும் குமாரையும் அவள் போகும்வரையும் வேறு இடங்களில் தங்கச் சொல்லிவிட்டான் ஆனந்தன். ஆனால் அவர்கள் அவனையும் வதனியையும் இணைத்துக் கூத கட்டிவிட்டனர். பல நண்பர்கள் இதைப்பற்றி அவனிடம் கேட்டபோது கவலைப்படவில்லை அவன். உளவுகளின் புனிதங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் எனப் பரிதாபப்பட்டான்.

ஆனந்தனின் அக்காகூட ஜோர்மனியிலிருந்து ரொலிபோன் எடுத்து ஏசினாள்.

“என்னடா நீ உங்கை ஒரு பெட்டையை வைச்சிருக்கிறாயாம். கொழும்பிலை மதிக்குக்கூட விசயம் தெரிஞ்சு அழுதமுது கடிதம் போட்டிருந்தாள்.

அவன் சொன்னான் “அக்கா உண்மை என்னண்டு தெரியாமல் கற்பனையிலை வாழாதேங்கோ.” அக்கா ஆத்திரத்துடன் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டாள். அவன் கவலைப்படவேயில்லை.

இடையில் வதனி இருக்கும் இடம் தெரிந்து அவளின் அக்கா வந்தாள். வதனியைத் திரும்ப வீட்டுக்கு வருமாறு கேட்க அவள் மறுத்துவிட்டாள். வதனியும் தன் அக்காவிற்கு நடந்தது எதையும் சொல்லவில்லை. அக்காவோ அவளை “நன்றிகெட்டவள்” “வேசை” என்றெல்லாம் திட்டிக்கொண்டு போனாள்.

எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டான் ஆனந்தன். அவளுக்கு பாரிசிலிருந்து 500 கிலோ மீட்டர் தொலைவான ஒரிடத்தில் பாடசாலையும் தங்குமிட வசதியும் கிடைத்திருந்தது. பாதுகாவலர் என்ற இடத்தில் ஆனந்தனே கையெழுத் திட்டு உறவுமுறை என்ற இடத்தில் அண்ணன் எனக் குறிப்பிட்டான்.

மின்வண்டி நிலையத்துக்கு அவளை வழியனுப்ப வந்திருந்தவன் அவளின் உடமைகளை எல்லாம் ஏற்றிவிட்டுத் தனது அன்பளிப்பாக ஒரு கைக்கடிகாரத்தைக் கொடுத்து விட்டுச் சொன்னான்.

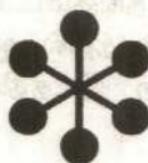
“வதனி... மிகச் சின்ன... அலைபாயுற வயசிலை உங்களுடைய எதிர்காலத்தை தனியா உருவாக்கப் புறப்படு கிறீங்கள். இந்த வயசிலை சுதந்திரம் எண்டது ஒரு போதை மருந்து மாதிரி. எங்கை போனாலும் நீங்கள் ஒரு பாரம்பரிய பண்பாடுகளைக் கொண்ட தமிழ் சமூகத்தினரை பிரதிநிதி என்பதை மறந்து போயிடாதையுங்கோ...”

அவன் சொன்னது அவளுக்குப் புரிந்ததோ இல்லையோ அவளின் கைகளைப் பிடித்து கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள். சூடான கண்ணீர் அவன் கரங்களை நனைத்தது.

பிராண்சின் தொலை தூர் அதிவேக மின்வண்டியான TVG புறப்பட்டது. ஒரு சின்னப்பறவை தன் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளப் புறப்பட்டுக்கொண்டது.

“நாளைக்கு இவன் எப்படியாவாள்? தனித்து நின்று வாழ்க்கையுடன் போராடி வெற்றி பெறுவாளா இல்லை இந்த அதிவேக நாகரீக வலைக்குள் சிக்கிச் சிதைந்து போவாளா...” அவனால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

இந்த வதனியைப் போல இன்னும் எத்தனை பிஞ்சகள் ஜோப்பாவுக்குள்ளை நுழைய கனவுகளோடை கொழும்பிலை யும் வேறை ஆசிய நாடுகளிலையும் காத்திருக்கின்றனவோ... அவன் கையசைத்து விடை கொடுத்தான்.

2. ஸ்ரீமத்தீர்த்தராமராமானால் நடக்கும் போது

முதற் பரிசுபெற்ற கதை

அன்னம்மாவால் சித்திரத்தின் வேகத்திற்கு ஈடு கொடுத்து நடக்க முடியவில்லை.

“எடியேய் கொஞ்சம் மெதுவாகத்தான் போவன்” அன்னம்மாக்கா அன்ன நடை போட்டுக் கொண்டு வந்தால் பிறகு சகடையின்றை குண்டுக்கு ஒரேயடியாய் சொர்க்கலோகம் போகவேண்டியது தான். சொல்லிக்கொண்டே இன்னும் வேகத்தை அதிகரித்தாள் சித்திரம்.

அன்னம்மாவின் தலைப்பாரம் கனத்தது, அவள் மனதைப் போலவே.

அளவெட்டியின் செம்மண் புழுதியில் பிறந்து வளர்ந்த இளவாலையை சேர்ந்த செல்லப்பருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு மூன்று பெண்பிள்ளைகளுக்கு தாயாகி எண்பத்தேழில் நடந்த லிப்ரேசன் ஒப்பிரேசனுக்குள்ளை செல்லப்பரை பறிகொடுத்து இண்டைக்கு அவளும் மூன்று பிள்ளைகளும் தனிமையில் ஆதாவற்ற நிலையில்....

வயிற்றுக்கு வழிபண்ணத்தானே வேண்டும். சித்திரம் வழிகாட்டினாள். பதினெட்டு வயதில் கலியாணம் செய்து இருப்பதாறு வயதில் தாலி அறுத்தாள். ஆசைக்கொரு பெண் ஆஸ்திக்கொரு பொடியன் சின்னஞ்சிறிசுகள். யாரிடமும் அவள் கையேந்தவில்லை. பண்டத்தரிப்பு சந்தையில் மரக்கறிகள்

வாங்கி ஊரூராய் விற்பது அவளது தொழில். இப்போது அன்னம்மாவும் பங்காளி ஆகிவிட்டாள். ஏதோ வயித்துப் பாட்டுக்கு வருமானம் வருகிறது.

அன்னம்மா அதிகம் படிக்கவில்லை. கையெழுத்துப் போடத் தெரிந்ததோடு சரி. மற்றதெல்லாம் அனுபவம் தான். ஆனால் பண்பில் அவள் பல்களைக்கழகம் அது பரம்பரைச் சொத்து. தன்னுடையநிலை பிள்ளைகளுக்கும் வரக்கூடாது என்பது அவள் பிடிவாதம் அதனால் தான் மூத்தமகள் வாணி பத்தாம் வகுப்பில் படிக்கிறாள் இந்தப் பொருளாதாரக் கஸ்ரத்திலும்.

ஆனால் நேற்று நடந்த சம்பவம் அவள் மனதை நெருடியது.

பள்ளிக்கூடத்து யூனிபோம் கிழிஞ்சு போச்சுதெண்டு ஒரு கிழமையாயே மூத்தவள் சொல்லிக்கொண்டு வந்தவள். புதுசொண்டு வாங்க அன்னம்மாவால் முடியவில்லை கிழிச்சை தைத்துக்கொண்டுத்தான்.

“அம்மா அப்பா இருந்திருந்தா எங்களுக்கு இந்த நிலை வந்திருக்குமே”. வாணியின் ஏக்கத்துக்கு அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“அம்மா அப்பா எப்படிச் செத்தவர்” இரண்டாவது மகள் மீனா கேட்டாள். முதலாம் வகுப்பில் படிக்கிறாள்.

“ஆமி சுட்டுச் செத்துப்போனார்” அன்னம்மா.

“என் அப்பாவை ஆமி சுட்டவன்”. எதிர் கேள்விகள் கேட்டாள் மீனா.

“என் சுட்டவன்” பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

“அது பிள்ளைத் தமிழரும் சிங்களவரும் சண்டை பிடிக்கிறோமல்லே அதுதான்”

“என் சண்டை பிடிக்கிறோம்” தொடர்ந்து கேள்விகள் கேட்டாள்.

‘எங்கடை நாட்டை விடச்சொல்லித்தான்’ அன்னம்மா பதில் சொன்னாள்.

“எங்கடை நாட்டை விடலாம் தானே ஏன் அதுக்காக அப்பாவையெல்லாம் சுடறாங்கள்”. - மீனா.

“ஏன்” பதில் சொல்லமுடியவில்லை.

“எங்கடை மண்ணெணவிட்டு அவங்கள் போகவேணும் எண்டால் நாங்கள் அவங்களோட போராடவேணும்”. - இது வாணி.

“அது தான் பெடியன்கள் சண்டை பிடிக்கிறாங்களே”. சொன்னாள் அன்னம்மா.

“பெடியங்கள் மட்டும் போராடினால் எங்கடை மண் எங்களுக்கு கிடைச்சுடுமோ. நானும் இயக்கத்திலை சேரப் போறன்”. வேடிக்கைபோல் கூறினாள் வாணி.

அன்னம்மாவிற்கு ஆவேசம் வந்துவிட்டது. கை மகளின் கண்ணங்களை மாறி மாறி புதம் பார்த்தது.

“நான் மாடு மாதிரி ஓடித்திரியிறன் ஏன் உங்களை படிப்பிச்சு நல்லாக்க வேணும் எண்டுதானே. நீ இயக்கத்திலை சேரப்போறியோ”. குந்தியிருந்து அழுததொடங்கினாள் அன்னம்மா.

“அன்னம்மாக்கா என்ன யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறியல் இப்படிக் கடகத்தை இறக்கிவையுங்கோ கொஞ்சம் இளைப் பாறிப்போட்டு போவாம்” சொல்லிக்கொண்டே தன் தலைச்சுமையை இறக்கினாள் சித்திரம்.

இருவரும் மரநிழலில் குந்தினார்கள் சேலைத்தலைப்பால் வியர்வையைத் துடைத்தபடியே சித்திரம் சொன்னாள் “அக்கா முந்தநாள் விதானையாற்ற பெட்டை இயக்கத்துக்கு போட்டு தாம்”.

“ஆர் அந்தப் புவனாவே வாணியோட தானே அவள் படிச்சவள்” ஆச்சரியப்பட்டாள் அன்னம்மா.

“எடி சித்திரம் இவளவை பெட்டையள் இயக்கத்துக்குப் போய் பெடியள் மாதிரி சண்டை பிடிப்பாளவையோ. சரி சண்டைபிடிச்ச எங்கடை நாடுதான் கிடைச்சுட்டுது எண்டுவை நாளைக்கு. இந்தப் பெட்டைகளை கலியாணம் செய்ய எந்த பெடியன்கள் முன்னுக்கு வருவான்கள்”.

சித்திரம் கொஞ்சம் படித்தவள். அன்னம்மாவுக்கு ஆலோசனை சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“அக்கா, இஞ்சபார் நீயோ, நானோ இண்டுவரைக்கும் புதிசாய் என்னத்தைச் செய்த நாங்கள். பிறந்தோம் வளர்ந்தோம் ஏதோ பேருக்கு கொஞ்சநாள் பள்ளிக்கூடம் போனோம் பிறகு கலியாணம் செய்தோம் பிள்ளைகளைப் பெத்தோம் இப்ப புரிசன்மாரை பறிகொடுத்திட்டு வயிற்றுக் கஞ்சிக்கு இந்த வேகாத வெயில்ல கடகம் சுமக்கிறோம். என்னெண்டு இந்த நிலைமை எங்களுக்கு வந்தது? என் வந்தது?”

தொடர்ந்து பேசினாள் சித்திரம்

“எங்கடை காணிக்குள்ள ஒரு முழும் தள்ளி பக்கத்து வீட்டுக்காரன் வேலி போட்டாலே சண்டைக்கு போற நாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த இந்த மண்ணை இன்னோருத்தன் பறிக்க பாத்துக் கொண்டிருக்கிறதே”.

சித்திரத்தின் பேச்சில் நியாயம் இருப்பதாக அன்னம்மா வுக்கு தென்பட்டது. ஆனாலும் அவள் கேட்டாள்.

“அதுக்கடி பெண்புரசுகள் என்ன செய்ய முடியும்”.

அக்கா எங்களிட்டை வழுமையா மரக்கறி வாங்கிற கமலா ரீசர் அண்டைக்குச் சொன்னவ.

பிரான்ஸ், ஜேர்மனி இந்த நாடுகளிலை எல்லாம் ஆம்பிளையள் இல்லாமல் போக பெட்டையள் தான் அந்த நாடுகளையே முன்னேற்றினவளவையாம். அதனால் தான் இப்பவும் அங்க பொம்பிளைகளுக்கு நல்ல மரியாதையாம்.

சித்திரம் கூறினாள் அன்னம்மா சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

“நான் பெண்ணாய் பிறந்து என்னத்தை சாதிச்சன். என்னைக் கட்டிக்கொடுக்க ஐயாவும் ஆச்சியும் சீதனம் காணி பூமி நகை எண்டு எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டுதுகள். அதுக்குப் பிறகும் புருசனுக்கு சமைச்சுப்போட்டதும் தேவைப்பட்ட போதெல்லாம் அவனுக்கு முந்தானை விரிச்சு மூன்று பிள்ளைகளை மிகின் போல சுமந்து பெத்துப் போட்டதம் தானே என்ன கொரவும் எனக்கு கிடைத்தது. தொடர்ந்தும் அதே அடிமை வாழ்க்கையிலே தானே உழன்று கொண்டிருக்கிறேன். வெள்ளைக்கார பொம்பிளைகளால் எதுவும் முடியுமெண்டால் ஏன் எங்களால் முடியாது. முடியாமலே எத்தனை பெட்டையள் சாவுக்கும் பயப்படாது ஆயுதம் தூக்கிக் கொண்டு நிக்சிறாளவை”.

அன்னம்மாவின் சிந்தனை தொடர்ந்தது.

‘வழுமையான சீதனம் அடிமை வாழ்க்கை எண்ட இந்த வட்டத்துக்குள்ள என்ற பெண்பிள்ளைகளும் சிக்கக்கூடாது. அப்படியெண்டால் எங்கட தேசம் விடுதலையடையோனும் என்னைப் போலவே என்ற பிள்ளைகளும் இடையிலேயே தாலி அறுக்கக் கூடாது இப்படி கடகம் சுமக்கக்கூடாது’.

அன்னம்மாவின் மனதில் புதிய தெம்பு பிறந்தது.

“சித்திரம் எழும்படி போவும்” இருவரும் எழுந்து கொண்டார்கள். இந்தமுறை அன்னம்மாவின் வேகத்திற்கு நாடுகொடுக்க சித்திரத்தால் முடியவில்லை. இனிமேல் மகள் இயக்கத்துக்கு போகப்போறன் என்று சொன்னால் அன்னம்மா அடிக்க மாட்டாள்.

நன்றிக்கடன்

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டார்கள். நேற்று மத்தியானம் சமைத்தது. இரவு அவள் சாப்பிடாமல் தண்ணீர் ஊற்றி வைத்த சோற்றைக் கஞ்சியாக கரைத்து அவர்களுக்கு கொடுத்து அனுப்பிவிட்டாள்.

நேற்றைய இரவுப் பொழுதில் இருந்து அவளது வயிற்றுக்குள் எதுவும் இறங்கவில்லையாதலால் அது பெரும் இரைச்சல் போட்டது.

“இன்றைய பொழுது எப்படிப் போகப் போகிறது...” அவளுக்குத் தெரியவில்லை. வசந்தி கணவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள். நேற்றிரவு கடலுக்குப் போனவன், இன்னும் திரும்பவில்லை. “என்ன நடந்ததோ... ஏது நடந்ததோ” மனம் பதைப்பைத்தது.

கடற்படையினரின் அட்டகாசங்களினால் மீன் பிடித்துப் பிழைக்கும் கடற்கரையை அண்டிய அக் கிராமத்தவர் யாருமே தொழிலுக்கு ஒரு மாதமாகப் போகவில்லை. கையிருப்புகள் கரைந்ததும், இருந்த நகை நட்டுக்களை விற்றும் அரைகுறையாய் சாப்பிட்டும் கையில் இருந்ததெல்லாம் கரைந்துவிட்டது. எதுவும் இல்லை என்ற நிலையில் பசியினால் பதைப்பதைக்கும் பிள்ளைகளின் முகங்களைக் காணச்சுகியாமல் வசந்தியின் கணவன் கதிர்காமுவும் சில இளைஞர்களும் நேற்றிரவு கடலுக்குப் போனார்கள்.

பரம்பரை பரம்பரையாய் மீன் பிடித்துப் பிழைத்து வரும் ஆக்கிராமத்தவர்களுக்கு கடலுக்குப் போன படகுகள் திரும்பி

வந்தால்தான் சாப்பாடு. ஆனாலும் அவர்கள் வாழ்க்கையில் சந்தோசமிருந்தது.

“கதிர்காமு”

தீவிரமான உழைப்பாளி. சுறுசுறுப்பானவன். அவன் ஓய்ந்திருந்து அவள் கண்டதில்லை. கடலுக்கு தொழிலுக்குப் போன அலுப்புத்தீர கள்ஞக்கொட்டிலைத் தேடிப் போகும் அந்தக் கிராம ஆண்களிடையே அவன் வித்தியாசமானவன். தொழில் முடிந்ததும் நேரே வீட்டுக்கு வந்துவிடுவான். அன்று அதிக வருமானமென்றால் அவள் மறுத்தாலும் கார் பிடித்தக் கொண்டு குடும்பத்துடன் படத்துக்குப் புறப்பட்டு விடுவான். மழைக்குக் கூட பள்ளிக்கூடப் பக்கம் ஒதுங்காதவன். தன்னைப் போல பிள்ளைகளும் ஆகிவிடக்கூடாது நாலு எழுத்துப் படிக்கவேண்டும் என்பதில் அக்கறையாயிருந்தான்.

வசந்தியும் கதிர்காமுவும் காதலித்துத்தான் திருமணம் செய்துகொண்டார்கள். வசந்தியின் தகப்பன் அவள் கதிர்காமுவை திருமணம் செய்வதை விரும்பவில்லை. காரணம் அவன் சிறுவயதிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்தவன். அனாதையாய் அந்தக் கிராமத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வளாந்தவன், படிக்காதவன். வசந்தி எட்டாம் வகுப்புவரை படித்தவன். ஊரிலேயே அவர்கள் குடும்பம் வசதியானது. இதனால்தான் வசந்தியின் தந்தை அவர்களின் காதலை எதிர்த்தார். ஆனால் அவள் உறுதியாயிருந்தாள். படிக்காவிட்டாலும் பண்பானவன் கதிர்காமு என்பதில் அவளுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. திருமணம் என்பது வெறும் காம உணர்ச்சியை திருப்பதி செய் வதற்கான ஒரு ஏற்பாடல்ல. அது மெய்யாக மதித்து நேசிக்கப் படுகின்ற, ஒருவனோடு வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்துகொள்வது. அவளைப் பொறுத்தவரை கதிர்காமு அவள் உணர்வுகளி லைல்லாம் உறைந்து நின்றான்.

“என்னடி பிள்ளை யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய். கடலுக்குப் போனவங்கள் திரும்பி வந்திட்டாங்களே?” மீனாட்சிப் பாட்டி கேட்டுக்கொண்டே பதிவான தலைவாசல் இடிக்காத வாறு குனிந்து வீட்டுக்குள் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

“இல்லைப்பாட்டி, இன்னும் வரேல்லை. எனக்கு ஒரே பயமாயிருக்குது.” வசந்தியின் கண்களில் இருந்து கண்ணரீ பெருகியது.

“இடி விழுவான்களின்றை தொல்லையால் ஊரே கடலுக்குப் போகேல்லை. இவங்கள் இளவட்டங்கள் ஏன் கடலுக்குப் போனவங்கள்?” பாட்டி அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள். நேரம் சென்றுகொண்டிருந்தது.

பிள்ளைகள் இரண்டும் பள்ளிக்கூடத்தால் வந்திருந்தனர். அவளால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. சோர்ந்துபோய் உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

“கதிர்காழு இன்னும் வரவேயில்லை.”

ஊரெங்கும் செய்தி பரவியது. கதிர்காழுவின் வீட்டு வாசலில் சனம் கூடியது. கதிர்காழுவுடன் கடலுக்குப் போனவர்களின் மனைவிமாரும் பெற்றோரும் ஓப்பாரி வைத்து அழுத்தொடங்கினர். வசந்தி இறுகிப் போய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“அவங்கள் பிடித்தால் விடமாட்டான்கள், கடலிலேயே சுட்டுத் தள்ளியிருப்பான்கள்.”

“போன மாசம் எங்கட முத்துராசாவை நடுக்கடலிலை வைச்சு கண்டங் கோடாலியாலை துண்டுதுண்டாய் வெட்டி யெல்லே கடலிலை போட்டவங்கள்.”

ஊகங்கள் பலவாறு வரத்தொடங்கின.

“கொள்ளையிலை போவான்கள்” வயோதிகர்கள் மண் அள்ளித் திட்டினார்கள் ‘எங்கடை தேசத்திலை எங்கடை

கடலிலை நாங்கள் மீன் பிடிக்க உரிமை இல்லையோ. எங்களுக்குத் தடை போட இவன்கள் யார்?"

இளை இரத்தங்கள் கொதித்தன.

பெண்கள் வசந்தியைச் சுற்றிநின்று ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினார்கள். நடப்பது எதுவுமே புரியாத அவர்களின் இரண்டு பிள்ளைகள் கூட ஆழத்தொடங்கின.

கதிர்காமுவையும் அவனுடன் போனவர்களையும் தேடிக் கரையோரமாகப் படகில் போனவர்களும் திரும்பி வந்து விட்டார்கள். வசந்தி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நம்பிக்கை இழக்கத் தொடங்கினாள்.

"மூண்டு நாளைக்குப் பின்புதான் பிணங்கள் கரையொதுங்கும்." அனுபவம் வாய்ந்த மீனவர்கள் கூறினார்கள்.

அவனுக்குத் தலை சுற்றியது. ஆயிரம் காலத்துப் பயிராய்... இறுதி மூச்சவரையும் துணையாய் இருப்பேண்று சத்தியம் செய்து தாலிகட்டியவன் அவளையும் அந்தச் சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகளையும் அனாதையாய் விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டானா?

அழுகுரல்கள் பெரிதாகக் கேட்கத் தொடங்கின. மாலை மங்கிக் கொண்டு வந்தது.

தூரத்தே சிலர் ஓடி வருவது தெரிந்தது. கூடியிருந்த கூட்டம் அவர்களை நோக்கி ஓடியது. கதிர்காமுவுடன் மீன் பிடிக்கப்போனவர்கள் தான் அவர்கள். கதிர்காமுவை மட்டும் காணவில்லை.

"என்ன என்ன நடந்தது?"

"கதிர்காமு எங்கே?"

"கதிர்காமு... கதிர்காமு" ஓடிவந்தவர்களில் ஒருவன் மூச்சிரைக்கத் தடுமாறினான்.

“கதிர்காமுவுக்கு என்ன நடந்தது?”

கூடியிருந்தவர்கள் பலர் பறைப்பதைத்தனர்.

“உயிருக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆஸ்பத்திரியிலை சேர்த்திருக்கிறோம்... ஆனால்...”

“அவருக்கு என்ன நடந்தது... சொல்லுங்கோ?” வசந்தி அழுத் தொடங்கினான்.

வந்தவர்களில் ஒருவன் நடந்ததை விபரமாகக் கூறத் தொடங்கினான்.

“நாங்கள் படகு நிறைஞ்சதும் கடலிலை இருந்து திரும்பத் தொடங்கினோம். அப்ப... அவங்கள் வந்திட்டாங்கள்.... முடிந்த மட்டும் எஞ்சினை ஓட்டிப் பார்த்தோம். சரிவரேல்லை. கிட்ட வந்து இருவர் துவக்குகளோடை படகுக்கை குதிச்சாங்கள். எல்லோருக்கும் நல்ல அடி. நாங்கள் மீன் பிடிக்கத்தான் வந்தோம் என்று கெஞ்சியும் சரிவராமல் போச்சு. தொடர்ந்து தங்களோடை வரும்படி சொல்லிப்போட்டு அவங்கடை கப்பல் புறப்பட்டது. அந்த இரண்டு பேரும் எங்கடை படகினை. நாங்கள் இனி உயிரோடை திரும்பமாட்டம் எனத் தீர்மானிச் சிட்டம். படகு கொஞ்சம் மெதுவாத்தான் போனது. கொஞ்சத் தூரம் போனதும் கதிர்காமண்ணைக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியேல்லை. ஆவேசம் வந்ததுபோல கத்திக்கொண்டு இரண்டு பேரையும் ஆயுதங்களோடை கடலிலை தள்ளிப் போட்டார். நாங்கள் திகைச்சுப்போயிட்டம். படகைத் திருப்பி கரைக்கு ஓட்டத் தொடங்கினார். அவங்கள் கப்பலினை இருந்து சுட்டாங்கள். அது அவற்றை கால் துடையில் பாஞ்சிட்டுது. அப்படியிருந்தும் அவர் படகை கைவிடேல்லை. கரைக்குக் கொண்டந்ததும் ஆள் மயங்கி விழுந்திட்டார். அதனாலை ரோந்து வந்து பெடியங்களின்றை உதவியோடை ஆஸ்பத்தியிலை கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தோம். அங்கை அவற்றை

குடுபட்ட காலை கழட்டிப் போட்டினம். கதிர்காழு அண்ணே
தன்றை காலைக் குடுத்து எங்களைக் காப்பாற்றிப் போட்டார்.”

கூடியிருந்தவர்கள் எல்லோரும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் படை
யெடுக்கத் தொடங்கினார்கள். வசந்தியும் தன் பிள்ளைகளோடு
ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாள். கதிர்காழுவுக்கு இரத்தம் ஏத்த
வேண்டும் என்ற போது நான் நீ எனப் போட்டிபோட்டுக்
கொண்டு பலர் முன் வந்தனர்.

மறுநாள் காலைதான் அவனுக்கு மயக்கம் தெளிந்தது.
தலைமாட்டிலேயே இரவு முழுவதும் தூங்காமல் நின்ற
வசந்தியை அவன் அழைத்தான். கழற்றிய கால் பயங்கரமாக
வலித்தது.

“வசந்தி என்னோடை வந்த எல்லோரையும் நான்
காப்பாற்றிப் போட்டன். அந்த மிருகங்கள் எல்லோரையும்
கொல்ல வேணும். எங்களையும், எங்கடை மண்ணையும்
எங்கடை கடல் வெளியையும் நாங்கதான் காப்பாற்ற வேணும்
ஆனா என்றை கால் மட்டுத்தான் போயிட்டுது.”

“கவலைப்படாதேங்கோ, உங்களுக்குக் காலாய் நான்
மட்டுமல்ல இந்த ஊரே இருக்குது. உங்களுக்கு இரத்தம்
தரவேணும் எண்டவுடனே எத்தனை பேர் கியூவிலை வந்தார்
கள். அவர்களுடைய இரத்தம் தான் உங்களைக் காப்பாற்றியது.”
வசந்தி ஆறுதல் சொன்னாள்.

தன்னைச் சுற்றி நின்ற கிராமத்தவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.
நன்றிப்பெருக்குடன் பார்த்து கைகூப்பி வணங்கினான்.
அறியாப் பருவத்திலேயே தாய் தந்தையற்று அனாதையாய்
நின்ற அவனை அரவணைத்த வளர்த்த அந்தக் கிராம
மக்களுக்கு அவன் தன் நன்றிக் கடனைச் செலுத்திவிட்டான்.

வசந்தி தன் கணவனை பெருமையோடு பார்த்தாள். அவள்
கண்களில் இருந்து கண்ணீர் முத்துக்கள் உருண்டோடின.

அவை ஆனந்தத்தின் விளைவுகளோயாகும். அவள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“நாம் பிறந்த மண்ணுக்கு விசுவாசமுடையவர்களாக நாம் வாழவேண்டும். எமது மன்னை நாமே காப்பாற்றவேண்டும்.”

பிணந்தின்விகள்

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்து முன் தோன்றிய காட்டு மிராண்டிகள் இரண்டு பதின்மூன்று வயதுப்பாலகி யொருத்தியை பலியெடுத்த அந்தச் செய்தி எல்லோரையும் ஒரு கணம் அதிரத்தான் செய்தது.

“பொய்யாக இருக்குமோ? பொய்யாகவே இருந்திருக்கக் கூடாதா?”

ஆனால் செய்தி உறுதிப்படுத்தப்பட்டபோது எனக்குள் நான் நிர்வாணமாகி நிற்பது போன்றதொரு உணர்வு.

துரத்தும் துப்பாக்கிகளுக்குப் பயந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஓடி வந்து அடைக்கலம் புகுந்து கொண்ட நாட்டில் ஒராய்கள் இரண்டு தம் உண்மை முகத்தைக் காட்டிய போது பிரெஞ்சு சமூகம் மட்டுமல்ல முழு உலகமும் எனத்தோடு எம்மைப் பார்த்தது.

மேடைகளில் வாய் கிழியப் பண்பாடும் பழம் பெருமை களும் பேசியவர்களின் உண்மையுமே இதுதானா?

மனம் நிரம்பிய குழப்பங்களால் அறையில் இருக்கப் பிடிக்காமல் உடைமாற்றிக் கொண்டு வீதியில் இறங்கி வந்து பஸ்சக்காகக் காத்திருந்தேன்.

“லா கப்பலுக்குப் போனால் நிறைய விசயங்கள் தெரியவரும்” எண்ணிக் கொண்டேன்.

எதிரில் முன் அப்பார்ட்மெண்டில் குடியிருக்கும் பவளம் அக்கா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“என்னக்கா இண்டைக்கு வேலை இல்லையோ”

“வேலை மாலை நிப்பாட்டிப் போட்டினம் தம்பி”

“ஏன்”

“என்னை வேலைக்கு வைச்சிருக்கிறது அவைக்குப் பாதுகாப்பானதாய் படேல்லையாம்.”

பவளமக்கா ஒரு பிரெஞ்சு வீட்டில் அவர்களின் குழந்தை களைப் பராமரிக்கும் வேலையைக் கடந்த நான்கு வருடமாகச் செய்து வருபவர்.

“ஓ... அப்பிடியெண்டால்”

பிரெஞ்சுச் சமூகம் எம்மை அச்சமுடன் பார்க்கத் தொடங்குகிறதா?

லா சப்பேல், மார்க்கேடே புவசனியர்... இப்படித் தமிழர் கூடுகிற இடங்கள் எங்கும் அப்பிஞ்சு மலரின் மரணம் குறித்த கண்டனச் சுவரொட்டிகளும் அஞ்சலிகளும் ஓட்டப்பட்டும் விநியோகிக்கப்பட்டும் காணப்பட்டது. தங்கள் வீட்டில் கொலை விழுந்ததுபோன்ற உணர்வை எதிர்ப்படும் ஒவ்வொரு தமிழ் முகங்களும் பிரதிபலித்தன. பெண் குழந்தைகளுடன் வாழும் குடும்பத்தினரின் பேச்சுக்களில் அதிக அச்சம் தொனித்தது. தம்முடன் வேலை செய்யும் பிற நாட்டவர்கள் தம்மை ஏனைம் செய்வார்கள் எனவும் பலர் விசனப்பட்டனர்.

பொழுது போகாமல் என்னுடன் இறக்கியம் பேசும் நண்ப ணொருவன் எதிர்ப்பட்டான்.

“நாளைக்கு மரணச்சடங்கும் அடக்கமும். நீயும் வருவாய் தானே” எனக் கேட்டான். ஆம் எனத் தலையைசூத்த என்னுடன் தானும் சேர்ந்து வருவதாகக் குறிப்பிட்டு விட்டு நகர்ந்தான்.

மறுநாள் உடல் அஞ்சலிக்கு வைக்கப்பட்ட இடத்திலும், மயானத்திலும் கவலைகள் அப்பிய முகங்களுடன் பெருங் கூட்டம். இலோசான மழைத் தூறலும் கடுங்குளிரும் நிலவியபோதும் அந்தச் சிறுமியின் மரணயாத்திரையில் எம்மவர்கள் மட்டுமல்லாது பிரெஞ்சு, அல்ஜீரிய, ஆப்பிரிக்க இன மக்களும் பெருமளவில் கூடி நின்றனர். சிறுமியின் கல்லூரித் தோழர்கள் கண்ணீர் விட்டு அழுதது எல்லோர் இதயங்களையும் இளக்க செய்தது.

மயானத்தின் உள் வாயிலை நான் நெருங்கியபோது என்னைக் கண்டதும் அந்த நன்பர் ஒடி வந்தார். ஒரு பத்திரிகை யாளனாக தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ள முயற்சித்துக் கொண்டிருப்பவர். கையில் ஒரு சிறு புத்தகத்தைத் தந்து “நான் வெளியிட்டது” என்றார். சிறுமியின் படுகொலை குறித்து சமூக அக்கறையுள்ள பலரும் எழுதிய கவிதைகள் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன. வாங்கிக் கொண்டு அப்பால் நகர்ந்து விட்டேன்.

சிறுமியின் உடல் வைக்கப்பட்டிருந்த பேழை அமர் ஊர்தியொன்றில் மயானத்துக்குள் கொண்டு வரப்பட்டபோது அதனைக் காண கூட்டம் முண்டியடித்தது. அக் கூட்டத்தினுள் நானும் தள்ளப்பட்டேன். குழியினுள் பேழை இறக்கப்பட்ட போது “ஜயோ... ராசாத்தி என்னை விட்டிட்டுப்போறியோ...” என அச்சிறுமியின் தாய் அழுதது இதயங்களைப் பிளந்து சென்றது.

கருவாய்ச் சுமந்து... கனவாய் வளர்த்து... மென் புன்னைக யில் பிரசவ வேதனையை மறந்துபோன தாயுள்ளத்தின் வேதனைக்கு ஆறுதல் சொல்லி ஈடு கட்ட யாரால் முடியும். எல்லோருடைய விழியோரங்களிலும் நீர்.

புதைக்குழியில் மண் போடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது என்னைப் பின்னாலிருந்து யாரோ சுரண்டுவது போலிருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தால்மயான வாசலில் வைத்து அஞ்சலிப் புத்தகம் தந்த அந்த நண்பர்.

“புத்தகத்தைப் படிச்சனீங்களோ” என்றார்.

“இன்னும் இல்லை... இந்தச் சூழ்நிலையிலை எப்பிடிப் படிக்கிறது” என்றேன்.

“சரி... பிறகு ஆறுதலாய் படியுங்கோ... இரவு வீட்டுக்கு ரெவிபோன் எடுக்கிறேன்” என்றுவிட்டு அவர் சனக் கூட்டத் தில் மறைந்து விட்டார்.

புதைக்குழி முற்றாக மண் போட்டு மூடப்பட்டுவிட்டது. எதிர்காலக் கனவுகளுடன் துள்ளித்திரிந்து ஒரு குட்டித் தேவதை வலுக்கட்டாயமாக மரணப்படுக்கையில் கிடத்தப் பட்டு மண்ணுள் மூடப்பட்டுவிட்டது. கனத்த நெஞ்சங்களுடன் மக்கள் மயானத்தை விட்டு வெளியேறினர்.... நானும்.

அன்றிரவு பதினொன்று... பதினொன்றரை மணியிருக்கும். தொலைபேசி அலறியது. கொஞ்சம் எரிச்சலடன் எடுத்தபோது. அந்த புத்தகம் தந்த நண்பர்.

“என்ன... எப்பிடியிருக்குது நான் வெளியிட்ட புத்தகம், நீங்கள் அபிப்பிராயம் ஒண்டும் சொல்லேல்லை. எனக்கு முதலிலை இப்பிடிப் புத்தகம் விடுகில எண்ணம் ஒண்டும் இருக்கேல்லை. ஸா சப்பலிலை அந்த பேப்பர் காரந் (வெளி வரவிருந்த ஒரு பத்திரிகையைக் குறிப்பிட்டு) கொஞ்சப் பேர் நின்டு, இப்பிடி ஒரு புத்தகத்தை வெளியிட வேணுமெண்டு கதைச்சவை... அதைக் கேட்டுப் போட்டு அவைக்கு முதல் நான் முந்த வேணுமெண்டு கொஞ்சம் அவசரமாய்தான் செய்தனன். ஆனால் பிறகு அவையும் புத்தகம் விட்டவை. அவையின்றை புத்தகத்தைவிட நான் விட்ட புத்தகம் நல்லாய் இருக்கெல்லோ...” மூச்சவிடாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தார் அந்த நண்பர்.

நான் என்ன பதிலைச் சொல்ல முடியும்? மெளனமாக தொலைபேசியை அணைத்துவிட்டு அதன் இணைப்பையும் துண்டித்து விட்டேன்.

ஜயகோ... தேமாவிகளே உங்களை அடையாளம் காட்ட பரிதாபமாய் படுகொலை செய்யப்பட்ட ஒரு அப்பாவிச் சிறுமியின் பிணம் மீதா நீங்கள் நடக்க வேண்டும். உங்கள் முதலைக் கண்ணீரின் மொழி வடிவம் இதுதானா?

பிணம் தின்னும் மனிதர்களைப் பற்றிப் பல கதைகள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்களை விடக் கேவலமான இந்த மனிதர்களை நினைத்து-

“சீப்ய.... தூ...”

இக்கரைகள் பச்சையில்கை

கிளிநொச்சியில் இருந்து சுமதியின் கடிதம் வந்திருந்தது. பவானியின் பெயருக்கு வந்திருந்தாலும் வழைமேபோல் உடைத்துப் படித்துப் பாரத்துவிட்டுத்தான் வைத்திருந்தான் மனோகரன். சொந்த மனைவியாய் இருந்தால்கூட.... பிறருக்கு வரும் கடிதங்களை அனுமதியின்றி படிக்கக்கூடாதென்ற சின்ன நாகரீகம் கூடவா மனோகரனுக்குத் தெரியாமல் போய் விடுகிறது. இதுபற்றி அவனுக்கு ஒன்றும் சொல்லமுடியாது. அவன் தவறுகளை ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அதனால் ஒன்றும் பேசாமல் கடிதத்தைப் படிக்கத்தொடங்கினான்.

அன்புள்ள பவானிக்கு,

நலந்தானே! நாங்கள் நலமென்று பொய்சொல்ல விரும்பலில்லை. ஏதோ இருக்கிறோம் வாழ்க்கைபோகுது. நிறைய சனங்கள் யாழ்ப்பாணத்தக்கு திரும்பிப்போய்க் கொண்டு இருக்கிறார்கள். பயந்தான். ஆனாலும் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதுள்ளது. நாங்கள் போவதாக இல்லை. அப்பா கிளிநொச்சியிலேயே சீறி தாக வியாபாரம் தொடங்கிவிட்டார் ஆனாலும் நானை ஏன்ன நடக்கும்?... என்ற வினாவுடனே காலங்கடத்தி வருகிறோம்.

பவானி... தங்கச்சி இயக்கத்துக்குப் போய்விட்டன். அவனைநினைத்து அம்மாவிற்கு வருத்தமும் அதிகரித்து விட்டது.

நீ அதீர்ஸ்டசாலி... விரும்பியவனையே மண முடித்து சந்தோசமாக வாழ்கிறாய். உன்னைறினைக்க எனக்கு பெருமையாகவும் இருக்கிறது. அதேநேரம் பொறாமையாகவும் கூட இருக்கிறது...

சுமதி நான்கு பக்கங்கள் எழுதியிருந்தாள். அவளுக்கும் தன் மனத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள என்னை விட்டால் யார்தான் இருக்கிறார்கள். நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதாகவல்லவா நினைக்கிறாள். சிரித்தாள் பவானி.

“விரும்பியவரை மணமுடித்து சந்தோசமாக வாழ்கிறாய்.” அந்த வார்த்தைகளை ஒருமுறை திரும்பப்படித்துச் சிரித்தாள் பவானி. என் பிரிய சினேகிதியே நான் சந்தோசமாக இருப்பதாக நீ என்னுகிறாயா? இல்லை அதுபொய். வெறும் நாடகம் எல்லாமே நாடகந்தான்.

மனோகரன் என் அன்றைய காதலன். இன்றைய கணவன். சொன்னதெல்லாம் பொய். போட்டதெல்லாம் வேடம். பெண்களைப்பற்றி பெண் உரிமைகளைப்பற்றி பேசியது எழுதியது எல்லாம் பொய்.

சுமதி நான் சுகமாக வாழ்வதாக கனவுகாணும் என் இனிய நண்பியே! நாங்கள் திருமணம் முடித்து இலங்கையைவிட்டு வெளியேறி பிரான்ஸ் வந்ததுமே மனோகரன் தன் மறுபக்கத்தை வெளிப்படுத்தத் தொடங்கியதை நீ அறியமாட்டாய். பன்னிரண்டாம் மாடியில் கால்நீட்டினால் முட்டும் குச்சைறையில் மனோகரனுக்குச் சமைத்துப்போடும்... காமத்தை தீர்த்து வைக்கும் இயந்திரமாக நான் வாழ்ந்ததை... மிதமிஞ்சிய மதுவெறியில் அவன் என்னை கடித்துக் குதறியதை... நீ அறியப்போவதில்லை.

எனைய தமிழ்க்குடும்பங்களுடன் பழகவிடாமல் எங்கேயுமே என்னை அழைத்துப்போகாமல்... எப்படியான துன்பங்களை நான் அனுபவித்தேன் என்று உனக்குத்

தெரியுமா? படித்தவள் நீ... என் இவ்வளவையும் பொறுத்துக் கொண்டாய் எனக் கேட்கிறாயா? ஒரு பொய்மானைக்கண்டு, ஏமாந்து, அதன் வலையில் விழுந்து பெற்றோர் தடுத்து கண்டித்தும் கேளாமல் மனோகரனை நம்பிப் புறப்பட்டேனே அதற்காக நான் எனக்கு கொடுத்த தண்டனைதான் அது.

புரியாத மொழி... தெரியாத மனிதர்களிடையே ஆரம்ப காலத்தில் சிக்கித்தவித்து தெரிந்து போகிற காலங்களில் கையில் இரண்டு குழந்தைகள். இதன்பின்னும் மனோவை விட்டு நான் பிரிந்துபோனால் என் குழந்தைகளின் நிலை. சாதாரணமாக தூக்கி எறிந்துவிட்டுபோக நான் மேல்நாட்டில் பிறக்கவில்லையே. சாதாரணமான யாழ்ப்பாணக் கிராமத்தின் தமிழ்ப் பெண்தானே.

சரிவிடு... பிரிந்துபோனால் நானை மனோகரனையா சமூகம் குறைசொல்லப் போகிறது. என்னைத்தானே. வெளி நாட்டுக்குவந்து ஆடித்திரிவதாய்... மனோகரனே இப்படி எத்தனை பெண்களைப்பற்றி என்னிடம் கூறியிருப்பார் தெரியுமா? சுதந்திரம் சமத்துவம் சகோதரத்துவம் என்று பேசு கின்ற இந்த நாட்டில் என்னுடைய வாழ்க்கை எப்படியிருந்தது தெரியுமா? அறை நிரம்பிய சிகிரெட்புகை, நாற்றம், மதுநெடி... நல்ல காற்றை வேண்டி ஐன்னலைத் திறந்தால் உடலை ஊசியாய் குத்தும் குளிர்.

நிம்மதியாக வாழும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் அதிகம் தற்கொலைகள் என்றெல்லாம் பத்திரிகைகளிலோ வேறு செய்தி ஊடகங்கள் மூலமோ கேள்விப்பட்டிருப்பாய் தானே. என்னைக்கேட்டால் என்னைப்போல விரக்தியின் விளிம்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆளால் கொஞ்சம் மென்மையான மனம் படைத்த பெண்கள் இப்படியான ஆண்களுடன் வாழ்வதை விட சாகலாம் என நினைப்பதால்தான் தங்கள் வாழ்வை முடிக்கிறார்கள் என்பேன்.

சுமதி ஞாபகம் இருக்கிறதா? அந்தப்பட்டாம் பூச்சிப் பருவத்தில் நாங்கள் இருவரும் ஆண்களைப்போல் மாங்காய் திருடுவதும் சைக்கிளில் ஊர் சுற்றுவதும்... பாடித்திரிந்த வயல் வெளிகளையும், கூடிப்பேசி மகிழ்ந்த மரநிழல்களையும் இன்று என்னி ஏங்குகிறேன். கடிதத்தில் உன் திருமணத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறாய். எனக்கு மிகவும் சந்தோஶம். நாட்டில் சீதனம், சாதி என்பன ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது என எழுதியிருந்தாய்... ஆனால் வெளிநாடுகளில் புலம் பெயர்ந்த அனேக தமிழர் களிடையே இன்னமும் அது உறைந்து போயிருப்பது உனக்கு தெரியுமா?

அதிகாலைப் பணித்துவியில்

முகந்துடைத்து

தென்றவின் வீச்சினிலே தலைசீவி

வெட்கிச் சிவந்து மென்னகைபுரியும்

மலரிடம் தேனருந்த

வண்டு பணங்கேட்பது

என்ன நியாயமோ?

என்று சீதனத்தை எதிர்த்து கவிதை படித்த மனோகரன், அதே சீதனத்தைக் கேட்டு, எத்தனை இரவுகள் என்னை அழவைப்பதும், என் வீட்டுப் பெண்கள் எல்லோருமே சிரித்தே ஆண்கள் மயக்கும் விபச்சாரிகள் என வார்த்தைகளாலேயே என்னை குத்திக்கிளறுவதும் உனக்கு தெரியாதது. சுமதி நாங்கள் இங்கே மூன்று அறை, விறாந்தையோடு ஒரு வீடு வாங்கினோம். குச்சறையில் இருந்து விடுதலை என்று எனக்குள் கொஞ்சம் சந்தோஶம், கொஞ்சந்தான்.

ஆனால் அதற்கான தவணைப் பணத்தைக் கட்ட வேண்டும் என்பதற்காக காலையும் மாலையும் இரண்டு வேலையை எடுத்து தந்தான் மனோகரன். இதற்கிடையே

குழந்தைகளை கவனிக்க வேண்டும். மனோகரனுக்கு சமைக்க வேண்டும். இரவில் மதுவெறியில் காம வக்கிரங்களுடன் வரும் அவனுக்குத் தீணியாக வேண்டும். என் நிலையைக் கொஞ்சம் எண்ணிப்பார். என் குழந்தைகளுடன் ஆசைதீர கொஞ்சி மகிழ்ந்து, விளையாடியதே கிடையாது என்பது உனக்குத் தெரியப்போவது இல்லை.

என் தற்போதைய வாழ்க்கையை முழுவதுமாக ஓப்பு வித்தால் சுமதி! நீ எண்ணக் கூடும் சீருடை போட்ட கல்லூரிக் காலங்களில் ஒரு முறை கல்லூரி நாடகத்தில் கொடுமைக்கார கணவனிடம் இருந்து விவாகரத்துக் கேட்க வந்திருக்கும் பெண்ணுக்கு ஆதரவாக வழக்காடும் சட்டத்தரணியாக வேடமிட்டு அந்த நீதிமன்றத்தில்

“பெண் என்பவள் இயந்திரமல்ல. அடிமையல்ல... விற்பனைக்குரிய பொருளுமல்ல. வாழ்க்கையின் இனிய வசந்தம். ஜீவசவாசம். உயிர் வாழ்வதவில் உண்ணதங்களின் இனிமையான பங்குதாரர். குடும்பத்தின் விடிவெள்ளி போன்றவள். தன் ஒளியினால் வழி நடத்துபவள்”

என்றெல்லாம் நடிப்பு என்பதையே மறந்து கோபப்பட்ட பவானியா இப்படி?....

நாடகம் பார்க்க வந்திருந்த அனைத்து பார்வையாளர்களின் கரவொலிகளையும் பெற்றுக்கொண்ட பவானியா இவள் என்றெல்லாம் நீ எண்ணக்கூடும். என் சுமதி மனோகரனும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்து கை தட்டியவன்தானே!

மனதுக்குள் தன் தோழியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த பவானி அழுதாள். முதன்முறையாக தன்னை எண்ணி அழுதாள். கடிகாரம் அலறியது. ஒ... வேலைக்குப் போகநேரமாகிறது. அப்படியே காப்பகத்திற்குப்போய் பிள்ளையை அழைத்துவர வேண்டும். யோசித்துக் கொண்டே கடித்தைக் கைப்பையில்

வைத்துக் கதவைப்பூட்டி படிகளில் இறங்கினாள். மின்வண்டி யில் வைத்து கதவைப்பூட்டி படிகளில் இறங்கினாள். மின் வண்டியில் போகும்போது யோசித்தாள். சுமதிக்கு என்ன பதிலெழுதுவது!?

“தங்கை போராட்டத்திற்கு போனதையெண்ணி சந்தோசப் படு” என்று எழுதவேண்டும். “பாரதி சொன்ன புதுமைப் பெண்கள் ஈழத்தில்தான் உருவாகியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் உன் தங்கையும் ஒருத்தி” என்று எழுத வேண்டும்.

“போர்க்காலங்களில் அவர்கள் வெற்றி பெறும்போ தெல்லாம் ஆண் ஆதிக்கத்திற்கு. பெண் இனத்தின் மேல் தினிக்கப்படும் அடிமைத் தனத்திற்கு, செய்யப்பட்ட சவப் பெட்டிமேல் அதிகமாக ஒவ்வொரு ஆணி அறையப்படுகிறது” என்று எழுதவேண்டும். “என்னுடைய அம்மாவும், உன்னுடைய அம்மாவும் அவர்களுடைய அம்மாக்களும் அடுக்களைக்கும், தலைவாசலுக்கும் இடையே தங்களின் தேவைகளை சுருக்கிக்கொண்டார்கள். அந்த ஆதிக்கவெறிக்கு உன் தங்கையை போன்ற பெண்கள் பெறும் கள் வெற்றிகள் சாவுமணி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது” என்பதை எழுத வேண்டும்.

இதற்கும் மேலாக இக்கரைகள் பச்சை என்று நம்பிவந்த என்னைப்போன்ற பெண்கள் படும் வேதனைகளுக்கு எல்லாம் உனது தங்கையை போன்றவர்களால்தான் முடிவு. அருமையான தங்கையை நீ பெற்றிருக்கிறாய். அதை நினைத்து பெருமை கொள்கிறேன்” என்று எழுதவேண்டும். மனத்தெளிவோடு பவானி மின்வண்டி நிலையத்திலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் நடையில் ஒரு வேகம் தெரிந்தது.

செய்ன் நதி ஓரத்திலே

செய்ன் நதியோரக் காற்று உடலைச் சில்லிடச் செய்தது. ஒவர் கோட் போட்டிருந்தாலும் கண்ணனின் உடல் லேசாக நடுங்கியது. Place de la Republique இருந்த அந்தப் பூங்காவின் இருக்கையில் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணிநேரமாக அவன் அமர்ந்திருந்தான். முகம் சோர்ந்து பசிக்களை தெரிந்தது. ஆனாலும் அவன் எழுந்திருக்கப் போவதில்லை என்று அவனது மொனத்திலிருந்து தெரிந்தது.

இண்டைக்கும் ஏமாத்திப் போட்டான்

உதடுகள் மெதுவாக முனைமுனைத்தன. பத்தரை மணிக்கு அவ்விடத்துக்கு வருகிறேன் என்று சொன்ன கணேஷ் இன்னும் வரவில்லை. இனியும் அவன் வரப்போவதில்லை. ஆனாலும் இலேசான நம்பிக்கையுடன் கண்ணன் காத்திருக்கிறான். செய்னநதி அமைதியாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கணேசிடம் கண்ணன் கடனாக இரண்டாயிரம் பிராங்குகள் கேட்டிருந்தான். கண்ணனின் தாய் கடந்த ஒரு கிழமையாக கொழும்பில் வந்து நிற்கிறார். அவன் அவசரமாக காச அனுப்பவேண்டும். ஆனால் அவனிடம் பணம் இல்லை. அதுமட்டுமல்ல சில மாதங்களாக அவனுக்கு வேலையுமில்லை. இதையெல்லாம் அம்மாவுக்கு சொல்ல முடியுமா? யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்புக்கு வரவே எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டிருப்பான். வெறுங்கையுடன் திருப்பியனுப்ப முடியாது.

இந்தக் கணேசுக்கு நான் எவ்வளவு உதவிகளைச் செய்திருப்பன். நானில்லாட்டா... இந்தப் பரிசிலை நாயிலும் கேவலமாகத் திரிஞ்சிருப்பன்... உவன் பரிசுக்கு வந்த புதிசிலை

ஒவ்ரா கேசக்கு போறதுக்கு காசில்லை என்டு என்னட்ட கேக்க நான் ஆசையா கலெக்கனுக்காக சேர்த்து வைச்சிருந்த வெளிநாட்டுக் காசுகளையே மாத்தி குடுத்தனான். இன்னடைக்கு ஒரு இரண்டாயிரம் பிராங்குக்கு எத்தினை நாளாய் என்னை ஏமாத்திறான் இல்லையெண்டா இல்லையெண்டு சொல்லலாம் தானே... எப்பிடி எனக்கு இல்லையெண்டு சொல்ல முடியும். பரிஸ் முழுக்க தமிழ்ப் பெடியளுக்கு வட்டிக்குக் கொடுத் திருக்கிறான். என்னட்டை எப்படி வட்டி கேட்கிறதென்டு யோசிக்கிறானோ கேட்டா குடுத்திட்டுப் போறேன். நான் அவனுக்கு செய்த உதவிகளுக்கு உவன் எனக்கு வட்டிதா வெளிக்கிட்டால் எவ்வளவு தரவேண்டும் நன்றி கெட்ட நாய்கள். வெறுப்பு எச்சிலாக வெளிவந்தது.

கணேசக்கு மட்டுமே முந்தி என்னோடைருமிலை ஒண்டாயிருந்த சாந்தன், மதி, தீபன், மதன், மணியம் அண்ணை எண்டு எத்தினை பேருக்கு எவ்வளவு உதவிகள் செய்திருப்பேன். ஆனா இன்னடைக்கு எனக்கு கஸ்டம் வரேக்கை யாரும் திரும்பிப் பார்க்கிறாங்களில்லை.

சீச்சி... வலக்கை செய்கிற உதவியை இடக்கை அறியக் கூடாது எண்டு அப்பா எவ்வளவு தடவை சொல்லியிருப்பார். அவனவன் செய்கிறது அவனவனேடை

இனியும் பொறுக்க முடியாது என்ற நிலையில் மெதுவாக எழுந்தான். எப்படியும் காசு வேண்டும். ரவி அண்ணனுக்கு படுத்தும் விதத்தில் ரெவிபோன் புத்துக்குள் புகுந்து ரெவி காட்டை சொருகினான். ஓரேயோரு யூனிற்தான் இருந்தான். ரவி அண்ணையும் வீட்டில் இல்லை. ரூம் பெடியன் ஒரு மணிக்கு வருவர் என்றான். இன்னும் அரை மணித்தியாலம் இருக்கு. நேரில் போய் பாப்பம் என்றவாறு மின்வண்டி நிலையத்துக்குள் புகுந்தான்.

வண்டி புறப்படத் தொடங்கியது. கிட்டத்தட்ட இருபது நிலையங்களைக் கடக்க வேண்டும். இருக்கையில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“... ஏன் இந்தப் பாரிசுக்கு வந்தோம். மனசு முழுக்க வெறுப்பாயிருந்தது. ஊரிலை இருந்திருந்தால் பஞ்சம் பட்டினி எண்டாலும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் உதவியாய் நிம்மதியாய் இருந்திருக்கலாம். ஊர் நினைவுகள் வந்தன. கண்களில் இலே சாக ஈரம் கசிந்தது. தான் வெளிநாட்டுக்குப் புறப்பட்டதுமுதல் இன்றுவரையான கால இடைவெளிகளும் கண்ட சம்பவங்களும் அனுபவித்த வேதனைகளும் அவன் கண்முன்னே விரிந்தது.

கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் பயணம் புறப்படுமுன் எவ்வளவு நம்பிக்கையோடிருந்தான் அவன்.

“அம்மா போய் ஒரு ஆறுமாசத்திலை கடனெல்லாம் குடுக்கலாம். பிறகு எங்களுக்கு நல்ல காலம்தான். அழாமல் வீட்டை போங்கோ தம்பி தங்கைச்சியவையை கவனமாய்ப் பாருங்கோ. பிரச்சனையளுக்கை அப்பா சொல்லுக கேளாமல் திரிவர். கண்டபடி திரியவிடாதேங்கோ.”

அம்மாவுக்கு மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாணத்தில் கொழும்புக்கு பஸ் ஏறு முன் மீனாவுக்கு எழுதிய கடிதத்திலும் நிறைய நம்பிக்கைகளையும் கணவுகளையும் தானே வடித்திருந்தான்

அவன் வெளிநாட்டுக்குப் புறப்படுவதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புதான் அவனுக்கும் மீனாவுக்கும் தொடர்புகள் ஏற்பட்டது. அவர்கள் இருவரும் உயிருக்குயிராய்க் காதலித்தார்கள். நாட்டுப்பிரச்சனை பெரிதாகிக் கொண்டே போனதால் வளர்ந்த பிள்ளை அதுவும் மூத்தவனான அவனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப தகப்பன் முடிவு செய்தபோது, மீனாவுக்காகப் பலதடவைகள் மறுத்தான். பிறகு மீனாவும்

அவனை வெளிநாட்டுக்குப் போகச் சொல்லிக் கேட்டபிறகே அவன் சம்மதித்தான். ஆனால் அந்த மீணா இன்று... அவனால் அவன் நினைவுகளை ஒதுக்க முடிவதில்லை.

அம்மாவின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் துரை ஜேர்மனியில் இருந்தார். எனவே கண்ணனையும் ஜேர்மனிக்கே முதலில் அனுப்புவதென்றும் அங்கு சரிவாவிட்டால் பிரான்சுக்குப் போகட்டும் என்றும் முடிவு செய்தார்கள். பிரான்சில் கண்ண னின் பெரியம்மாவின் மகன் விஜி மூன்று வருடமாக இருக்கிறார். ஜேர்மனி வந்தால் பிரான்சுக்குத் தான் அழைப்பதற்கு முயற்சி செய்வதாகவே அவரும் கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

அக்கரையிலிருந்து பசுமையை எதிர்பார்த்து இக்கரையில் கால் பதித்தவனுக்குத் தொடர்ந்து எத்தனை அதிர்ச்சிகள். ஐரோப்பா அவனுக்கு மொழி, பழக்க வழக்கங்களால் மட்டுமல்ல எண்ணங்களுக்கும் எதிர்மாறானதாகவே இருந்தது.

ஜேர்மனி ஒரு குளிர் காலத்தின் ஆரம்பத்தில் அவன் பிராங்போட் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கினான். ஸ்ருடன்ட் விசா எடுத்து அனுப்புவதாகவும் இறங்கியதும் வெளியில் விடுவார்கள் என்றும் ஏஜென்சி சொல்லி அனுப்பி யிருந்தான். ஆனால் விமான நிலையத்துக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தும் பொலிசார் அவனைக் குழந்த கொண்ட போதுதான் வாங்கிய எண்பதாயிரம் ரூபாய்களுக்காக ஏஜென்சி சொன்ன பொய் உறைத்தது.

தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாளர் ஒருவர் அழைத்துவரப்பட்டார். அவர் ஓர் இந்தியர். அப்போது இலங்கையில் இந்திய அமைதிப்படை சுட்டும் வெட்டியும் செயின் ப்ளொக் குகளின் கீழ் போட்டு நசித்தும் தமிழர்களுக்குச் சிறப்பாக அமைதிப்பணி புரிந்து கொண்டிருந்த காலம். என் இலங்கையை விட்டு வெளியேறினாய் என அங்கிருந்த அதிகாரிகள் கேட்டபோது, இந்தியப்படை தமிழர்களைக் கொல்கிறது அதனால் பயந்து

வெளியேறினேன். எனக் கண்ணன் சொல்ல அதை மொழி பெயர்க்க மறுத்த அந்த மனிதன் இந்தியப்படை அப்படிச் செய்யாது, நீ பொய் சொல்கிறாய் என விசாரணை செய்து அதிகாரிகளை விடக்கோபமாகச் சீறினார். கண்ணன் பயந்து விட்டான். தனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது எனக் கேட்டபோது பணிசும் பெப்சியம் தரப்பட்டது.

விசாரணை முடிந்து வேறொரு இடத்துக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றார்கள். போகும்போது அந்த மொழிபெயர்ப் பாளரைப் பார்த்துச் சிரித்த கண்ணன், இந்திய வாளெனாலியின் அமைதிப்படை வீரர்களுக்கான நிகழ்ச்சியில் புதுமை எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் எழுத்தில் இந்தியப்படை தந்தையைப் போல சேவை செய்கிறது என உணர்ச்சி வசப்பட்டு உரையாற்றிய மறுநாள் கரவெட்டியில் பதினெட்டு வயது இளம் பெண் அமைதிப் படையினரால் கற்பழிக்கப்பட்டாள். அதாவது ஜெயகாந்தன் பார்வையில் புதுமையாக தகப்பன் மகளைக் கற்பழித்தார். இதை என்றாவது ஒருநாள் இந்த மனிதனுக்குச் சொல்லவேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டான்.

அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இடத்தில் குறைந்தது நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் காணப்பட்டனர். பல்வேறுநாட்டவர்கள். இருபது பேர் தமிழர்கள். கண்ணன் அவர்களுக்கும் கிட்டப்போய் நீங்கள் சிலோனா எனக் கேட்டு தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டான். அவர்கள் மூன்று நாட்களாக அவ்விடத்தில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களாம். சாப்பாடு எல்லாம் வேளாவேளைக்குத் தருகிறார்கள் என்றும் ஆனால் அந்த உணவுவகைகள் அறிமுகம் இல்லாத படியால் சாப்பிட முடியவில்லை என்றார்கள். தெல்லிப்பளை இளைஞர்கள் ஒருவன் தன் தாயாரை நினைத்து எந்த நேரமும் அழுது கொண்டிருந்தான். கண்ணனுக்கு ஓரளவுபயம் தெளிந்தது. இனி திருப்பி அனுப்பமாட்டார்கள். கொழும்பில்

வெளிக்கிடும்போதே அம்மா கட்டி முத்தமிட்டுவிட்டு சொல்லி யிருந்தாள்

”தமிப்பி காணி ஈடுவச்சுத்தான் எண்பதாயிரம் ஏஜென் சிக்குக் கட்டியது கடைசிவரையும் திரும்பி வந்துபோடாதை”

மறுநாள் வேறுசில அதிகாரிகளும் இன்னொரு தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளரும் வந்தார்கள். வந்த தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளரும் தானும் ஒரு இந்தியன் எனவும் தமிழ்நாட்டில் மதுரையைச் சேர்ந்தவர் எனவும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். முன்பு விசாரணையின் போது வந்தவரைப் போலல்லாது சிரித்த முகத்துடன் அழைத்தியாகப் பேசினார். இலங்கையில் நடக்கும் இனப்பிரச்சனை காரணமாக இலங்கைத் தமிழர்களை அகதிகளாக ஜேர்மனி அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது என ஒரு அதிகாரி பேசியதை மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார்.

ஒவ்வொருவருடைய படங்களும் ஒட்டப்பட்டு ஜேர்மனி மொழியில் எழுதிய அட்டைகளை அதிகாரிகள் தந்தார்கள். அவை ஜேர்மனியில் வசிப்பதற்கான அனுமதி அட்டை என்றும் தொலைக்கக் கூடாது எனவும் அந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் சொன்னார். அங்கிருந்த எல்லாத் தமிழ் முகங்களும் மலர்ந்தன. கண்ணன் உட்பட. ஆனால் அவன் மனதை ஒன்று உறுத்தியது.

ஓ... இலங்கைத் தமிழனுக்கு இன்னொரு தேசிய அடையாளம்

அகதி

இப்பொழுது அவர்கள் எல்லோரும் விமான நிலையத்தை விட்டு ஒரு வாகனத்தில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். நீண்ட தூரப் பயணத்தின் பின் ஒரு பெரியமண்டபத்தில் இறக்கப்பட்டார்கள். அந்த மண்டபத்தில் வரிசையாகக் கிட்டத்தட்ட முப்பது கட்டில்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அந்த அழைப்பு கண்ணனுக்கு யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரி

வார்டுகளை ஞாபகப்படுத்தியது. ஆனால் அவை அச்ததமாக மருந்து நெடியடனும் சுத்தமாகவும் இருக்கும். ஆனால் இங்கு மிகவும் சுத்தமாகவும் அமைதியாகவும் இருந்தது.

வாகனத்தில் அழைத்து வந்தவர் அங்கிருந்த படுக்கை களுக்குத் தக்கதாக ஆட்களை விட்டுவிட்டு மிகுதிப்பேரை ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார். அதன்பிறகு ஒருதடித்த இந்திப்பட வில்லன் போல ஒருவர் வந்து ஜெர்மன் மொழியில் ஏதேதோ பேசினார். ஓவ்வொருவராக அதைத்துக் கொண்டு மலசலகூடம், குளிக்கும் இடம் எல்லாவற்றையும் காட்டிவிட்டு, சைகையால் சாப்யாடு கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். கண்ணனுக்குக் குளிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. பிரயாணப்பையில் இருந்து துடபாயை எடுத்துக் கொண்டு போனான். குளிக்கும் அறையில் சீவப்பு நிறத்திலும் நீல நிறத்திலும் இரு குழிழ்கள் இருந்தன. சீவப்பு குமிழைத் திருகிவிட்டு ஷவரின் கீழே நின்றான். சிறிது நாத்தில் அவன் அலறிய அலறவில் அந்தத் தடித்தமனிதர் ஒடிசு வந்தார். சிவப்பு குமிழைத் திருப்பினால் வருவது சுடுநீர் எனவுடைய நீல குழிழை திருப்பினால் குளிர்ந்து எனவும் அவனது கையையப் பிடித்துத் தொட்டுக்காட்டி உணரச்செய்தார். பிறகு இரண்டையும் எவ்வாறு கலப்பது எனவும் காட்டித்தந்தார். இடைக்கிடை அரைகுறை ஆங்கிலம் பேசினார். அதன்பிறகு குளிக்கச் சென்ற ஏனைய தமிழர்களுக்கு கண்ணனே தண்ணீரை எப்படிக் கலப்பது எனக் காட்டிக் கொடுத்தான்.

அந்த மண்டபத்தில் சாப்பிடுவது, தூங்குவது உவிர வேறு பொழுது போக்குகள் எதுவும் இல்லை. வெளியிலும் செல்ல விடமாட்டார்கள். இப்போது அங்கிருந்த பதினாறு தமிழ் இளைஞர்களும் ஒருவருக் கொருவர் நன்கு அறி முகமாகி இருந்தனர். ஊர்க்கதைத்தள், படிப்புகள், தாங்கள் காதலித்த பெண்கள், பார்த்துரசித்த பெண்கள் என எல்லாம் கணத்து

முடித்தாயிற்று. எல்லோரும் கீட்டத்தட்ட சமவயது இளைஞர்கள் என்பதால் ஒத்துப்போக முடிந்தது. இரண்டு நாள் கழித்து அவ்விடத்துக்கு ஒரு இளம் பெண் அழைத்து வரப்பட்டாள். தனது பெயர் ஜனனி எனவும் இந்த மண்டபத்தில் பெண்களுக்கான முகாம் இருப்பதாகவும் அங்கு தங்கியிருப்பதாகவும் தன்னைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் வேறுநாட்டுப் பெண்கள் அதனால் பகலில் இங்கு உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம் என வந்ததாகவும் கூறினாள். அதே போலவே ஒவ்வொரு பகலும் ஜனனி வந்தாள். ஜனனியின் வருகை அங்கிருந்த இளைஞர்களிடையே தரக்குறைவான பேச்சுகளைக் குறைத்தது. அனைவரும் அவனுக்கு தங்களை கதாநாயகனாக காட்டிக் கொள்ளவே முயற்சித்தார்கள். பாட்டுக்கச்சேரி, பட்டிமன்றம், விவாதங்கள் எனப் பொழுதுபோக்குகள் தொடர்ந்தன.

உடுவிலில் இருந்து வந்திருந்த காந்தன் டி.எம்.எஸ் பாடல்களை அழகாகப் பாடுவான். அதுவும் எம்.ஜி.ஆர் படப்பாடல்கள் என்றால் அவனுக்கு உயிர். எனவே அவனுக்கு எம்.ஜி.ஆர் என்றே பட்டப்பெயர் வைத்தார்கள். ஒருமுறை அதோ அந்தப் பறவைபோல வாழவேண்டும்? எனக் காந்தன் உரத்துப் பாடிக் கொண்டிருந்த போது எரிச்சல்டைந்த துருக்கி இளைஞர் ஒருவன் கையில் வைத்திருந்த சாப்பிடும் தட்டி னால் அடித்துவிட்டான். உடனே எல்லாத் தமிழ்ச் சிங்கங்களும் சினந்தெழுந்து துருக்கியாகியனர் அடித்துத் துவைத்து விட்டார்கள். அவர்களில் எண்ணிக்கை குறைவு என்பதால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

இன்னொருமுறை யாருக்கும் தெரியாமல் வண்ணார் பண்ணை மதி, ஜனனிக்கு காதல் கடிதம் தந்துவிட்டான். ஜனனி கண்ணகியாகி அந்த மண்டபத்தையே எரித்துவிடு பவள்போல் கத்தினாள். அவளின் வார்த்தைகள் அங்கிருந்த எல்லோரும் இதுவரை பெண்களையே பார்க்காதவர்கள்,

காட்டுமிராண்டிகள் என்பதாக மிகவும் கேவலாமாக இருந்தது. இதனால் கோபமடைந்த கண்ணன் ஜனனிக்கு கண்ணத்தில் அறைந்து விட்டான். கண்ணன் ஜனனிக்கு அடித்தது ஜனனியை ஒருதலைக் காதலாக மனசுக்குள் காதலித்து வந்த மதனுக்கு கோபத்தை தந்தது. அவன் கண்ணனுடன் சண்டைக்கு வந்தான்.

இப்படியாக இருபது நாட்கள் அந்த மண்டப வாழ்க்கை இருந்தது. தெரிந்தவர்கள் ஜோர்மனியில் இருந்தால் அவர் களுடன் தொடர்பு கொண்டு வெளியில் போகலாம் என மண்டப பொறுப்பாளரான தடித்த மனிதர் அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் அறிவித்தார். தொலைபேசி வசதியும் ஏற்படுத்தித் தந்தார். எல்லோரையும் அவர்களின் அண்ணன், தம்பி, மாமன், மைத்துனர் என வந்து அழைத்தக் கொண்டு போகத் தொடங்கினார்கள்.

கண்ணன் முதலில் தாயாரின் ஓன்றுவிட்ட சகோதரரான துரைக்கு ரெலிபோன் எடுத்தான். ஆனால் அந்தத் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது. அவரது முகவரியை கண்ணன் முகாம் பொறுப்பாளிடம் கொடுத்தபோது முகவரியில் தாம் கொண்டு போய் விடமாட்டார்கள் என்றும், அதுமட்டுமல்லாது அந்த இடத்தில் இருந்து அந்த முகவரி மிகவும் தொலைவு எனவும் வேறு ஏதாவது தெரிந்தவர்களின் தொலைபேசி இலக்கங் களைத் தருமாறும் தனது அரைகுறை ஆங்கிலத்திலேயே கேட்டார். கண்ணன் கொழும்பில் இருந்து புறப்படுமுன் அவனது தூரத்து உறவினரான தேவன் மாமாவின் போன் நம்பரையும் கொண்டு வந்திருந்தான். “தேவன் மாமாவுக்கு ரெலிபோன் அடிச்சுப் பார்ப்போமோ அவர் உதவி செய்வாரோ” எனவும் யோசித்தான். எல்லாத் தமிழர்களும் அங்கிருந்து போய்விட்டனர்.

அவனுக்குத் தனியாக இருக்கப் பயமாக இருந்தது. எப்படியாவது அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகவேண்டும். எனவே தேவன் மாமாவுடன் தொடர்பு கொண்டான். முதலில் அங்கு வந்து அவனை அழைத்துக் கொண்டு போவது தனக்குப் பிரச்சனை என மறுத்தவர் பிறகு என்ன நினைத்தாரோ அன்று பின்னேரமே தனது நண்பர்கள் புடைக்கும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவனும் அவருடன் புறப்பட்டுப் போனான். ஜேர் மனியின் பெருவீதிகளும் அங்கு விரைந்து கொண்டிருக்கும் புத்தம்புதிய இன்னும் அவன் பெயர்கூட அறிந்திராத வாகனங்களையும் கண்டு வியந்தான். இரண்டு மாபெரும் யுத்தங்களுக்கு முகம் கொடுத்து சீரழிந்தும் குறைந்த கால இடைவெளிக்குள் தம்மைத் கட்டியெழுப்பிய ஜேர்மனியர்களின் உழைப்பும் மனோவலிமையும் அவனை நெகிழவைத்தது.

“இதுதான் நீர் இனி இருக்கப்போகும் வசந்தமாளிகை” கொஞ்சம் பழசான அந்தக் கட்டிடத்தைக் காட்டிச் சொன்னார் தேவன் மாமாவின் நண்பர்வாசன். ஒரு பெரிய கடைக்கு முன்னால் அவர்கள் கண்ணனை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனார்கள். சிறிது நேரத்தின்பின் பெரிய பெரிய போத்தில் களுடனும் பொலித்தீனில் அடைத்த சில கோழிகளுடனும் திரும்பி வந்தார்கள்.

போத்தல்கள் திறக்கப்பட்டன. சிறிது நேரத்தில் அங்கிருந்த எல்லோரின் கண்களும் சிவந்தன.

“கண்ணன் உமக்கு சமைக்கத் தெரியுமா?”

கொஞ்சம்... தெரியும்”.

“வாசன் கண்ணனுக்கு எப்படி அடுப்புப் போடுகிறது... மற்ற எல்லாம் காட்டிக் கொடும்.”

தேவன் மாமா கட்டளையிட்டார். வாசனைத் தொடர்ந்து போனான் கண்ணன். வாசனும் கண்ணனும் சமைக்கத்

தொடங்கினர். வாசன் அந்தச் சிவப்பு நிறத் தீரவத்தைத்தனது கிளாசில் நிரப்பிக் கொண்டான்.

“கண்ணன் கொஞ்சம் குடிச்சுப் பாருங்கோ”

“இல்லையன்னை எனக்கு வேண்டாம், பழக்கமில்லை”

“நாங்கள் என்ன சிலோனிலை இருந்து பழகிக்கொண்டே வந்தனாங்கள், குடியும். இது வைன் அதாவது திராட்சைப் பழரசம். உடம்புக்கு நல்லது. யோசிக்காதையும், தேவன் மாமாவுக்குச் சொல்லமாட்டேன்.” வாசன் அண்ணை வற் புறுத்தினார். கண்ணனுக்கும் சுவைத்துப் பார்த்தால் எப்படி யிருக்கும் என்று தோன்றியது.

“அண்ணை இதக்கு சோடா எதுவும் கலக்கிறேல்லையோ, நான் படங்களில் பார்த்திருக்கிறேன்.”

“கண்ணன் அது விஸ்கி, இது வைன், வைனுக்கு எதுவும் கலக்கிறேல்லை.”

கொஞ்சம் குடித்துப் பார்த்தான், கசந்தது. அவனது முகபாவனையை கண்ட வாசன் முதலில் கொஞ்சம் புளிப்பாய் இருக்கும். பிறகு ஒண்டும் தெரியாது.” என்றார்.

அவன் ஓரே மடக்கில் ஒரு கிளாஸ் வைனையும் குடித்து முடித்துவிட்டான். முதலில் வாந்தி வரும்போல் இருந்தது. பிறகு கொஞ்சமாகத் தலை சுற்றியது. வாசன் அண்ணை பல முகங்களுடன் தெரிந்தார்.

கண்ணன் ஜேரமனிக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. இதற்கிடையில் கண்ணனின் மைத்துனன் ரூபனும் தேவன் மாமாவின் சொந்த அக்காவின் மகன் சுதனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். சமைப்பது, சாப்பிடுவது தொலைக் காட்சி பார்ப்பது எனவும் மாலை நேரங்களில் கிட்டிய இடங்களில் சுற்றித்திரிவது எனவும் அவர்களது பொழுதுகள்

கழிந்தன. கண்ணனும் வைனில் ஆரம்பித்து பியர், விஸ்கி எனக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேறி இருந்தான். அவனது குரு வாசன் அண்ணண்தான்.

தேவன் மாவாவோடு வாசன் அண்ணணயும் ராஜன் அண்ணணயும் ஒன்றாக வசித்து வந்தார்கள். இப்போது கண்ணன், ரூபன், சுதன் எல்லோரையும் சேர்த்து ஆறுபேர். ஆனால் வசதியான பெரிய வீடு. தேவன் மாமாவின் போக்கு கண்ணனுக்குப் பிடிபடவேயில்லை. காலை எழுந்ததும் குளித்து நெற்றி நிறைய திருநீறு பூசி சைவப்பழமாக காணப்படுவார். அவர் தலைமுடியை நீளத்துக்கு வளர்த்து வைத்திருந்தார். ஒரு காதில் கடுக்கனவேறு. காலையில் அவரது தோற்றம் கையில் ஒரு கமண்டலம் இருந்தால் தவம் செய்யும் முனிவராகத் தெரியும்.

மதிய உணவுக்கான நேரம் நெருங்க வாசன் அண்ணணயோ, ராஜன் அண்ணணயோ அல்லது அங்கு வரும் வேறு நண்பர் களோ பெரிய பெரிய போத்தல்களுடன் வருவார்கள். சைவப் பழம் கனிந்து உதிரத் தொடங்கும். பிறகு வாயில் வருபவை களைக் கேட்கமுடியாது. எல்லோரையும் திட்டுவார். ரூபனின், சுதனின் குடும்பங்களையும் அவரது தாய், தகப்பன், தமக்கை மார் எல்லோரையும் ஏசவார். கண்ணனின் தகப்பனும் ஊரில் ஒரு பொழுது தேவன் மாமாவுக்கு அடித்தவராம். எனவே அவருக்கும் ஏச்சவிழும். இது கண்ணனுக்குச் சிலசமயங்களில் பெரும் கோபத்தைக் கிளறும். ஆனால் அந்தச் சூழ்நிலையில் அவனால் எதுவும் செய்ய முடியாது. பேசாமல் இருந்து விடுவான்.

அந்த வருடம் ஜேர்மனியில் கடும் குளிர். போதிய குளிரைத் தாங்கும் உடுப்புகள் கண்ணனிடம் இல்லை. தேவன் மாமா வாங்கித் தரவுமில்லை. உடுப்புகள் பரவாயில்லை அவனை முறைப்படி பொலிசில் பதிவுசெய்து வேலை செய்ய

அனுமதியோ அல்லது சமூக உதவிப் பணம் பெற வழிவகைகள் செய்யவோ அவர் முயற்சிக்கவே இல்லை. கண்ணன்தான் பாடசாலைக்குச் சென்று ஜேர்மன் மொழி படிக்க விரும்புவ தாகப் பலதடவைகள் சொல்லிப் பார்த்தான். அவர் கேட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஊரிலிருந்து கடன்காரர் பணம் கேட்டு நெருக்குவதாக அம்மா அப்பாவின் கடிதங்கள் வேறு. ஒன்றில் அந்த இடத்தைவிட்டுப் போகவேண்டும் அல்லது வேறை யாரையாவது பிடித்து வேலை செய்யவோ சமூக உதவித்தொகை கிடைக்கவோ ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என அவன் தீர்மானித்திருந்தான்.

ரூபனும் சுதனும் எந்த நேரமும் தமக்குள் சண்டை பிடித்தபடியே இருந்தார்கள். இருவரையும் விலக்குப் பிடிப்பதில் கண்ணனுக்கு வாழ்க்கையே வெறுக்கும். ஒருநாள் இருவரும் வாய்ச்சண்டையில் ஆரம்பித்து அது கைச்சண்டை யாக மாறியது. தேனீக் கோப்பை ஒன்றை எடுத்து ரூபனை நோக்கி எறிந்தான் சுதன். அவன் விலத்திக் கொள்ள எதிரில் இருந்த ஆளுயரமான கண்ணாடி அலுமாரியில் தேனீக் கோப்பை மோதி அது நொருங்கியது. அன்றிரவு வீட்டுக்கு வந்த தேவன் மாமா ருத்ரதாண்டவம் ஆடினார். எதிலும் ஈடுபடாத கண்ணனையும் அவர் ஏசினார். எனவே அந்த இடத்தை விட்டுப் போவது என கண்ணன் தீர்மானித்தே விட்டான்.

இடையில் ஒரு தடவை மீனாவின் கடிதமும் வந்திருந்தது. பிரிவுத் துயரையும் ஏக்கங்களையும் கடிதம் முழுவதும் கொட்டி யிருந்தாள். அவன் எப்போ வருவான் என கண்ணனுக்காகக் காத்திருந்த மீராபோல் தான் காத்திருப்பதாகவும் காதலையே சுவாசித்த லெபனானியாகக் கவிஞருள் கலீல் ஜிப்ரானின் கவிதைகளைப் போல் தானும் கண்ணனின் நினைவுகளால் மட்டமே உயிர் வாழ்வதாகவும் தமிழ்ச் சினிமாவுக்கு வசனம் எழுதுபவன் போல் எழுதியிருந்தாள். மீனாவுக்கு அவன்

முகவரிக்கு நேரடியாகக் கண்ணன் கடிதம் எழுதுவதில்லை. ஏனென்றால் அவ்வூர் தபாற்காரர் அவனது அப்பாவுக்குத் தெரிந்தவர். சொல்லிவிடுவார். இதனால் அவன் தனது நண்பன் சீலனின் முகவரிக்கே கடிதங்களை அனுப்புவான். இம்முறையும் அவ்வாறே அவளுக்குப் பதில் எழுதியனுப்பினான். அதில் இனி அந்த முகவரிக்குக் கடிதம் போடவேண்டாம் என்றும் புதிய முகவரி விரைவில் அனுப்புவதாகவும் எழுதினான்.

அன்றொருநாள் இரவு ஒன்பது மணிபோல் கண்ணனுக்கு சந்தோசத்தைத் தரக்கூடிய அந்த ரெவிபோன் வந்தது. பாரீசில் இருந்து விழி அண்ணை எடுத்தார். அவனை பாரீசுக்கு அழைத்து வருவதற்கு ஆள் அனுப்புவதாகவும் அதற்கு முன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஜேர்மனியில் நொய்ஸ் எனும் இடத்தில் வசித்து வந்த துரைமாமாவின் வீட்டில் போய் நிற்குமாறும் அவர் சொன்னார். தேவன் மாமா இதற்கு முதலில் சம்மதிக்கவில்லை ஏனென்றால் அவனை அழைத்து வந்து அவ்வளவு காலமும் பராமரித்ததற்கான செலவைத் தந்துவிட்டு போகுமாறு வற்புறுத்தினார். அவன் தான் பாரீஸ் போய் அங்கிருந்து அனுப்புவதாகச் சொன்னான். துரைமாமாவும் சிறிது நேரத்தில் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு தானே வந்து அவனை அழைத்துப் போவதாகச் சொன்னார். அதன்படியே இரவு இரண்டு மணிபோல் காரில் அவர் வந்து அவனை அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

துரைமாமாவின் வீட்டில் இரண்டு கிழமைகள் அவன் தங்கியிருந்தான். அவர் கண்ணனின் தாயாரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர். அங்கு அவனுக்கு எதுவித பிரச்சனைகளும் இருக்கவில்லை. மிக மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தான். விருப்பப் பட்டால் அவனைத் தன்னுடனே ஜேர்மனியில் தங்குமாறும் வேலை மற்றும் உதவிகள் செய்வதாகவும் சொன்னார். ஆனாலும் கண்ணன் பாரீசுக்குப் போகவே விரும்பினான். விழி

அண்ணென்றும் சொன்னவாறே அவனை அழைத்துப் போக ஆள் அனுப்பியிருந்தார்.

அந்தக் குளிர் காலத்தின் முடிவில் அவன் பார்சுக்குப் புறப்பட்டுப் போனான். இன்னும் விசித்திரமான மனித முகங்களையும் வாழ்க்கை என்றாலே என்ன என்பதையும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் தமிழர்களின் முகம் எப்படியானது என்பதையும் இனியே அவன் சந்திக்கப் போகிறான். மனிதன் படைத்த பணம் அவனைப் படுத்தும் பாட்டையும் அதற்காகச் சோரம் போகவும் தயங்காத தமிழர்களையும் இனியே அவன் காணப்போகிறான். இரவிரவாக கள்ளப்பாதைகளால் கண் காணிப்புப் பொலிசாரை ஏமாற்றி ஒடிய கார் விடிகாலைப் பொழுதில் பார்சுக்குள் நுழைந்தது. சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற முப்பெரும் தத்துவங்களைக் கற்றுத் தந்ததுமான, (பிரெஞ்சுப்) புரட்சியின்மூலம் உலகை விழிக்க வைத்ததுமான அந்த சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மண்ணில் கண்ணன் ஒருவிதமான சிலிர்ப்புடன் கால் வைத்தான்.

விஜிதி கண்ணனின் பெரியம்மா மகன், கண்ணனுக்கு சகோதரன். அதுமட்டுமல்லாது அங்கு மாதவன் மாமாவும், இன்பம் மாமாவும் வேறுசில தெரிந்த அவனது ஊர் இளைஞர்களும் அங்கு இருந்தார்கள். கண்ணனுக்கு மிகச் சிறிய வயதில் மாதவன் மாமா வெளிநாட்டுக்குப் புறப்பட்டவர். வேறு பல நாடுகளில் அலைந்துவிட்டு மிக அண்மையிலேயே பார்சுக்கு வந்ததாகச் சொன்னார். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் குடும்பத்தினரை ஆர்வமுடன் விசாரித்தனர். ஜேர்மனியைப் போல் இங்கு யாரும் சோம்பேறித்தனமாக மத்தியானம்வரை படுத்திருக்கவில்லை. எதையோ முக்கியமான பொருளைத் தொலைத்தவிட்டுப் பதறுகிளவர்களைப்போல் விடிந்ததும் ஒடிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். பிற்பகலில் திரும்பவும் வந்தார்

கள். மாலையில் திரும்பவும் ஓடிவிடுவார்கள். நடுச்சாமங்களில் திரும்பி வந்தார்கள். ஞாயிற்றுக் கிழமை விடுமுறை நாளிலேயே எல்லோரையும் ஒன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது.

வேலையில்லாத நாளில் இங்கும் ஓரே குடியும் கும்மாளமும்தான். விஜி அண்ணண மாதவன்மாமா எல்லோரும் குடிப்பது கண்ணனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஊரிலே மிக நல்ல பிள்ளை என எல்லோரும் போற்றிய மாதவன்மாமா குடிப்பது அவனுக்கு இன்னும் வியப்பைத் தந்தது. குடி போதையின் உச்சத்தில் தத்துவமேதைகள் ஆனார்கள். தங்கள் சோகங்களைச் சொல்லிப் புலம்பத் தொடங்கினார்கள். வேலைச் சுமைகள், கடன் தொல்லைகள், காதல் தொல்லைகள், கலியாண ஆசைகள் எல்லாம் புலம்பல்களாக வெளிவந்தது. ரெஸ்ரோரன்ட் வேலை, புளோஞ்சிங், நெந்துவாயே வேலை முதலிய புதிய சொற்களைக் கண்ணன் தெரியவேண்ட வந்தது. யாழ்ப்பாணத்து படித்த பரம்பரைகள், பல்கலைக் கழகக் கனவுகளில் மூழ்கியவர்கள் கோழி மேய்க்கிறதானாலும் கவுண்மேந்து கோழிகளையே மேய்க்கக் கனவு கண்டவர்கள் எல்லோரும் முறையே புளோஞ்சிங் (கோப்பை கழுவுதல்) நெந்துவாயே (துப்பரவு செய்தல்) வேலைகளையே பார்சில் செய்துவருகிறார்கள். அந்த வேலைகளையும் தேடி எடுப்பது மிகக் கடினம் என்பதும் கண்ணனுக்கு புரிந்தது.

ஜேர்மனி, நோர்வே, டென்மார்க் நாடுகளைப் போல பிரான்சில் சமூக உதவிகள் அவ்வளவாக இல்லை. இங்கு அகதிகளாக அடைக்கலம் கோருபவர்களும் பிரெஞ்சு மக்களைப் போலவே வேலைசெய்ய வேண்டும். ஆனால் மொழிப்பிரச்சனை நல்ல வேலைகளைத் தேடிச் செய்யத் தடை செய்தது. உலகில் இரண்டாவது மொழியும் காதல் மொழியு மான பிரெஞ் எம்மவர்களுக்கு அதிகம் எட்டாத கனியாகவே இருந்தது. அந்த நேரத்தில் மொழி தெரிந்த புதுவைத் தமிழர்கள்

சிலரும் தங்கள் பங்குக்கு ஈழத்தமிழர்களுக்கு உதவிசெய்வ தாகப் பாவனை செய்துகொண்டு அவர்களது உழைப்பை சரண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதுமட்டுமல்லாது குடும்பச் சூழ்நிலைகள் படிப்பதை விட்டு வேலை தேடுவதையே விரும்பவைத்தன. இதனால் தமிழர்கள் பிரெஞ்சு முதலானி மார்களால் கசக்கிப் பிழியப்பட்டே வந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் சுதந்திரமான கிராம விவசாயி ஒருவரையும் இங்குள்ள எமது பெடியங்களையும் ஓன்றினைத்துப் பார்க்க முற்பட்டான் கண்ணன்.

அந்தச் சிவந்த மண்பரப்பு

ஓற்றைக் கோவணத்துண்டு
 உடலெங்கும் வியர்வைத்துவிகள்
 வெங்காயப் பாத்திகளுக்கு
 நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தார்
 குத்தகைத் தாத்தா...
 அவருக்குக் களைப்பு தெரியவில்லை
 எங்களூர் பெடியன்கள்
 பார்சின் உணவுவிடுதிகளில்
 எச்சில் கோப்பைகளுக்கு
 நீர் வார்த்து கழுவிக் கொண்டிருந்தார்கள்
 வித்... வித்... (விரைவாக... விரைவாக...)
 எனும் முதலாளியை
 கோபக் கண்களுடன் பார்த்தவாரே
 அவர்களுக்கு மூச்சிளைத்தது
 ஆனால் அவர்கள்
 முழுக்காற்சட்டை போட்டிருந்தார்கள்!

இந்தக் கவிதையை எழுதி அவன் விஜி அண்ணெனக்கு வாசித்துக் காட்டியபோது அவர் சொன்னார், “மற்றவர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டாதே. வேலை விசிரிலை உன்னை உதைச்சே கொலை செய்வாங்கள்”.

அவன் மனதில் இருந்த இக்கரைப் பச்சை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாடி நிறம் மாறத் தொடங்கியது. பதியனிடப்பட்ட இடத்திலிருந்து பிடிக்கி தூர இடத்தில் நடப்பட்ட செடி யொன்று புதிய கொழு கொம்பைப்பற்றியவாறு தளிர்க்க முற்படுவது போன்று அந்தப் போராட்டம் மிகுந்த சமுதாயத்தை எதிர்கொள்ள கண்ணனும் தயாரானான்.

“திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு” என அவ்வையார் சொன்னது ஞாபகத்தக்கு வந்தது. இதை முழுக்க முழுக்க ஈழத்தமிழர்களுக்காகவே அவ்வையார் தீர்க்கதறிசனமாகச் சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார். ஆனால் அவர்கள் திரவியங்களுக்காக மட்டுமல்ல தங்கள் உயிர்களையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே ஒட வேண்டியிருந்தது. உலகப் பந்தின் மூலைகளெல்லாம் பரவிக் கொண்டிருக்கும் அவர்கள் தங்களை நிலை நிறுத்த மூச்ச விடுவதற்கும் நேரம் கிடைக்காத வகையில் ஒட வேண்டியிருந்தது.

இன்றைய என் வாழ்வின்பத்திற்கு
நேற்றே திட்டமிட்டாயிற்று.

நாளைக்கு வெற்றியோ தோல்வியோ எதுவும் வரும்
என் பிறந்தோம் எங்கிருந்தோம் நாளை எங்கு செல்வோம்
என் இந்தப் புதிர்! எதுவும் விளங்கவில்லை.

எனப் புலம்பிய பாரசீக கவிஞர் உமர்க்யாம் கவிதை கண்ணனுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

பாரீஸ் நகரின் பரபரப்புக்கள் கண்ணனுக்குப் பழக்கத் துக்கு வந்தது. வேலை செய்யவும் தொடங்கி ஊழுக்குப்

பணமும் அனுப்பத் தொடங்கிவிட்டான். கண்ணனின் காதல் விவகாரம் வீட்டுக்குத் தெரியவந்து அப்பா மிரடி எழுதி யிருந்தார். மீனா கண்ணீருடன் கவிதைகள் கலந்து எழுதி யிருந்தாள். “இப்போதைக்குப் பிரச்சனையை பெரிதாகக் கிளறக்கூடாது. இப்படியே விட்டுவிடுவோம். இன்னும் கொஞ்சம் முன்னேறியதும் எனது உறுதியான முடிவை அம்மா அப்பாவுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும். எனக்காகவே காத்திருக்கும் மீனாவை நான் என்னும் ஏமாற்றக்கூடாது. அவள் பாவம், அவன் மனதுக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவன் மீனாவை முதல்முதல் சந்தித்த அந்த முதல்நாள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

கண்ணனும் மீனாவும் வெவ்வேறு பாடசாலைகளில் படித்துக் கொண்டிருந்தாலும் போகும் வழியில் சந்தித்துக் கொள்வார்கள். எப்போதும் ஒருவருக்கொருவர் பேசியதில்லை. மோதலோடுதான் காதல் உருவாகிறது என்பார்களே அது போலவே இவர்களுக்கிடையேயும் மோதல் உருவானது. இந்த மோதல் சண்டையல்ல. பாடசாலை முடிந்து மீனாவும் தோழியரும் ஓரே சமயத்தில் சிறகு விரித்துப் பறக்க முற்பட்ட வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப் போல் தெருவை அடைத்தபடி தங்கள் சைக்கிள்களில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணனும் பாடசாலை முடிந்து தனியாக வந்துகொண்டிருந்தான். அன்று அவனுடன் வரும் நண்பர்கள் யாரும் வரவில்லை. தம் வயதை ஒத்த மாணவன் ஒருவன் தனியாக வந்துவிட்டால் மாணவி களுக்கு அதைவிட வேறு சந்தோசம் இல்லை. அது அந்த வயதுக்குரிய குறும்பு.

கண்ணன் மீனாவின் சைக்கிளைக் கடக்கும் வேளையில் அவளின் நண்பியொருத்தி தனது சைக்கிளால் மீனாவின் சைக்கிளை மோதினாள். அவள் தடுமாறிக் கண்ணனுடன் மோத இருவரும் சரிந்து விழுந்து பக்கத்து வயல்வெளியில்

உருண்டனர். வண்ணத்துப் பூச்சிக் கூட்டம் கைதட்டி குதூகவித்தது. அதன்பிறகு மீனா கண்ணனைக் காணும்... போதெல்லாம் அதிகமாக வெட்கப்படாள். திருட்டுத்தனமாகப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். கண்ணில் காண்கின்ற இளம் பெண்களையெல்லாம் காதவிக்கத் தூண்டும் அந்த விடலை பருவத்தில் கண்ணனின் கண்களுக்கு மீனா பேரழகியாகத் தெரிந்தாள். “பார் மச்சான் இந்தக் குட்டியைக் கெதியிலை மடக்கிறேன்” நன்பர்களுடன் சவால் விட்டு அதற்கான முயற்சிகளிலும் இறங்கினான். அவள் பாடசாலை செல்லும் நேரம், ரியூசனுக்குப் போகும் நேரம் எல்லாம் அவள் பார்வையில் படும்படியாகத் தானும் சைக்கிளில் தீரிந்தாள். நேரில் கதைப்பதற்கு அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது. இறுதியில் காதல் கவிதை ஒன்று எழுதி அவளுக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்தான். அது என்னவோ தெரியாது காதல் என்று வந்துவிட்டால் கவிதையும் உடன் வந்துவிடும்.

கண்ணனும் கவிதை எழுதினான்.

காதல்

மனித உறவுகளைப் பலப்படத்துகிறது
 புதிய உறவுகளுக்கு அத்திவாரமிடுகிறது
 கற்பனையின் அதி உச்சத்தில்
 கவிதைகளை மெருகேற்றுகிறது
 எண்ணங்களுக்கப்பால் உள்ள புதிய நிலங்களை
 தெளிய வைக்கின்றது
 அதே காதல்
 எல்லாவற்றையும் இழந்ததுபோலும்
 தோற்றும் தரும்
 பைத்தியக் காரணையும் உருவாக்கும்
 மரணத்தின் கதவுகளையும் தட்டிச் செல்லும்

நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?

என் கரங்களை பற்றிக் கொண்டு
வசந்த காலப் பட்டாம் பூச்சிகளை
எனக்கு காட்டித் தருவாயா
இல்லை...

பைத்தியக் காரணாய் ஆக்கப் போகிறாயா?

கண்ணன் தன்னைத்தானே மெச்சிக் கொண்டான்.

“ஆகா என்ன மாதிரி கவிதை எழுதியிருக்கிறேன்.”

தனது பொருளாதாரப் புத்தகத்தை காதல் தூதுவனாக்கி அதற்குள் இந்தக் கவிதையை வைத்து மீனாவின் பாடசாலைக்கு அருகில் உள்ள குளத்தடியில் அவளை மறித்துத் திருக்கத்து நின்றவளிடம் வலுக்கட்டாயமாகப் புத்தகத்தைக் கொடுத்தான். “உள்ளுக்கு திறந்து பாருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு விரைவாகச் சென்றுவிட்டான்.

அன்றிரவு கண்ணன் தூங்கவேயில்லை. கொட்டக் கொட்ட முழித்திருந்தான்.

“என்ன கதில் தருவாளோ, அல்லது தனது தாய் தகப்ப னிடம் சொல்லி எனது வீட்டாருக்குத் தெரியப்படுத்தி விடுவாளோ. தெரிந்தால் அவ்வளவுதான் அப்பா முதுகுத்தோலை உரித்துவிடுவார்.”

மறுநாள் பாடசாலை போகும்போதும் மீனா அவன் கண்ணில் படவேயில்லை. கண்ணன் நன்றாகப் பயந்து போளான். மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு கண்ணன் அவளை மறித்தப் புத்தகத்தைக் கொடுத்த இடத்தில் அவள் நின்றிருந்தாள். கண்ணடுமே சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டான். கண்ணன், அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கப் பயமாக இருந்தது.

“ஏசி விடுவாளோ”

“இந்தாங்கோ உங்க புத்தகம்” சொல்லிக்கொண்டே புத்தகத்தை நீட்டினாள். அவன் மெளனமாக வாங்கிக் கொண்டான்.

“உங்களுக்கு நிறைய பட்டாம்பூச்சிகள் தேவைப் படுகிறதோ” எனக் கேட்டவாறு தனது சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

தன்னைத் திட்டிக் கடிதம் எழுதி வைத்திருப்பாள் அல்லது எழுதாமலே விட்டிருப்பாள் என நினைத்தவாறே புத்தகத்தைத் திறந்தான். உள்ளே ஒரு வெள்ளைத் தாள் இருந்தது. எடுத்துப் பார்த்தான். ஆழகான வண்ணத்துப் பூச்சி ஒன்று வரைந்து அதன் கீழ்

“மீனா”

என்று தன் அழகான கையெழுத்துக்களில் எழுதியிருந்தாள்.

உண்மையிலேயே வண்ணத்துப் பூச்சியாகி கண்ணன் வானிலே பறந்தான். அந்தத் தாளையே மீனாவாக எண்ணி முத்தமிட்டான்.

கண்ணன் ஆரம்பத்தில் ஒரு பெரிய நெத்துவாயே சொசைட்டியில் (Nettoyage Societe - துப்பரவு செய்யும் நிறுவனம்) தான் வேலை செய்தான். “லா பந்தியார்” என்று பெயர். எல்லோருக்கும் ஒரு அடையாள அட்டை தருவார்கள். அதில் புலியின் படம் போட்டிருக்கும். ஒன்றும் “எழுத்தர்” வேலையல்ல. கண்காட்சிகள் நடக்கும் பெரிய பெரிய மண்டபங்களைக் கூட்டித் துப்பரவாக்கும் வேலைதான்.

அதன் பெரிய செப் ஒரு தமிழர்தான். அதனால்தான் அங்கு நிறையத் தமிழர்கள் வேலை செய்தார்கள். பெரிய (Chef) செப்பின் கீழ் பல குட்டிக் குட்டி செப்மாரும் இருப்பார்கள் அவர்களெல்லாம் அனேகமாக பெரிய செப்பின் ஊர் ஆட்களாகவோ அல்லது அவரின் உறவினர்களாகவோதான்

இருப்பார்கள். பெரிய செப்பும், இந்த குட்டிச் செப்மார்களும் வேலை செய்யமாட்டார்கள். மற்ற வேலையாட்களுக்கு வேலை சொல்லிக் கொண்டும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டும் இருப்பார்கள். பெரிய செப்பின் வாயில் இருந்து ஒரு நல்ல வார்த்தை தமிழில் வந்து கண்ணன் அறியமாட்டான். பலர் அவருக்கு அடித்திருப்பதாகவும் கேள்விப் பட்டான். அங்கு கண்காட்சிக்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கடைகளில் பலதரப் பட்ட மதுவகைகளும் காணப்படும். வேலை செய்யும்போது எல்லோரும் அதிகமாக அந்த மதுவகைகளை துப்பாவு செய்யும் நேரங்களில் உரிமையாளர்களுக்குத் தெரியாமல் குடித்து விடுவார்கள். வேலை முடிந்து போகும்போது பலர் மது மயக்கத்தில் தள்ளாடியபடியே போவார்கள். பலதடவைகள் கண்காட்சி நடத்தும் நிறுவனங்கள் மதுப்போத்தல்களுக்குள் துப்புரவாக்கும் மருந்துகள், சிறுநீர் என்பவற்றை கலந்து வைத்திருப்பார்கள். திருட்டுத்தனமாக இவற்றை எடுத்து அருந்தி வைத்தியசாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்களும் உண்டு.

அதிகமாக எல்லோரும் இளைஞர்கள். பலர் இங்கு வேலைக்கு வந்துதான் மதுவருந்தப் பழகியதாகவும் சொன்னார்கள். ஊரில் சமூகத்தின் கட்டுப்பாட்சிலும் பாதுகாப்பிலும் வாழ்ந்த அந்த எதிர்காலச் சந்ததி ஐரோப்பாவின் புதிய சுதந்திரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தடுமாறு கிறது. நானை இதன் தலைவிதி எவ்வாறு அமையும் என்பதில் நிறைய வினாக்கள் உள்ளன.

கல்லூரிக் கனவுகளுடன் நிகழ்கால, எதிர்காலப் பயம் எதுவுமின்றி தெள்ளுப்போல் தெறிக்கவேண்டிய இளைஞர்கள் தாய்மன்னில் திணிக்கப்பட்ட அந்தக் கொடிய யுத்தத்தால் தூரத்தப்பட்டு தங்களினதும், தங்களைச் சார்ந்தவர்களினதும் பொருளாதாரத் தேவைகளுக்காக போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கண்ணனும் பலதடவைகள் இங்கு வேலை முடிந்து போகும்போது மதுமயக்கத்தில் தள்ளாடிக்கொண்டு போயிருக்கிறான்.

இங்கு வேலை செய்யும்போதுதான் பத்மநாதன் அண்ணையை கண்ணன் சந்தித்தான். மிகவும் அமைதியான மனிதர். யாருடனும் கோபப்பட்டு அவன் கண்டது கிடையாது. அங்கிருக்கும் குட்டி செப்மார்கள் வயது வித்தியாசம் இன்றி கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசுவார்கள். இவரையும் ஏசியதுண்டு. ஆனாலும் அவர்களைப் பார்த்து இவர் புன்னைக்கத்துக் கொண்டே இருப்பார். கண்ணன் அவரிடம் பல தடவைகள் கேட்டதுண்டு. “என்னணனை நீங்களும் திருப்பி ஏச வேண்டியதுதானே. ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?” அவர் சொல்வார். “தம்பி நாய் குரைக்குதெண்டு நாங்களும் திருப்பிக் குரைக்கக் கூடாது. ஆண்டவன் இருக்கிறான். அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும். உமக்குத் தெரியுமா? ஓவ்வொரு நாளும் காலையிலை நான் பிரார்த்தனை செய்யேக்கை இவர் களுக்காகவெல்லாம் நான் வேண்டிக்கொள்ளுவேன்.” அவர் அண்மையில்தான் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறியிருந்தார் எனவும் அதற்கான காரணங்களையும் சொன்னார். பைபிளில் நல்ல புலமை இருந்தது.

கண்ணன் ஊரில் இருக்கும்வரையும் தீவிரமான கடவுள் பக்தி உள்ளவன். வெள்ளி, செவ்வாய் தவறாமல் கோயிலுக்குப் போவான். சிவராத்திரி, நவராத்திரி என எல்லா விசேட தினங்களிலும் விரதம் இருப்பான். கல்லூரிகளிலும், ஆலயங்களிலும் சைவம் வளர்த்த பெரியார்களைப் பற்றியெல்லாம் சொற்பொழிவு ஆற்றியுள்ளான். ஆனால் இலங்கையில் இருக்கும்வரை இந்துமதம் சம்பந்தமான அறிவே அவனுக்கு இருந்தது. ஏனை மதங்களைப் பற்றிப் பெரிதாகத் தெரியாது. இலங்கையில் கல்விமுறையில் மதக்கல்வியும் ஒன்று. ஆனால்

அது அவரவர் சார்ந்திருக்கிற மதங்களை மட்டும்தான் சொல்லிக் கொடுக்கிறது. எனைய மதங்கள் சம்பந்தமான பொதுவான அணுகுமுறை கிடையாது. இது மிகத் தவறானது. இக் கல்விமுறையே மத வெறியர்களை உருவாக்குகிறது. அவரவர் சார்ந்திருக்கும் மதக் கல்வியும் அடிப்படையானது அன்று.

கற்பனையின் அத்திவாரத்திலேயே அதுவும் எழுப்பப் பட்டு கற்பிக்கப்படுகிறது. முருகன் ஞானப்பழத்துக்காக மயிலில் உலகைச் சுற்றிப் பறந்தார். பிள்ளையார் அம்மா அப்பாவைச் சுற்றிவந்து மாம்பழம் வாங்கினார் என்றெல்லாம் புராணங்கள் சொல்லும் கற்பனையே உயர்தாரம்வரை கல்வியாக இருந்தது. இவையெல்லாம் பத்மநாதன் அண்ணையுடன் கதைக்கும்போது கொஞ்சமாக அவனுக்குப் புரிந்தது. ஆனாலும் அவரை அவன் விடுவதில்லை. தனக்குத் தெரிந்தவரை விவாதிப்பான். பத்மநாதன் அண்ணை சொன்னார் “கண்ணன் மதம் என்ற சொல்லுக்கும் அர்த்தம் வெறி-மதம் எங்களுக்குள்ளை வேண்டாம். இந்த உலகத்திலை இண்டைக்கு நடந்துகொண்டிருக்கிற பெரும்பாலான சண்டை கள் மதவெறியாலைதான். யுத்தம் செய்யாத, யுத்தத்தை ஊக்கு விக்காத மதங்கள் எதுவும் தற்போது இல்லை. அப்படியான மத அறிஞர்களும் இப்போது இல்லை. மதம் என்ற பெயரிலை ஒரு கூட்டம் வசதியாக வாழுகிறது. எதுவும் புரியாத, தெரியாத இன்னொரு கூட்டம் அழிந்துபோகிறது அவ்வளவுதான்”.

பத்மநாதன் அண்ணையுடன் பேசுவதும் பழகுவதும் கண்ணனுக்கு மிக விருப்பமாக இருந்தது. ஆனால் சிறிது காலத்தில் கண்ணனுக்கு ஒரு ரெஸ்டோரன்ட் வேலை கிடைத்தது. அவர்களது வீட்டுக்கு பக்கத்தில் வசித்துவந்த நாதன் மாமா எடுத்துக்கொடுத்தார். இதனால் பத்மநாதன் அண்ணையை அடிக்கடி காணமுடியவில்லை. ஆனாலும் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு வந்தான்.

ஒரு விடுமுறை தினத்தில் கண்ணனும் அவனோடு ஒன்றாக வசிக்கும் கிளி அண்ணையும் அந்தப் பெரிய சந்தைக்கு வந்தனர். அங்கு மலிவு என்பதால் ஒவ்வொரு கிழமையும் அவர்களில் யாராவது அங்கு வருவதுண்டு.

சந்தையில் கண்ணன் மதியைக் கண்டான். கண்ணனும் மதியும் ஊரிலேயே நண்பர்கள். மீனாவுக்கு உறவினரும்கூட. மதி பார்சிக்கு வந்து ஒரு கிழமை எனச் சொன்னான். தெரிந்த ஒருவர் வீட்டில் தங்கியிருப்பதாகவும் சொன்னான். அவரும் சந்தைக்கு வந்திருந்தார். கண்ணன் மதியை பின்னேரம் சந்திப்பதாகவும் வீட்டு முகவரியைக் கேட்டான். மதியுடன் வந்திருந்தவர் தன் பெயர் சிவம் என அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு தொலைபேசி இலக்கத்தைக் கொடுத்தார். பின்னேரம் மதியைச் சென்று சந்தித்ததில் நிறைய விடயங்களை அறியமுடிந்தது. மீனாவினதும் அவனும் காதல் விவகாரம் ஊருக்கே தெரிய வந்திருப்பதாகவும் கண்ணனின் தகப்பன் மீனாவின் தூயாரை ஏசியதாகவும் மதி சென்னான். மீனாவை எக்காரணம் கொண்டும் ஏமாற்றிவிடக் கூடாது என்றும் தகப்பன் இல்லாத குடும்பம் எனவும் அவன் கேட்டுக் கொண்டான்.

இப்பொழுது மதி அடிக்கடி கண்ணனின் வீட்டுக்கு வரத்தொடங்கினான். இது விஜி அண்ணைக்கு பெரிதாகப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் கண்ணனுக்கு வராதே என்று மதிக்கும் சொல்லமுடியாத நிலைமை. மதி விசா எடுப்பதற்கும் அடைக்கலம் கோரி பிரெஞ்சு அரசாங்கத்திற்கு எழுதுவதற்கும் கண்ணனே உதவி செய்தான். அவனுக்கு ஒரு வேலையும் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் பார்சிலிருந்து மிகத் தொலைதூரத்தில் வசித்துவந்த மகேஸ் அன்றியும், கணவரும், அவர்களது ஒரு பிள்ளையும் பார்சிக்கு வந்தார்கள். பார்சில் வீடு தேடும் வரையும்

அங்கு தங்கியிருக்க விஜி அண்ணை சம்மதித்தார். இரண்டு அறைகளை மட்டுமே கொண்ட அந்த வீட்டில் இப்போது பத்துப்பேர் வசிக்க வேண்டியதாயிற்று. விஜி அண்ணைக்கு வேலை இல்லாமல் போயிற்று. இதனால் அவர் வீட்டிலேயே அதிகம் தங்கியிருந்தார். அவரது பெயரில் வீடு இருந்ததால் ஏதோ அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவன் தான் என்ற எண்ணம் அவருக்கு அதிகம். இதனால் அடிக்கடி பிரச்சனைகள் ஏற்படத்தொட்டியது. கண்ணன் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்க வேண்டும் என அவர் நினைத்தார். கண்ணனுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. பல தடவைகள் அவருடன் முரண்பட்டான். கண்ணன் பார்சுக்கு வந்த புதிதில் விஜி அண்ணை அவனுடன் மிக அன்பாகவே பழகினார். எல்லா இடங்களையும் சுற்றிக் காண்பித்தார். பிரான்ஸ் நாட்டை அடையாளம் காட்டும் ரிபில் கோபுரத்தை ஒருமுறை அவனைக் கூட்டிச் சென்று காண்பித்து அதன் வரலாற்றையும் சொல்லிவிட்டு அவர் சொன்னார். “கண்ணன் இந்த டவர் ஈ-பில் என்ற ஒரு மனிதனுடைய முயற்சி, இதைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கேக்கை அவர் சலிப்படைந்து நிறுத்தியிருந்தால், ஈ-பில் என்ற மனிதனையாருக்கும் தெரிந்திருக்காது. அவருக்கும் எத்தனையோ பிரச்சனைகள் சோதனைகள் வந்திருக்கு. ஆனால் தன்னுடைய முயற்சியை மட்டும் அவர் கைவிடவில்லை. தான் தன்னுடைய முயற்சியில் முன்னேற வேண்டும் என நினைத்தார்”.

விஜி அண்ணையை அவன் வெறுக்க வில்லை. அவர்மீது அவனுக்கு அன்பு இருந்தது. அவன் அவரது சகோதரன். அவருக்கும் அன்பு இருக்கும். அன்பு ஒரு அழகான பறவை. தன்னைச் சிறைசெய்ய அனுமதிக்கிறது. ஆனால் தன்னைத் துன்புறுத்த யாரையும் அனுமதிப்பதில்லை. இதைப் போலவே கண்ணனும் ஒரு வட்டத்துக்குள் சுழன்று துன்புறத் தயாராக இருக்கவில்லை. இந்த உண்மை விஜி அண்ணைக்கு புரியா மல் அவனுடன் அதிகமாகவே முரண்படத் தொடங்கினார்.

மீனா தனது தாயார், தம்பி தீபனைப் பிரான்சுக்கு அனுப்ப விரும்புவதாகவும் அவனுக்கு உதவி செய்யுமாறும் கண்ணனுக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். தன்னால் முடிந்த அளவு உதவுவதாகக் கண்ணனும் பதில் எழுதியிருந்தான்.

விஜி அண்ணணக்குக் கண்ணன் மீனா காதல் விவகாரமும் ஓரளவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. மீனாவின் தம்பி பிரான்சுக்கு வருவதற்கு கண்ணன் உதவி செய்யப் போகிறான் எனவும் தெரிந்ததால் அவன்மீது இன்னும் கோபமாக இருந்தார். கண்ணன் தன் காதல் விவகாரங்கள் மீனாவின் தம்பி வருவது போன்ற விபரங்களை இன்னொரு அறை நண்பனான நேசன் அண்ணணக்குச் சொல்லியிருந்தான். அவர் கண்ணனிடம் கேட்டு அப்படியே விஜி அண்ணணயினிடம் சொல்லி கோள் மூட்டி விட்டிருந்தார். ஆனால் உண்மையில் மீனாவின் தம்பிக்கு கண்ணன் காசு உதவி எதுவும் செய்யவில்லை. பிரான்சுக்கு வந்தவுடன் உதவுவதாகவே கூறியிருந்தான். ஆனால் நேசன் அண்ணண விஜி அண்ணணயிடம் காசு அனுப்ப உதவி செய்துள்ளதாகவும் சொல்லியிருந்தார். எட்டப்பர்கள் எங்குதான் இல்லை. இந்த நேசன் அண்ணணயிடமும் கண்ணன் தன் காதலைப்பற்றியோ மீனாவின் தம்பி இங்கு வருவதைப் பற்றியோ சொல்லியிருந்திருக்க மாட்டான். ஜேர்மனியில் இருக்கும்போது வாசன் அண்ணண மாதிரி இங்கு நேசன் இவனுடன் மிக நன்றாகப் பழகினார். வந்த புதிதில் வாசன் அண்ணணயைப் போலவே இரகசியமாக விஸ்கி, பியர் எனக் குடிக்கக் கொண்டுவந்து தந்தார். ஒருநாள் இருவரும் வெளிப் பூங்கா ஒன்றில் அமர்ந்து ஒர முழு விஸ்கிப் போத்தலை வாங்கிக் குடித்தனர். போதையில் கண்ணன் அவரிடம் தன் காதலைப் பற்றி உள்றியிருந்தான். தவறு எனத் தெரிந்தும் கண்ணன் தொடர்ந்தும் செய்யும் தவறு குடிப்பதுதான்.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை பின்னோம் கண்ணன் வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்திருந்தபோது அங்குமீனாவின் தம்பி தீபன் இருந்தான். கண்ணனுக்கு மிக அதிர்ச்சியக இருந்தது.

“தீபன் எப்படி நீ இங்கை?”

“திடீரெண்டு ஏஜென்சி அனுப்பிப் போட்டான். உங்களுக்கு ரெவிபோன் அடிக்கவும் நேரம் கிடைக்கவில்லை. ஜேர்மனிக்கு வந்து அங்கையிருந்து உங்களுக்கு போன் பண்ணினன். நீங்கள் வேலைக்குப் போனதாகச் சொல்லிச் சினம்”.

“எப்ப நீ ஜேர்மனியிலை நின்டு ரெவிபோன் எடுத்தனி”

“இரண்டு நாளைக்குமுன், என் யாரும் உங்களுக்கு சொல்லேல்லையே?”

தீபன் ஒருவித சந்தேகத்துடன் கேட்டான்.

“இல்லை யாரும் எனக்குச் சொல்லேல்லை. யார் உன்னை இங்கை கூட்டியந்தது?” கண்ணன் கேட்டான்.

“போடர் செய்த ஆட்களிட்டை உங்கடை போன நம்பரைக் கொடுத்தன். அவைதான் ஓரிடத்திலை கொண்டு வந்து வச்சுக்கொண்டு இங்கை அடிச்சவை. மாதவன் அண்ணை எண்ட ஒருத்தர் வந்து கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். “ஓ மாதவன் மாமா போய் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்.” சிறிது நேரம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் குழம்பினான் கண்ணன். நல்லவேளை விஜி அண்ணை வீட்டில் இல்லை. இருந்தால் கட்டாயம் சண்டை வரும். ஒரு முடிவுக்கு வந்தவ னாக. “தீபன் பாக்கை எடுத்துக்கொண்டு வா” என அவனை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். போகும் வழியில் “விஜி எண்டு ஒருத்தர் உன்னைக் கண்டவரே” எனக் கேட்டான்.

“ஓம் கண்டவர். நான் வரேக்கை அவரும் வீட்டிலை நின்டார். எப்பிடி உங்களை எனக்குத் தெரியும் எண்டு

கேட்டார். நான் ஊரிலை இரண்டு பேரும் சினேகிதர் என்டு சொன்னேன். ஏன் ஏதும் பிரச்சனையே?"

"பிரச்சனை ஒண்டுமில்லை. அவர் என்னுடைய பெரியம்மாவின்றை மகன். ஜேர்மனியிலை இருந்து இங்கை அவர்தான் கூப்பிட்டவர். நீ யாரெண்டு தெரிஞ்சா ஊருக்கு நியூஸ் போய் நிறைய பிரச்சனைகள் வரும். தெரியும் தானே, இப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு நீ மதியோட இரு. பிறகு ஒரு முடிவு காணுவோம். வேற ஊரிலை புதினங்கள் என்ன மாதிரி?" கண்ணன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

"நான் கொழும்பிலை வந்து கனநாள் நீண்டதாலை யாழ்ப்பாணத்து நியூஸ் எதுவும் பெரிசா தெரியாது" பதில் சொன்னான் தீபன். அவன் மீனாவைப்பற்றி ஏதாவது பேசுவான் என எதிர்பார்த்த கண்ணனுக்கு எமாற்றமாக இருந்தது.

மதி முதலில் தீபன் தன்னுடன் தங்குவதற்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. தான் தங்கியிருக்கும் வீட்டவர்கள் என்ன சொல்லுவார்களோ எனத் தயங்கினான். ஆனால் அந்த வீட்டுக் காரர் சிவம் அண்ணை மிகவும் நல்லவர். தான் அவரிடம் சொல்லிக் கொள்வதாகக் கண்ணன் சொன்னான். அது போலவே அன்றிரவு அங்கு தங்கி சிவம் அண்ணை வேலை யால் வந்ததும் அவருடன் பேசினான். கொஞ்ச நாளைக்கு தீபனையும் வீட்டில் தங்க அனுமதித்தார். தீபன் தன்னுடன் தங்குவதற்கு முதலில் மதி ஒத்தக் கொள்ளாதது கண்ணனுக்குக் கொஞ்சம் கோபமாத்தான் இருந்தது. தீபன் மதியின் உறவினன். அதுமட்டுமல்லாது மதிக்கு கண்ணன் நிறைய உதவிகள் செய்துள்ளான். ஆனால் பார்சில் உறவோ நட்போ எல்லாம் தனக்குப் பிறகுதான். ஊரில் இருக்கும்போது உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்காத நட்புகள் கூட பார்சிக்கு வந்துவிட்டால் "உங்களை எனக்குத் தெரியாதே" என்றுதான் கூறும். இது தவிர்க்க முடியாத நடைமுறையாக இருந்தது.

கண்ணன் சில நாட்களாக விஜி அண்ணண்யை சந்திப்பதைத் தவிர்த்து வந்தான். காலையில் அவர் நித்திரை விட்டு எழும்புவதற்கு முன் வேலைக்குப் போய்விடுவான். இரவில் ஒன்றில் தாமதமாக வந்து படுப்பான் அல்லது வேறு நண்பர் வீடுகளில் தங்கிவிடுவான்.

ஒரு நாள் அவன் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும்போது தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்று வந்திருப்பதாக அவனது மேற்பார்வையாளர் கூறினார். யாராக இருக்கும் என யோசித்த வாறு தொலைபேசியை எடுத்தபோது அது விஜி அண்ணன். அவனது நடவடிக்கைகளுக்கு அவர் விளக்கம் கேட்டார். தனது பொறுப்பிலேயே கண்ணனின் தாயார் அவனை பிரான்சுக்கு அனுப்பியதாகவும் எது நடந்தாலும் தான்தான் பதில் சொல்லவேண்டும் என்றார். கண்ணன் வீட்டுக்கு வந்து கதைப்பதாகச் சொன்னான். அவர் இல்லை “இப்போதே பதில் சொல் ஒன்று என்னுடைய சொல் கேட்டு நடக்கிறாயா இல்லை உன்னுடைய எண்ணத்துக்கு திரியப் போறியா?” எனக் கத்தினார். வேலை செய்யும் நேரம், மேற்பார்வையாளர் எப்போ இவன் கதைத்து முடித்து வேலை செய்யத் தொடங்குவான் என்ற மாதிரி அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். கண்ணனுக்கு கோபம் வந்தது. “நாளெனாண்டும் சின்னப்பிள்ளை இல்லை உமக்குப் பயந்து கொண்டு திரிய. என்னுடைய அலு வல் எனக்குத் தெரியும். நீர் உம்மடை வேலையைப் பாரும்” என திருப்பிக் கத்திவிட்டு ரெவிபோனை வைத்துவிட்டான்.

கோபத்துடன் முகம் சிவந்து திரும்பியவனைப் கூடவேலை செய்யும் நாதன்மாமா மறித்து “என்னடா நடந்தது யார் ரெவிபோன் எடுத்தது?” எனக் கேட்டார். “விஜி அண்ணனை எடுத்து தேவையில்லாமல் கதைக்கிறார்” என்றான் கண்ணன். “அவன் எனக்கும் சொன்னவன். நீ ஊரிலை யாரோ பெட்டையை வைச்சிருக்கிறியாமே. அவனின்றை தம்பியும்

இஞ்சை வந்திருக்கிறானாம். நீதான் கூப்பிட்டனியாம். இந்த வயசிலை இதெல்லாம் உனக்குத் தேவையோ? உன்றை குடும்பத்தை உழைச்ச பாக்கிறதை விட்டிட்டு...” அவன் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறான் என்றவாறு நாதன் மாமா அவனைப் பார்த்தார். “மாமா நான் இப்ப கலியாணமே செய்ய வெளிக் கிட்டனான். குடும்பப் பிரச்சனைகள் முடிஞ்சு என்றை கடனு களையும் தீர்த்தபிறகுதானே அதுகளைப் பற்றி யோசிப்பன். அவளின்றை தம்பியை நான் காசுகட்டிக் கூப்பிடேல்லை. இங்க வந்த இடத்திலை உதவி செய்தன். இதிலை என்ன பிழை?” கண்ணனுக்கு பதில் சொல்ல முடியாதவாறு தடுமாறினார் அவர்.

“இல்லையடாப்பா, அவன் உன்றை அண்ணன் உன்னைக் கண்டிக்க உரிமை இருக்குதுதானே. அவன் தன்னுடைய நன்மைக்கே சொல்லுறான், உன்னுடைய நன்மைக்குத்தானே”

“மாமா அவர் என்னைக் கண்டிக்க உரிமை இருக்குது. ஆனால் அதுக்கு நான் ஏதாவது தப்பு செய்திருக்க வேணுமே. காதலிக்கிறது தப்பே. அல்லது இவர் அந்தத் தப்பை செய்யெல்லையே. ஊரிலை எத்தினை பெட்டையஞ்கு பின்னாலை திரிஞ்சிருப்பார். நானென்னடும் அம்மா அப்பாவின்றை பேரைக் கெடுக்கிறமாதிரி எதுவும் செய்யவும் இல்லை. உதவி செய்தவர்தான். அதுக்காக அவருக்கு அடிமையா? அவர் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கேலாது”.

இதுக்குமேல் பேசவது தனக்கு நாகரீகம் இல்லை என்று நினைத்தாரோ என்னவோ நாதன் மாமா பேசாமல் இருந்து விட்டார். கண்ணன் தன் கோபத்தை வேலையில் காட்டினான். கோபம் தனிந்ததும் விஜி அண்ணையுடன் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாது. ஏதாவது சொல்லிச் சமாளித்திருக்கலாம் எனத் தோன்றியது. கண்ணனின் குணமே இதுதான். கோபம்

வந்ததும் என்ன செய்கிறோம் எனத் தெரியாமல் ஏசுவதும் பிறகு கவலைப்படுவதும் அவனது இயல்பு.

வேலை முடிந்து போகும்போது நாதன்மாமா சொன்னார் “இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் பால்குடி மறந்தவுடனேயே தாங்கள் பெரியாக்கள் எண்டு நினைக்குதுகள்.”

“இல்லை மாமா, தோனுக்கு மேலை வளந்திட்டா பெத்த பிள்ளையாய் இருந்தாலும் தோழனாய்தான் நினைக்க வேண்டும்.” பதில் சொன்னான்.

இந்த உண்மையை யாழ்ப்பாணத்தின் கிடுகு வேலிக் கலாச்சாரம் எப்போது ஒத்துக் கொள்ளப்போகிறது?

வீட்டுக்கு வந்தவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அவனது உடுப்புகள் பொருட்கள் எல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. நேசன் அண்ணண்மட்டும் வீட்டில் இருந்தார்.

“கண்ணன் உன்னை வீட்டைவிட்டுப் போகும்படி விஜி சொல்லிப்போட்டான். தான் திரும்பி வரேக்கை நீ இங்கை இருக்கக் கூடாதாம். அவன்றை குணம் உனக்குத் தெரியும் தானே. நீ கொஞ்சம் அமைதியாக கதைச்சிருக்கலாம்”.

பிள்ளையையும் கிள்ளிவிட்டு தொட்டிலையும் ஆட்டினார் நேசன். கண்ணன் எதுவும் பேசவில்லை உடுப்புப்பையையும் தூக்கிக் கொண்டு வெளியேறினான். எங்கு போவது என்று தெரியவில்லை. மதிக்கு ரெவிபோன் பண்ணி தீபனையும் கூட்டிக்கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு வரக்சொன்னான். அவன் இருப்பதற்கு வீடொன்று தேடவேண்டும். முன்பு மகேஸ் அன்றி ஒரு வீட்டைப்பார்த்துவிட்டு தனக்கு பிடிக்க வில்லை என கூறியது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. திரும்பவும் விஜி அண்ணண் வீட்டுக்கு ரெவிபோன் எடுத்து மகேஸ்ட அன்றி நிக்கறாவா எனக் கேட்டான். வெளியில் போய்விட்டு

அப்போதுதான் வந்திருந்த மகேஸ் அன்றி அவனை உடனடியாக வீட்டை வரச்சொல்லியும் விஜியுடன் தான் கதைப்ப தாகவும் சொன்னா. கண்ணன் மறுத்தவிட்டு அவர் வேண்டாம் என்று மறுத்த அந்த வீட்டின் ரெவிபோன் நம்பரை கேட்டான். சிறிது நேரத்தில் மதியும் தீபனும் வந்து சேர்ந்தனர். மதியிடம் விபரங்களைச் சொல்லிவிட்டு தீபனை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு புதியவீட்டை பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டான் கண்ணன். தன்னம்பிக்கையும் போராடும் துணிச்சலும் கொண்டவனுக்கு இப்புவியினில் ஏதுபயம்.

அது ஒரு தமிழ்க்குடுபத்தினரின் சொந்தவீடு. ஒரு அறையை வாடகைக்கு கண்ணனுக்கு கொடுத்திருந்தார்கள். கண்ணனும் தீபனும் இரண்டு மாதகாலம் அந்தக் குடும்பத்தினருடன் வசித்தார்கள். ஆனால் மிக விரைவிலேயே வெளியேற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அந்த வீட்டுக்காரியின் பணத்துக்காக எதுவும் செய்யக்கூடிய கேவலமான இன்னொரு முகத்தை பார்க்க வேண்டிவந்தது. அவர் முதலிலேயே வாடகை, முற்பணம் என்று நிறையவே வாங்கிவிட்டார். மாதவாடகையும் மிக அதிகம்தான். தீபனுக்கு விசா ஏற்பாடு செய்ய முகவரி ஒன்று தேவைப்பட்டது. அந்த வீட்டு முகவரியைப் பயன்படுத்த அனுமதிகேட்டபோது அதற்கு அவர் ஆயிரம் பிராங்குகள் கேட்டார். வேறு வழியில்லாமல் அதையும் கொடுத்து விசா போட்டாயிற்று.

தீபனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய சமூக உதவிப்பணம் வரவில்லை. போய் விசாரித்ததில் மாதம் மாதம் காசோலையாக அவனது முகரிக்கு அது அனுப்பப்பட்டுவிட்டதாக சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த வீட்டுக்காரியால் முழுவதும் களவாடப் பட்டிருந்தது. அக்காசோலைகளைத் தனது வங்கிக் கணக்கில் இட்டு அவர் மாற்றியிருந்தார். பணத்துக்காக சோரம் போகும் விபச்சாரிகளைவிடக் கேவலமான செயலை அவர் செய்திருந்தார்.

தூர். இதற்காகக் கண்ணனோ தீபனோ அவனுடன் சண்டைக்குப் போகவில்லை. அவர்கள் அந்த வீட்டை விட்டு வெளி யேறத் தீர்மானித்தார்கள். மதி அவனுடன் வேலை செய்யும் ஒருவர்மூலம் வீடொன்று ஏற்பாடு பண்ணினான். அப்போது பத்மநாதன் அண்ணையும் அவர்களுடன் வசிக்க வருவதாகக் கூறியிருந்தார். மூவருமாக புதிய வீட்டில் குடியேறினார்கள். முதலிலிருந்த வீட்டுக்குக் கொடுத்த முற்பணத்தையும் வீட்டுக்காரி திருப்பித் தரவேயில்லை. அதற்கு நிறைய சாட்டுகள் சொல்லிக்கொண்டார். தமிழர்களின் சேமிப்பு முறைகளில் பிரபலமான சீட்டு ஒன்றிலும் அந்த வீட்டுக்காரியினால் ஏமாற்றப்பட்டான் கண்ணன்.

பத்மநாதன் அண்ணையிடம் இதையெல்லாம் சொன்ன போது அவர் சொன்னார் “ஊழிக் காலத்தில் உலகம் இப்படித்தான் இருக்கும். பணமே பிரதானமாக மனிதர்கள் தம்மைத்தாமே கொலை செய்வார்கள்”.

துஷ்டரைக் கண்டால் தூர விலகு என்றுதான் நம் முன்னோர்களும் சொல்லியிருந்தார்கள். ஆனால் பணம் என்ற காரணிக்காக ஐரோப்பாவில் கிட்டத்தட்ட எல்லாத் தமிழர்களுமே சுயநலவாதிகளாகத்தானே இருக்கிறார்கள் எங்கே விலகுவது?

ஒரு நாள் மகேஸ் அன்றைய சந்திப்பதற்காக விஜி அண்ணையின் வீட்டுக்கு கண்ணன் போயிருந்தான். அச் சமயம் விஜி அண்ணை வீட்டில் இல்லை. மகேஸ் அன்றி சாப்பிடும்படி வற்புறுத்தினார். அவனுக்கும் நல்ல பசி. மகேஸ் அன்றி கொடுத்த சாப்பாட்டை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது விஜி அண்ணை கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தார்.

“கண்ணன் உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது? இன்னும் அஞ்ச நிமிசத்துக்குள்ளை சாப்பிட்டிட்டு வெளியிலை போயிட வேணும்”.

விஜி விசத்தைக் கக்கினான். சாப்பாட்டுக் கோப்பையைத் தூக்கி எறிந்த கண்ணன் உடனடியாக வெளியேறிவிட்டான். எதிரியாக இருந்தாலும் வீடு தேடி வந்தால் “உள்ளே வாருங்கள்” என அழைத்து உபசரிப்பவன்தான் தமிழன். அந்தப் பண்பாடுகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அந்தச் சின்னஞ் சிறிய தீவை விட்டு வெளியேறும்போது அங்கேயே நாம் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டோம். இனி அவற்றை தேடுவதானாலும் மிகப் பெரிய பரந்து நீலக்கடல்வெளி தடையாக உள்ளது.

வீட்டுக்கு வந்ததும் கண்ணனின் முகம் வாடிப்போய் கண்கள் கண்ணீரை வெளிவிடத் தயாரான நிலையில் இருந்தன.

“கண்ணன் என்ன நடந்தது. ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்கள்?” தீபன் கேட்டான். “உன்னுடைய அக்காவைக் காதலிச்சதுக்கு அண்ணை என்னை வீட்டை விட்டுக் கலைச்சான். இன்டைக்கு தற்செயலாய் அங்கை போன இடத்திலை மகேஸ் அன்றி சாப்பாடு தந்தா. சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கேக்கை அங்க வந்த விஜி சாப்பாட்டை வைச்சிட்டு வெளியாலை போ எண்டான். இன்னும் கொஞ்ச நாளிலை என்றை அம்மா, அப்பா சகோதரங்கள் என்னை வெறுத்திடுவினம். நான் அனாதையாகி போயிடவேன்”.

கண்ணனிடம் இருந்து வார்த்தைகள் கொஞ்சம் சூடாகவே வந்தது. இப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாதுதான். ஆனால் மனதில் இருந்த துயரமும் கோபமும் அவனைப் பேசவைத்தது. தீபனின் முகம் ஒருமாதிரி ஆகிப்போனது. சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தனர். பின்னர் கண்ணனே மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“சொறி தீபன், நான் இப்பிடிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. ஆனால் இண்டைக்கு எனக்கேற்பட்ட அவமானம்... அதை என்னாலை ஜீரணிக்க முடியேல்லை... அதனாலைதான்... சொறி”

“இல்லைக் கண்ணன், எனக்கு எல்லாம் தெரியும். எனக்கு உதவி செய்ய வெளிக்கிட்டதாலைதான் நீங்கள் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டிவந்தது. உங்கடை அம்மா, அப்பா வெறுத்தாலும் நாங்கள் எல்லோரும் உங்களுக்குப் பின்னாலை தான் இருக்கிறோம். நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீங்களோ அதைத்தான் கேட்போம். இண்டைக்கு நடந்ததை மறந்த போயிடுங்கோ”.

ஆனால் கண்ணன் மறக்கத் தயாராயில்லை. விழியின் மீது ஒரு வருசமாகவே இச்சம்பவம் அவன் மனதில் வளர்ந்தது. அன்றிரவு அவனும் மதியுமாகச் சேர்ந்து நிறைய குடித்தார்கள். குடிவெறியில் கண்ணன் தூங்கும்வரையும் புலம்பிக் கொண்டேயிருந்தான்.

பத்மநாதன் அண்ணனக்கு தீபனுக்கும் கண்ணனுக்கு மான உறவு தெரியாது. தீபன் சம்பளம் எடுத்ததும் கண்ண ஸிடமே கொடுத்துவிடுவான். கண்ணனே அவன் வீட்டுக்கு பணம் அனுப்புவத முதலிய எல்லா வேலைகளையும் செய்வான். அப்போது அவர் செல்லுவார், “கண்ணன் அவனை அவன் போக்கில் விடும். தானாகவே எல்லாவற்றையும் செய்து கொள்ளட்டும். தன்னுடைய சம்பளத்தை உம்மிடமே தரு கிறான். நாளைக்கு இதனாலை உனக்கும் அவனுக்குமிடையில் ஏதாவது பிரச்சனை வரும்.”

கண்ணன் ஒருமுறை தீபனிடம் இதைச் சொன்னான். தீபன் சிரித்தவிட்டு பேசாமல் இருந்துவிட்டான். ஆனால் உண்மையாகவே அப்படித்தான் நடக்கப்போகுதென்பதை இருவருமே அப்போது உணரவில்லை.

பத்மநாதன் அண்ணண கண்டாவுக்குப் போக முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அங்கு போய்விட்டால் தனது குடும்பத்தினரை அங்கு வரவழைத்துவிடலாம் என்பது அவரது எண்ணம். தான் கண்டா போனால் கண்ணணனையும் தன்னுடன் வரும்படி அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவன் மறுத்து விட்டான். அவனுக்கு தனது படிப்பைத் தொடர வேண்டும் என ஆவல். அண்மையில் கண்ணனுக்கு பிரான்சில் நிரந்தர வதிவிட அனுமதி கிடைத்திருந்தபடியால் பாடசாலை களுக்கு விண்ணப்பித்து, பாடசாலையும் கிடைத்தது. பத்ம நாதன் அண்ணணக்கு கண்டாவுக்கான பயண ஒழுங்குகளும் சரிவந்தன. கடைசி நேரத்தில் அவருக்குக் கொஞ்சம் பணம் தேவைவர அதையும் கண்ணனே கொடுத்தான். புறப்படுவ தற்கு முன்பு பத்மநாதன் அண்ணண கண்ணனிடம் பேசினார்.

“கண்ணன் நீர் எனக்கு செய்த உதவிகளுக்கு எண்ணடைக்கும் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளேன். நீர் எப்ப கண்டாவர விரும்பினாலும் என்னோடை தொடர்புகொள்ளும், நான் உதவி செய்வேன். உமக்கு மிக நல்ல எதிர்காலம் இருக்குது. ஜோப்பாவிலை கண்ட மாதிரித் திரிஞ்சு கெட்டுப் போயிடா தையும். இயற்கை இடைவெளிகளை விடகிறதில்லை. எங்களுடைய உறவும் அப்படித்தான் உலகத்தினுடைய எந்த மூலையிலை இருந்தாலும் உமக்காக நான் பிரார்த்தனை செய்வேன்.”

அவரை விமான நிலையத்தில் வழியனுப்பிவைக்கையில் உண்மையிலேயே அவன் கண்கலங்கினான். ஏமாற்றுபவர் களும் திருடர்களும் சூழ்ந்த உலகத்தில் அவனை நம்பிக்கைய டையவைத்த அந்த மிக நல்ல மனிதரை அவன் பிரிந்தான். அதுமட்டுமல்ல காலச் சுழற்சியில் மறந்தும் போனான்.

கண்ணன் பிரான்சுக்கு வந்த புதிதில் கொஞ்ச நாட்கள் வீடுவீடாகப் போய் பேப்பர் போடும் வேலை செய்திருந்தான்.

அப்போது அவனுக்கு அறிமுகமாயிருந்த ரவி அன்றிரவு தன்னுடைய வீட்டுக்கு வருமாறு கண்ணனை அழைத்திருந்தார். ரவியின் அறை மிகவும் சிறியது. ஒருவர் மட்டுமே தங்கக்கூடிய அறையில் அவரும் மணியம் என்பவரும் தங்கியிருந்தார்கள். மணியம் அன்றுதான் கண்ணனுக்கு அறிமுகமானார். அன்றே ஏதோ நீண்ட நாட்கள் பழகியவர்போல் அவனுடன் தன் கவலைகளை எல்லாம் சொல்லி அழுதார். மூன்று பிள்ளைகளும் மனைவியும் இந்தியாவில் நிற்பதாகவும் தனக்கு இன்னும் நல்ல விசாவோ வேலையோ கிடைக்க வில்லையென்றும் புலம்பினார். கண்ணனை எங்காவது நல்ல வேலையொன்றும் எடுத்துத் தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அவரைப் பார்க்க அவனுக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட நாற்பது வயதிருக்கும். மனைவி பிள்ளைகளுடன் ஊரில் நிம்மதியாக வாழ வேண்டிய அந்த மனிதரையும் கொடிய அந்த யுத்தம் குளிர் ஊசிபோலக் குத்தும் இந்த ஐரோப்பாவிற்குத் தூரத்தியிருக்கிறது.

கண்ணன் நான் இன்னைக்கு உம்மை ஏன் வரச் சொன்னன் எண்டால்..." என்று பீடிகையுடன் தொடங்கினார் ரவி. அந்த சிறிய அறையில் இரண்டு பேர் இருப்பதை வீட்டுச் சொந்தக்காரன் விரும்பவில்லையாம். ஆதலால் மணியத்தை அவன் வீட்டில் வைத்திருக்க முடியுமா என்று கேட்டார். கண்ணன் விஜியால் வீட்டைவிட்டு தூரத்தப்பட்டவன். அதன்பிறகு அவன் ஒரு இடத்தில் நிரந்தரமாக வசிப்பதற்கு எவ்வளவு சிரமப்பட்டவன் என்று தெரியும். எனவே மறுப் பெதுவும் தெரிவிக்காமல் ஒத்துக்கொண்டான்.

மணியம் வீட்டிற்கு வந்த அன்று மூவருமாகச் சேர்ந்த ஒரு போத்தல் விஸ்கியை காலி செய்தார்கள். மது போதையின் உச்சத்தில் மணியம் அண்ணைக்கு வேலை எடுத்துத் தருவதாக வும் உறுதியளித்தான் கண்ணன். சொன்னது போலவே தான்

முன்பு வேலை செய்த உணவுவிடுதி ஒன்றில் வேலைக்கும் சேர்த்து தனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் மூலம் அவருக்கு முயற்சிகள் செய்து நிரந்தர விசாவும் கிடைக்கச் செய்தான். அவருக்கு மிக மகிழ்ச்சி.

“கண்ணன் நான் இப்ப பரிசிலை மனுசனாய் திரியிரேன் எண்டால் அதுக்கு நீதான் காரணம். நாளைக்கு என்றை மனிசி பிள்ளையள் வந்தால்கூட ஒரு பெரிய வீடு எடுத்து எல்லாரும் ஒண்டாயிருக்க வேணும். என்றை பிள்ளையளுக்கு இப்பவே கடிதம் எழுதிப்போட்டுவிட்டேன். உங்களுக்கு கண்ணன் எண்டொரு அண்ணை இருக்கிறான். அவன் சொல்லுறப் பிதான் நீங்கள் நடக்கவேணும். நீங்கள் நல்லாய் படிக்காட்டி அடிப்பான் எண்டு...” ஒரு நாள் நல்ல போதையில் உள்ளிக் கொண்டிருந்தார் மனியம். அவர் பிரான்சிற்கு வந்த புதிதில் மனைவியின் தங்கை வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார். அப்போது மைத்துனி அவரை நடாத்தியவிதமும், அவரை ஒரு வேலைக் காரன் போல் பாவித்து படுத்திய கொடுமைகளாலுமே தான் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறியதாக சொன்னார்.

கண்ணன் தனக்காகச் செய்த செலவுகளையெல்லாம் அங்கிருந்த ஒரு தினக் காலண்டரில் எழுதிவைத்திருந்தார் மனியம். தனக்குத் தற்போது நிறையக் கடன் என்றும் எல்லாம் முடிந்ததும் அப்பணத்தைத் தருவதாகவும் கூறியிருந்தார். ஆனால் காலண்டர் ஒருநாள் தொலைந்துபோனது. மனியம் அண்ணையின் வாக்குறுதிகளும்தான்.

மீனா கொழும்புக்கு வந்திருந்தாள். அவளை பார்சிக்குக் கூப்பிடப்போவதாக தீபன் கூறினான். தன்னால் இப்பொழுது முழுப்பணமும் தரமுடியாவிட்டாலும் கொஞ்சமாவது உதவு வதாகக் கண்ணன் சொன்னான்.

“என்ன? பார்சிக்கு, வந்து என்ன செய்யப் போரீ? பேசாமல் ஊரிலை ஒரு மாப்பிளையைப் பார்த்துக் கட்டிக்

கொண்டு நாலைஞ்சு பிள்ளையளைப் பெத்துக்கொண்டு இருக்கலாம்தானே....” ரெவிபோனில் மீனாவைச் சீண்டினான் கண்ணன்.

“எனக்கும் அதுதான் விருப்பம். ஆனால் தீபன்தான் பார்சுக்கு வா எண்டு கரைச்சல் படுத்திறான். அங்கை ஒருத்தர் தாடி வளர்த்துக்கொண்டு காதல் சோகத்திலை திரியிறாராம.... அவர் பாவம் எண்டுதான்....”

“எனக்கு இன்னும் ஒழுங்கா மீசையே முளைக்கேல்லை. அதுக்குள்ளை தாடி வளர்த்தக் கொண்டு திரிகிறதாய் கற்பனை பண்ணுறீர். அப்ப ஒவ்வொரு நாளும் கனவிலை நான்தான் வாறனாக்கும்”.

‘ச்சீ... பார்சுக்கு போய் நல்லா கதைக்கப் பழகிட்டியள். ஊரிலை இருக்கேக்கை ஊமை மாதிரி திரிவியள்.’

“கதைக்க மட்டுமே பழகியிருக்கிறேன். இன்னம் நிறைய விசயங்கள்.... எல்லாத்துக்கும் நேரிலை வாரும் விளங்கும்”

பொதுத் தொலைபேசிக் கண்டுக்கு வெளியே நின்ற ரவி கதவைத் தட்டினார்.

“டேய் கொஞ்சினது காணும், வெளியாலை வா.”

கனவுகள் கலையாத நிலையில் வாயெல்லாம் சிரிப்பாக வந்தான்.

“என்ன புளுகுகளை அள்ளி விட்டிருப்பீர். அது செய்யி றேன், இது செய்யிறேனென்டு....” அவனைச் சிண்டினார். கண்ணன் வெட்கப்பட்டான்.

“எங்கடை பெடியள் அமெரிக்க பிரெசிடன்ட் பதவி கிடைச்சிருந்தாலும் பெட்டையளிட்டை வழியிற குணத்தை விடமாட்டாங்கள்.” நக்கலாகச் சொன்னார்.

“அண்ணென் லவ் பண்ணினால்தான் அதின்றை அனுபவம் உங்களுக்குத் தெரியும்.” கண்ணன் சொன்னான்.

“டேய் மடையா நான் தினத்துக்கும் ஒண்டை லவ் பண்ணுவேன் அங்கை பார்... அந்த மாதிரி ஒரு அல்ஜீரியன் குட்டியை இன்டைக்கு இவள்தான் என்றை லவ்வர்.” என்றவாறு அவளுக்குக் கிட்ட போய் “சவா செறி” (அன்பே சுகமா) என்றவாறு அவள் கண்ணத்தைக் கிள்ளினார் ரவி. அவள் பிரெஞ்சில் கெட்ட வார்த்தைகளில் ஏசிக்கொண்டே போனாள். விழுந்து விழுந்து சிரித்தான் கண்ணன்.

மீனா கொழும்பில் இருந்து புறப்படுவதிலும் பல பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டன. முதலில் ஒரு ஏஜென்சி பணம் முழுவதையும் வாங்கிக் கொண்டு ஏமாற்றி விட்டான். கொழும்பில் லொட்ஜில் தங்கியிருந்தவர்களை எல்லாம் சந்தேகத்தின் பேரில் பொலிசார் கைது செய்து கொண்டு போனார்கள். மீனாவும் கைது செய்யப்பட்டாள். மீனாவின் தாயார் ரெவிபோன் எடுத்து அழுதார். பொலிசுக்குக் கீலஞ்சும் கொடுக்க நிறைய பணம் தேவைப்பட்டது. தீபனிடமோ கண்ணனிடமோ கையில் பணம் இருக்கவில்லை. தீபன் தனக்குத் தெரிந்த நண்பன் ஒருவனிடம் கடன் வாங்கி அனுப்பினான். பதினெண்நாடு நாட்கள் சிறைவாசத்தின் பின் மீனா வெளிவந்தாள்.

மீனா தற்கொலை செய்யப் போவதாக ரெவிபோனில் கண்ணனிடம் அழுதாள். கொழும்பில் சிங்களப் பொலிசாருக்கு பணத்தேவை ஏற்படும்போதெல்லாம் வெளிநாடுகளுக்குப் போகவென்று கொழும்பு வந்து விடுதிகளில் தங்கியிருக்கும் தமிழர்கள் பயங்கரவாதிகளாகக் கூடுதலாக சந்தேகிக்கப்படுவார். இது இன்றும் தொடர்கிறது. அவசர அவசரமாக கண்ணனும் தீபனும் வேறொரு ஏஜென்சியைத் தேடினார்கள். கண்ணன் தான் கட்டிக் கொண்டிருந்த சீட்டெடான்றை அநியாயக் கழிவில்

எடுத்தான். ரவி எஜென்சி ஒருவனா அறிமுகப்படுத்தி காக்க்குத் தான் பொறுப்பு என்றார். எஜென்சியிடம் முப்பதாயிரம் பிராங்ககளை ஒரே தடவையில் கொடுக்கும்போது கண்ண னுக்கு கை நடுங்கியது. இதே போல் முன்பு ஒரு முப்பதாயிரம் பிராங்குகளை தொலைத்தாயிற்று. வியர்வையோடு இரத்தமும் கலந்து வெளியேற அவர்கள் வேலை செய்து பெறும் ஊதிய மெல்லாம் இப்படி எத்தனை எஜென்சிமாராலும் இலங்கையில் பொலிசாராலும் மிக இலேசாக உறிஞ்சப்படுகிறது. கடவுளே தமிழனின் தலைவிதி இதுதானே...

மணியம் அண்ணண்யின் மனைவி பிள்ளைகள் பிரான்சுக்கு வந்து விட்டிருந்தனர். இதனால் அவர் மீண்டும் பார்சிலிருந்து சிறிது தொலைவில் இருந்த மனைவியின் சகோதரி வீட்டில் மனைவி பிள்ளைகளோடு சென்று வசிக்கத் தொடங்கினார். முன்பு இதே மனைவியின் சகோதரியினாலேயே விரட்டப்பட்டு தன்னிடம் வந்ததாக ரவி சொல்லியிருந்தார். உறவுகள் பிரிவதும் பிரச்சனைப்படுவதும், ஒன்று சேர்வதும் இயல்பு. கோபம் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தால் உலகில் வாழ முடியாது. யாரோ ஒருவர் என்றோ ஒருநாள் விட்டுக் கொடுத்துத் தானே ஆகவேண்டும். அதுதானே மனித வாழ்க்கையும்கூட.

புது எஜென்சியும் மீனாவின் பயணம் சம்பந்தமாக இரண்டு மாதங்கள் தவணை கேட்டிருந்தார். அப்போதைய சூழ்நிலையில் கொழும்பிலிருந்து சட்டவிரோதமாக வெளியேறி யவர்கள் வேறு நாடுகளில் பிடிபட்டு இலங்கைக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மொஸ்கோ, ருமேனியா போன்ற தரைவழிப் பாதைகளால் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குள் நுழைய முயன்றவர்கள் காடுகளில் வழிதவறி தொலைந்து போயும் அறிமுகமில்லாத கடும் குளிரில் சிக்கி இறந்தும் உள்ளனர். எனவே கண்ணனாலும் தீபனாலும் எஜென்சியை கோபித்துக்கொள்ள முடியாதிருந்தது.

ஆனால் மீனா கண்ணனுடன் ரெவிபோனில் கதைப் பதைக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தால். அவன் கொழும்பில் அவர்கள் தங்கியிருந்த லொட்ஜிற்கு ரெவிபோன் எடுக்கும் நேரமெல்லாம் மீனாவின் தாயே அதிகமாகக் கதைத்தார். மீனா வெளியே போயிருக்கிறாள் என்றுதான் எப்பொழுதும் பதில் வந்தது. அண்மையில் தீபனின் உறவினர் ஒருவர் இத்தாலியில் இருந்து விடுமுறைக்கு கொழும்பு சென்றிருந்தார். அவருட னேயே மீனா அதிகமாக வெளியே செல்வதாகத் தாயார் கூறினார்.

ஓரநாள் ஏஜென்சி கண்ணனுக்கு ரெவிபோன் எடுத்து மீனா மறுநாள் கொழும்பில் இருந்து புறப்படுவதாகவும் மூன்றாவது நாள் பார்சுக்கு வந்துவிடுவாள் எனவும் சொன்னார். அவன் மிகவும் சந்தோசப்பட்டான். கிட்டத்தட்ட நாலரை வருடங்களுக்குப் பிறகு தனது வாழ்க்கையின் வசந்த காலப் பட்டாம் பூச்சியை சந்திக்கப் போவதை எண்ணி சந்தோசப் பட்டான். மீனாவுக்கு காதல் கவிதை எழுதிக் கொடுத்த நாளும் அவன் அவனுக்கு வண்ணத்துப் பூச்சியின் படம் வரைந்து பதில் தந்த அந்த நாளும் அவன் கண்முன்னே விரிந்தது.

காதல்

உணர்வுகளில் ஜீவனுள்ளது
வாழ்க்கையின் எல்லையானது

பேனாக்களே

என்றும் காதல் கவிதைகளை

மட்டுமே எழுதுங்கள்

கண்ணீரால் ஒப்பாரி

வைக்காதிர்கள்

காதல் கவிதைகளை எழுதமறுக்கும்

பேனாக்களை உடைத்தெறியுங்கள்

காதலை வெற்றுத்தாள்களில்
 மட்டும் எழுதாமல்
 உள்ளத்தின் உன்னதமான
 பக்கங்களில் வரைந்து
 அனுபவியுங்கள்

காதலின் இன்னொரு பக்கத்தை அறியாத அவன் ஆனந்தத்தில் மிதந்தான். அவனுடைய அந்த ஆனந்தம் அன்று இரவுவரைதான் என்பது அவனுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை. அன்றிரவு அந்தச் செய்தி வந்தபோது கண்ணன் தன்னுடன் யாரோ பகிடி விடுகிறார்கள் என்றுதான் நினைத்தான். ஏனென்றால் அதே இரவுதான் மீனா கொழும்பிலிருந்து புறப்பட விருந்தாள். ஆனால் மறுநாள் காலை வந்த இன்னொரு தொலைபேசிச் செய்தி அதனை உறுதி செய்தது. கண்ணன் நிலைகுலைந்து போனான். தீபனுக்கு எதுவும் தெரியாது. அவன் காலை எழுந்ததுமே வேலைக்குப் போயிருந்தான். தன் காதலிக்கு இன்னொருவனுடன் திருமணம் என்ற செய்தியைக் காதலியின் தம்பிக்குத் தெரியப்படுத்திய ஒரே ஆள் கண்ணன் தான். ஆம். மீனாவுக்கும் இத்தாலியில் இருந்து கொழும்புக்குச் சென்ற அவனது உறவினருக்குமிடையில் கொழும்பில் காதல் ஏற்பட்டு அன்று திருமணம். அதாவது பிரான்சுக்கு அழைத்து வர ஏஜென்சி தெரிவு செய்த அதேநாள். அவனது கனவுக் கோட்டைகள் எல்லாம் இடிந்து நொருங்கின.

அவன் வெளிநாட்டுக்குப் போய் உழைத்து அவளையும் கூப்பிடும் வரையும் காதற் கண்ணனின் மீராவாய் வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருப்பேன் என வீட்டுக்குப் பின்னால் இருந்த புளியந்தோப்பில் வைத்துக் கட்டியணைத்து முத்த மிட்டு சத்தியம் செய்தவள், சத்தியத்தை காற்றில் கரைத்தாள். யாரை சந்தோசமடையச் செய்ய வேண்டும் என்று அவன் இந்த ஐரோப்பாவிற்கு வந்தானோ அதே ஐரோப்பாவிலிருந்து பாலும்

தயிரும் சாப்பிட்டு தெளிந்துபோன வேறொருத்தன் மீனாவின் கண்களுக்கு சுந்தர புருசனாகத் தெரிந்திருக்கிறான். காதல் மிகச் சாதாரணமாகக் கடைத்தெருவில் விலைபேசி வாங்கும் கத்தரிக்காய் ஆனது. தன் இணை இதுதான் எனத் தெரிந்து காத்திருந்து ஏமாந்துபோன அந்த ஆண் குயில் தேறுதல் அடைய முடியாமல் மனதுக்குள் அழுதது.

அழுதது குயில் மட்டுமல்ல, அவனது பேனாவும் தான்.

என் பேனா அழுகிறது

எழுத முடியாமல் தடுமாறி

திகைக்கிறது...

என்னவே

எனடி அதன் கவிதைகளை

களவாடிச் செல்கிறாய்

என் பேனாவின்

கருப் பொருளோ

எனடி தேன் கவிதைகளை

களவாடிச் செல்கிறாய்

என் பேனா அழுகிறது

எழுத முடியாமல்

தவிக்கிறது

என்னை வெறுத்துவிடு

இதயம் நொருங்கி

இளைத்துப் போனாலும்

தாங்கிக் கொள்கிறேன்

என்னை மறந்துவிடு

மரணம் வரை

நாளீராமி நாதாமிலை நாவரித்திரை பிடியை வாய்க்
 குமி உன் நினைவுகளோடு
 வாழ்ந்து விடுகிறேன்
 முச்சுக் காற்றாய் இருந்தீர் முதல் மாண்பும்
 என் சவாசப் பைகளை
 அடைத்துச் செல்கிறாய்
 கவலையில்லை
இறந்து போகிறேன்
 ஆனால்
 என் பேனாவின் கவிதைகளை
 திருப்பிக் கொடுத்தவிடு
 பேனா அழுகிறது
 என் காதலை
 என் பேனாவிடம்
 திரும்பி கொடுத்துவிடு
 என்னை விட்டுப் போகும்
 என்னவளே...
 ஒரு கணம்...
 ஒரே ஒரு கணம்
 நில்லடி...
 என்னை மறுத்தாய்
 நியாய மிருக்கிறது
 வெறுத்தாய்
 உண்மையிருக்கிறது
 காதலுக்கே தகுதியில்லாத

கயவனென்றாய் நாக்குறை நாக்குறை
 உனக்குப் பேச நாக்குறை குலங்காட்டப்பி சுமா
 சுதந்திர மிருக்கிறது நாக்குறை
 மனத்தில் நாக்குறை குலங்காட்
 ஒரு நிமிட சலனத்தில் நாக்குறை
 உன்னெனத் தொடமுயன்றேன் நாக்குறை
 சந்தர்ப்பவாதிகளின் நாக்குறை
 சந்ததி நானென்றாய் நாக்குறை நாக்குறை
 சொல்ல நாக்குறை நாக்குறை
 உரிமை உனக்கிருக்கிறது நாக்குறை
 ஆனால் ஏனடி நாக்குறை நாக்குறை
 களவாடிச் செல்கிறாய் நாக்குறை நாக்குறை
 என்னெனயல்ல நாக்குறை நாக்குறை
 என் பேனாவின் கவிதைகளை நாக்குறை
 வண்ணக் கவிதைகள் நாக்குறை
 என்னம் போல் தந்த நாக்குறை நாக்குறை
 என் பேனா அழுகிறது நாக்குறை
 ஏனடி களவாடிச் செல்கிறாய் நாக்குறை
 என் பேனாவின் கவிதைகளை நாக்குறை
 இருட்டு முகங்களை நாக்குறை
 ஒநாய் மனிதர்களை நாக்குறை
 உள்ளொன்றுவைத்து நாக்குறை
 புறம் இன்னொன்று நாக்குறை
 பேசும் பேய்களை நாக்குறை
 இப் பிரபஞ்சத்தின் நாக்குறை

அழக்கான இரவுகளை
என் பேனாவுக்குத் தெரியவே
தெரியாது

அதற்குத் தெரிந்ததெல்லாம்
தென்றலும்
தெள்ளிய நதிநீரும்
வான் நிலவும்
வண்ண நட்சத்திரங்களும்

இடை வெளியில்லா
இயற்கையில்
தினம் தினம் மலரும்
வண்ண மலர்களும்
அதன் தேனருந்தும் வண்டுகளும்
இதற்கும் மேலாய் உன்னையும்
என்னவளே....

உன் உதடுகளை சிறையெடுக்க
முயன்றவன் நான்
சிந்திக்க வைத்தது என் பேனா
கண்களில் காமத்தை கலந்தவன் நான்
காதலைச் சொன்னது என் பேனா
கணநேர உடற்பசியில்
உன் மேனியளகை நுகரமுயன்றவன் நான்
மறுத்து உன்னில்
கவிதைகள் கண்டது என் பேனா
ஆனால் நீயோ

? ? ?

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாத காலம் கண்ணனால் மனதளவில் தேறுதல் அடைய முடியவில்லை. வெளியில் தனது சோகத்தை காட்டிக்கொள்ளவிட்டாலும் மனதினுள் அழுதான். தமக்கை கண்ணனை மிக மோசமாக ஏமாற்றி விட்டாள் என்பது தீபனுக்கு நன்றாகப் புரியும். ஆனாலும் அவன் மௌனமாகவே இருந்தான். அவன் அவனுக்கு சகோதரி. உறவுகளை அறுத்தெறிய எளிதில் முடியாது. இதுவரை காலமும் தீபனும் கண்ணனும் பணவிடயங்களில் கணக்கு வழக்குகள் எதுவுமே பார்த்ததில்லை. ஆனால் இனி அப்படி இருக்க முடியாது. எனவே அவனது வரவு செலவுகளை கணக்குப் பார்த்து அவனிடம் கொடுத்தான். ஆனால் தீபன் மதிமூலம் கணக்குப் பார்த்ததில் தனக்குச் சந்தேகம் இருப்பதாக அவனுக்கு சொல்லுவித்தபோது மீனா ஏமாற்றியதைவிட அதிகளாவு வலி உண்டானது.

தீபன் பிரான்சுக்கு வந்த புதிதில் கையில் பெரிதளவில் பணமில்லாத நிலையில் அவனுக்கு O.F.P.R.Aவிற்கு மனு அனுப்புவதற்கு தேவைப்பட்ட வெறும் ஐம்பது பிராங்குகளை மிச்சம் பிடிப்பதற்காக ஒரு நாள் ரெயினில் போனால் செலவாகுமே என நினைத்து கிட்டத்தட்ட பத்துமைல் தூரம் நடந்தே கண்ணன் வேலைக்குப் போனது ஞாபகம் வந்தது. கண்ணன் இதை ரவி அண்ணெனக்குச் சொன்னபோது அவர் “கண்ணன் இதிலை கோபப்பட என்னடா இருக்குது யூரோப் பிலை பணம்தானை மனிச உறவுகளைத் தீர்மானிக்கிறது” என்றார்.

கண்ணன் மீனாவைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறக்க முயன்றான். ஆனால் அவனால் அது முடியாது. ஏனென்றால் அவனது காதலில் ஏமாற்றுத்தனமோ வஞ்சனையோ இருக்க வில்லை. முதல் முத்தத்தையும் முதற் காதலையும் எந்தவொரு

மனிதனாலும் மரணம்வரை மறக்க முடியாது. கண்ணனின் மீனாவும் அப்படியே இன்ற வரையும்.

எப்படி வாழப்போகிறோம் என்பதை எண்ணாமல் இந்த நாட்டில் காலடிவைத்த கண்ணன் சில நல்ல நட்புகளையும், வாழ்க்கையில் சந்திக்கக்கூடாத மனிதர்களையும் சம்பாதித் திருக்கிறான். வாழ்க்கையின் மறுபக்கத்தை புரட்டிப்பார்க்கும் வாய்ப்பும் இங்கு வந்ததால்தான் அவனுக்கு கிடைத்தது.

அந்த மின்வண்டி அவன் இறங்கவேண்டிய இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தது. நினைவுகளின் அழுத்தம் காரணமாக கண்ணனை மூடியிருந்த கண்ணன் திடீரென விழித்தக்கொண்டு இறங்கினான். ரவி வீட்டில் நின்றிருந்தார்.

“என்னடா கன நாளாய் உன்னைக் காணேல்லை. எங்கை போனனி?” அக்கறையோடு விசாரித்தார்.

அவர் கேள்விக்குப் பதில் செல்வதைத் தவிர்த்து

“அண்ணை எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும்” என்றான் கண்ணன்.

“என்ன சொல்லு?” என்றவாறு தேனீ ஊற்றி நீட்டினார்.

“எனக்கு அவசரமாய் இரண்டாயிரம் பிராங் வேணும் நாளைக்கிடையிலை கொழும்புக்கு அனுப்ப வேணும். ஊரிலை இருந்து அம்மா வந்துநிற்கிறா”

என்ன பதில் சொல்லுகிறாரோ என அவர் முகத்தையே பார்த்தான் கண்ணன்.

கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார், “சரி... என்னோடை வா... பாங்கிலை எடுத்துத்தாரேன். ஆனா நீயும் கொஞ்சம் வேளைக் குத் திருப்பித் தா. எனக்கும் நிறைய பிரச்சனைகள்” என்றார். அவனுக்கு பட்டினியாயிருந்த வயிற்றில் பால் வார்த்தது போன்றிருந்தது.

இருவரும் பாங்குக்குச் சென்று பணம் எடுத்தனர். திரும்பி வரும்போது “வாடாப்பா ஒரு கபே குடிச்சிட்டுப் போவோம்” என அழைத்தார் ரவி. இருவரும் பக்கத்தில் இருந்த Bar ஒன்றிற்குள் நுழைந்தனர். உள்ளே போனதும் “இனியென்ன கபே.. பியர் குடிப்போம்” என்றவர் இரண்டு பியர் ஓடர் பண்ணினார். பியரைக் குடித்துக்கொண்டே ரவி கேட்டார் “உன்ற பழைய பிரெண்டுகள் சாந்தன், மதி, தீபன், மதன் எல்லாரும் இப்ப ஒண்டாய்தான் இருக்கிறாங்கள். அவங்கள் இப்ப பெரிய ஆக்கள். தீபனிட்டைத்தான் இப்ப நல்ல காசுப் பழக்கம் போலை... நீ காணுகிறதில்லையே?”

“நான் அவங்களைக் கண்ட கனகாலம். உங்களுக்குத் தெரியும்தானே, அவன் மதன் இஞ்சை வந்த புதிசிலை வேலை இல்லை... சமரிக் காசு கட்டெல்லையெண்டு வீட்டுப்பெடியங்கள் கலைச்சுப்போட்டாங்கள். நான் பரிதாபம் தாங்கேலாமல் வேலை செய்த ரெஸ்ரோரண்டிலை கொண்டுபோய் வேலைக் கும் போட்டனான். இப்ப கிட்டதியிலை எனக்கு வேலை யில்லாம் போனதிலை அவன் வேலை செய்யிற இடத்திலை வேலை இருக்கெண்டு ஒருத்தன் சொன்னான். அதாலை நான் போய் அவனிட்டை கேட்டன். எனக்கு இல்லை எண்டு சொல்லிப் போட்டு தன்றை பழைய பிரெண்ட் ஒருத்தனைப் போட்டிருக்கிறான். கெட்ட றாஸ்கல்.” கண்ணன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கொண்டே பியரை ஓரே மூச்சில் குடித்து முடிக்க ரவி இன்னொன்றுக்கு ஓடர் தந்தார்.

“மணியம் அண்ணையும் சொந்தவீடு வேண்டப் போறா ராம். மனிசி வசந்ததோடை அந்தாளம் எங்களை மறந்திட்டுது.” என்றார் அவர்.

“மணியத்தார் தன்ற குடும்பம் வந்தததும் தன்னோட என்னையும் சேர்ந்திருக்க வேணும் எண்டு ஒருநாள் வெறி யிலை அழுது புலம்பினவர் பிறகு பாத்தா எனக்கு தான்தான்

நிறைய உதவி செய்தது எண்டு மனிசிக்குப் புளுகியிருக்கிறார். அவா ஓருக்கா இதைப்பற்றிக் கதைக்கேக்கை என்னோடை கோவிச்சுக் கொண்டு எனக்கு கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்துவாவாம். அந்த நேரத்திலை என்றை காசைச் செலவழிச்சு அந்தாளுக்கு விசா அலுவல்கள் பாத்தனான். தன்றை பிள்ளைகளுக்கு மனிசியின்றை தங்கச்சி அடிக்கிறாள் எண்டு சொல்லி அழ இருந்த வீட்டையும் விட்டுக்கொடுத்தனான். நன்றிகெட்ட சீவன்கள்.” வெறுப்பால் கண்ணன் முகம் மாறியது. “கொஞ்சம் காசு பிடிப்பட்டவுடனை சணங்கள் என்ன மாதிரி மாறிப் போயிடுதுகள்.”

பெருமூச்சு விட்டார் ரவி.

“அப்ப ஏன்னை நீயும் நானும் மாறேல்லை! நாங்கள் புத்தனா இல்லாவிட்டாலும் மனிசரா சீவிக்கிறம்தானை” திருப்பிக் கேட்டான் கண்ணன்.

“டேய் மடையா ஏணிகள் எல்லாரையும் நல்ல உயர்த்துக்குத் தூக்கிவிடும். ஆனா தாங்கள் உயருகிறதில்லை. ஆனாலும் ஏணிகள் இல்லாட்டி எதுவும் செய்யவும் ஏலாது. என்றை தம்பி என்னோடை இருக்க விருப்பமில்லையெண்டு வேறை வீடு எடுத்துக்கொண்டு போயிட்டான். அவனை இஞ்சை எடக்கிறதுக்கு எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டனான் எண்டு உனக்குத் தெரியும். அந்த ஆளை மூடுகிற பனிக்குள்ளை பேப்பர் வேலை செய்து... எல்லாம் பழைய கதை. கண்ணன் நாங்கள் பாரீசுக்கு வந்து பட்ட கஸ்டங்களை அதிகமாக இவங்கள் படேல்லை.... இருக்க வீடு.... உதவி செய்ய அண்ணன், தம்பி மாமன் மச்சான் எண்டு எல்லாம் இருந்தது.... ஆனா அவங்களா உழைச்சு காசைக் கண்டவுடனை.... சரி விடு எல்லாம் கடவுள் சித்தம்.” அவர் கண்களும் குளமாகின. மூன்றாவது பியருக்கும் ஓடா தந்தார் ரவி.

“உன்றை பழைய லவ்வர், அதுதான் தீபன்ற தமக்கைக்கு முண்டு பிள்ளையளாம். உனக்கு எப்ப கலியாணம்?” பியரை உறிஞ்சியபடியே சிரிப்புடன் கேட்டார்.

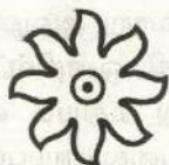
“ஆ... இப்ப அதுதான் முக்கியம். என்னை விடுங்கோ இன்னும் வயசிருக்கு. உங்களுக்கு விட்டுக்குள்ளை போயிட்டு, எப்ப உங்களுக்கு?” திருப்பிக் கேட்டான் கண்ணன்.

“எனக்கு தினமும் கலியாணம்தானே... அங்கைபார் Bar இலை வேலை செய்யிற பெட்டையை... ஸ்பனியோல் குட்டிபோலை... இன்டைக்கு இவள்தான் என்றை மனிசி.”

என்றவாறு அவளைப் பார்த்து சுகம் கேட்டார் ரவி.

அவள் முறைக்க, கண்ணன் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

செய்ன் நதி இன்னும் அமைதியாகவே ஓடிக்கொண் டிருக்கிறது.

இன்னொரு சந்ததி

மின் தொடர்வண்டியின் தாலாட்டில் அரைகுறை நித்திரையில் இருந்த மோகன் யாரோ அழைக்கும் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தான்.

எதிரில் ரிக்கட் பரிசோதகர் “பொன்கு திக்கே சில்வுப் பிளே” (Bonjour ticket Silvous plait) (வணக்கம், பிரயாணச் சீட்டைத்தயவு செய்து காட்டவும்) எனக் கேட்டவாறு கையை நீட்டினார், மோகன், தனது “கார்ட் டு ஒரேஞ்” (பிரான்சில் பிரயாணஞ் செய்வதற்கான மாதாந்தச் சீட்டு) எடுத்துக் காட்டினான். பரிசோதகர் “மெர்சி” (நன்றி) என்றவாறு அவனை விட்டகள்றார்.

மோகனுக்கு நேற்றிரவு சரியான நித்திரையின்மையால் கண்கள் எரிந்தன. எவ்வாறு அவனால் நித்திரை கொள்ள முடியும். உணவு விடுதி ஒன்றில் இரண்டு நேரவேலை செய்யும் அவன் நேற்று மதியம் வீட்டுக்கு வரவில்லை. நண்பனொருவனுக்கு வேலை வாய்ப்பு நிறுவனத்திற்கு மொழி பெயர்ப்பிற்காகப் போயிருந்தான். இரவு வீடு திரும்பியபோது வீட்டிலிருந்து வந்த கடிதம் தயாராய் மேசையில் காத்திருந்தது. கடிதம் உடைக்கப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டிருந்தது. மனைவி விமலாவின் வேலைதான் அதுவென்று அவனுக்குத் தெரியும்.

விமலாவுக்கு அவன் வீட்டிலிருந்து வரும்கடிதங்களை மோகன் ஒருபோதும் படிப்பதில்லை. அவளாக ஏதாவது சொன்னால் சரி. வலியப் போய் என்ன விசயம் என்று அக்கறைப்படுத்திக்கூடக் கேட்பதில்லை.

“எனக்கு வந்த கடிதத்தை என் உடைத்தாய்?” என்று கேட்கவும் அவன் தயாராய் இல்லை. உடன் சண்டைக்கு வருவாள். பின் ஒரு கிழமைக்கு வீடு தலை கீழாகி விடும். மனத்தில் எழுந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டுபடிக்கத் தொடங்கினான். அக்கா எழுதியிருந்தாள்.

ரூபன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டான். எனக்கு அவன்தான் ஆறுதலாக இருப்பான் என எண்ணியிருந்தேன். அவன் “நான் தாயைவிட, தாய்மண்ணண்ணேய அதிகம் நேசிக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டான். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரிய வில்லை. உன்னைவிட வேறுயார் எனக்குத் துணையார் என்னைக் கவனிப்பார்கள். சுமதியும் நன்றாக வளர்ந்து விட்டாள். நாட்டு நிலைமை மிக மோசமாகி விட்டது. இளம்மிள்ளைகளை வைத்திருப்பதும் ஆபத்து.

கடிதத்தைத் தொடரமுடியவில்லை. அவன் கண்கள் கலங்கின. “ரூபன் இப்படிச் செய்து போட்டானே. கெதியிலை காசுகட்டி எப்படியாவது இங்காலை எடுத்து விடுவோமென்றிருந்தேனே... அக்காவுக்கும் சுமதிக்கும் இனி யார் துணை?...”

இதை நினைத்து அவன் இரவு முழுவதும் தூங்க வேயில்ல.

அக்காவை நினைக்கும்போது அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. மானிப்பாயிலிருந்து சண்டுக்குளிக்கு, தினமும் பாடசாலை பஸ்ஸில், பாடசாலைக்குச் சென்று படித்துவந்த அவன் ஒருநாள் வீட்டுக்கு வரவில்லை. அம்மா பெருங்குரா லெடுத்து அழ அப்பாவும் மாமாவும் ஆளுக்கொரு பக்கமாகத் தேடி அலைந்தார்கள். இரவு பதினொரு மணிபோல் அந்தச் செய்தி அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. “பள்ளிக்கூடத்துக்கு

முன்னாலை உள்ள மருந்துக்கடையில் வேலை செய்த பெடியனுக்கும், அக்காவுக்கும் கணகாலமாய் காதலாம். அவனுடன் அக்கா இப்போது ஓடிவிட்டாளாம்."அழுது குழறிய அம்மாவை, அப்பா அடித்தார். இனிமேல் அக்காவின் பெயரை உச்சரிக்கக் கூடாதென மோகனுக்கும், அண்ணா சீலனுக்கும், தங்கை நித்தியாவுக்கும் கட்டளையிட்டார். குடும்பத்தில் மூத்தபிள்ளை அவள். இப்படிச் செய்து போட்டானே என அம்மாவுக்குக் கவலை. "சரி நடந்தது நடந்து போயிட்டுது. இனி அவளைக் கூப்பிட்டு அவனுக்கே கட்டிக் கொடுப்போம்" எனச் சமரசம் பேசவந்த மாமாவை, அப்பா வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினார். ஏனெனில் அக்காவுடன் ஓடிய பெடியன் சாதிக் குறைவாம். அதற்குப் பிறகு மாமாவும் அந்தப் பேச்சைக் கைவிட்டு விட்டார். இவையெல்லாம் நடக்கும்போது மோகனுக்குப் பதினான்கு வயது. காலப்போக்கில் அக்காவை எல்லோரும் மறந்து விட்டார்கள். அம்மா மட்டும் அப்பா இல்லாத வேளைகளில் அவளை நினைத்து அழுவதுண்டு.

ஓடிய அக்கா திருகோணமலையில் கணவனுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வருவதாக பின் மோகன் அறிந்து கொண்டான். இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் மோகன் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஒருநாள் யாரோ அவனைப் பார்க்க வந்திருப்பதாக வகுப்பறைக்குத் தகவல் வந்தது. ஆசிரியரின் அனுமதியுடன் அவன் சென்ற போது, அங்கே அக்கா நின்றிருந்தாள். அருகில் இன்னொருவர். கையில் குழந்தை. அவர்தான் அக்கா புருசனாக இருக்கலாமென அவன் ஊகித்தான்.

அவனைக் கண்டதும் அக்காவுக்குக் கண்களில் இருந்து கண்ணரீ சொரியத் தொடங்கியது. அவனுக்கும்தான்.

கல்லூரியிலிருந்து அரைநாள் விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு அவன் அக்காவுடன் சென்றான். "விங்கம் கூல்

பாரில்” அவர்கள் சர்பத் சாப்பிட்டுக்கொண்டே பேசினார்கள். அக்கா அத்தானை அறிமுகப்படுத்தினாள். அத்தானின் பெயர் சந்திரன் என்று அப்போதுதான் தெரியவந்தது. அவர் கையில் இருந்த தனது மருமகனை ஆசையுடன் பார்த்தான் மோகன். ஏதாவது பரிசு கொடுக்க வேண்டுபோல் இருந்தது. ஆனால் அவனிடம் பணம் ஏதும் இருக்கவில்லை. கையில் இருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தபோது, அக்கா தடுத்தாள். “அப்பா அவனிடம் மோதிரம் எங்கேயெனக் கேட்டு அடிப்பார்” எனக் காரணம் கூறினாள்.

அன்று முழுவதும் அவர்களுடனேயே கழித்தான். அக்கா தனது முகவரியை அவனுக்குக் கொடுத்து அடிக்கடி கடிதம் போடும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். பாடசாலை முகவரிக்கு பதில் கடிதம் போடுவதெனவும் கூறினார். அதன்படியே அவன் பல தடவைகள் கடிதம் போட்டாள். மோகனும் பதில் போட்டான். ஒருநாள் அக்காவை நினைத்து அம்மா அழுத போது, மோகன் தான் அவளைச் சந்தித்தது, அவனுக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்திருப்பது எல்லாவற்றையும் கூறினான்.

தனக்கு இரண்டு வயதில் ஒரு பேரக்குழந்தையும் இருப்பது அம்மாவுக்கு அதிக மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அந்த மகிழ்ச்சியின் உந்துதலில் அப்பாவின் கோபத்தையும் மறந்து முழு விபரங்களையும் அப்பாவிடம் சொல்லி விட்டாள். அவ்வளவுதான் அப்பா அன்று முழுவதும் ருத்திரதாண்டவம் ஆடினார். அவனுடன் கதைத்தது, கடிதங்கள் போடுவது எல்லாம் தவறு என்று மோகனுக்கு அடிக்க வந்தபோது, முதன் முதலாக அவன் அவரை எதிர்த்தான்.

“இனிமேல் உங்கடை வெருட்டுக்கெல்லாம் நான் பயப் பிடமாட்டன்.”

முதன்முதலாக அப்பாவை எதிர்த்து அவன் பேசிய வார்த்தைகள் இவைதான். அடிக்க வந்தவர் அடங்கிப் போனார்.

அதன் பிறகு சில மாதங்கள் அவர் அவனுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசவதில்லை. “அடிப்பன், உதைப்பன்” என்று அவர்களை மிரட்டி வந்த அப்பா இப்போது அவர்களை மிரட்ட வேறு வழிகளைக் கையாளத் தொடங்கினார்.

முன்பு போலவே தொடர்ந்தும் அக்காவுடன் மோகன் கடித்த தொடர்புகள் வைத்திருந்தான். மோகன் க.பொ.த சாதாரண தரத் தேவில் சித்தியிடைந்த உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளை, அந்தச் செய்தி அவனுக்குக் கிடைத்தது. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எண்பத்துமூன்று ஆடிமாதத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட கலவரத்துக்குள் கொழும்புக்குச் சென்ற அத்தானும் சிங்களைக் காடையரால் கொல்லப்பட்டு விட்டார்.

இனி அக்காவின் நிலை என்ன? அண்மையில்தான் இரண்டாவதாக பெண்மூழந்தை பிறந்திருப்பதாகவும் அதற்கு “சுமதி” என்று பெயர் வைத்திருப்பதாகவும் அறிவித்திருந்தாள். எப்படியாவது அக்காவை வீட்டுக்கு வரவழைத்து விட வேண்டுமென மோகன் திடமாக முடிவுசெய்தான்.

அக்காவின் புருசன் செத்து விட்டான் எனக் கேட்டபோது, அம்மா ஓப்பாரி வைத்து அழுத்தொடங்கினாள். தானாடா விட்டாலும் தன் தசை ஆடியது. அப்பாவுக்கும் மகளின்நிலை கவலை கொடுத்தது. இதனைச் சரியான சந்தர்ப்பமாக மோகன் பயன்படுத்தி அக்காவை வீட்டுக்குக் கூப்பிடுவது என்ற திட்டத்தை மேற்கொண்டபோது முதலில் சாதாரணமாக எதிர்த்த அப்பா பின் அடங்கிப் போனார்.

ஜந்து வருடங்களுக்கு முன்பு பாடசாலைச் சீருடையோடு மாணவியாக ஓடிப்போன அக்கா திரும்பவும் இரண்டு பிள்ளைகளோடு விதவையாகி வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். ஆரம் பத்தில் அவளுடன் பேசமறுத்த அப்பா பின் பேரக்குழந்தை

களின் குறும்புகளை இரசிக்கத் தொடங்கி அவர்களின் மூலம் பேசத் தொடங்கினார்.

நாட்டு நிலைமை மிகவும் மோசமாகியது. இராணுவக் கெடுபிடிகளாலும், பொருளாதாரப் பிரச்சனையாலும் மோகன் வெளிநாடு செல்லத் திட்டமிட்டு பிரான்ஸ் புறப்பட்டு வந்து ஒன்பது வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இந்த ஒன்பது வருடத்தில் கணிசமான தொகைகள் இலங்கைக்கு அனுப்பி தங்கை நித்தியாவுக்குச் சீதனங்கொடுத்து நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்வித்து அவளையும், கணவனையும் ஜேர்மனிக்குக் கூப்பிட்டிருந்தான். தமையன் சீலனுக்கும் குவைத்துக்குப் போகப் பணம் கொடுத்து, பிரான்சிலும் சொந்தமாக ஒரு வீடும் வாங்கிவிட்டான். மாமாவின் மகள் விமலாவை பிரான்சுக்கு அழைத்து திருமணம் செய்து இப்போது நான்கு வயது நிரம்பிய நிரஞ்சனுக்கு அப்பா அவன்.

ரெயிலின் ஓட்டத்துக்கு ஈடு கொடுத்து சிந்தனையும் ஓடியதில் இறங்கவேண்டிய தரிப்பு வந்ததை அவன் கவனிக்க வில்லை. நல்ல வேளையாக கடைசி நேரத்தில் கதவை இழுத்துப் பிடித்து இறங்கிவிட்டான். உணவு விடுதி வாசலுக்கு வந்தபோது நேரம் காலை பத்தரைமணி ஆகிவிட்டது. முதலாளி முன்னுக்கு நின்று கொண்டு சிரித்தபடி ‘என்ன மோகன் நேற்றிரவும் மகனுக்குச் சுகமில்லையோ?’ எனக்கேட்டார்.

தப்பித் தவறி அவன் தாமதமாக வேலைக்கு வந்தால் நிரஞ்சனுக்கு சுகமில்லையெனச் சாட்டுச் சொல்வது வழக்கம். சிரித்துக்கொண்டே அவருடன் சம்பிரதாயமாகக் கைகுலுக்கி தன் வேலைகளுக்கு ஆயத்தமானான்.

பிரான்சுக்கு வந்த புதிதில் இந்த உணவுவிடுதியில் கோப்பை, தட்டு கழுவும் வேலைக்குச் சேர்ந்தவன் தற்போது பிரதான சமையற்காரன் ஆகிவிட்டான். இப்பொழுது முதலாளி

ஜயாயிரம் பிராங்குகளை சட்டபூர்வமாகவும், மேலதிகமாக நாலாயிரம் பிராங்குகளை களவாகக் கையிலுமாக ஒன்பாதாயிரம் கொடுத்து வந்தான். பிரெஞ்சு முதலாளிமார் இலங்கையர்களை வைத்து வருமானவரி கட்டாமல் ஏமாற்றி வருகின்றார்கள். எம்மவர்களும் அதனால் தமக்குப் பிற்பாடு ஓய்வூதியம் முதலியன் கிடைக்காதென்பதை உணராமல் தற்போதைக்குப் பணம் வந்தால் போதுமென்ற நிலையில் வேலை செய்து வருகின்றார்கள்.

முதலாளியின் மகள் நெத்தலீன் அங்கு பரிமாறுபவளாக வேலை செய்து வந்தவள், மோகனைக் கண்டதும் அவனருகே ஒடிவந்து கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டு சுகம் விசாரித்தாள்.

வேலைக்குச் சேர்ந்த புதிதில் இந்த நெத்தலீனுடன் பிரெஞ்சு கதைக்கத் தெரியாமல் பட்ட அவஸ்தைகளை நினைத்தபோது அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “என் சிரிக்கிறாய்!” என்று கேட்ட நெத்தலீனுக்கு அவள் போட்டிருந்த அரைகுறை ஆடையைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

என் இந்த உடைக்கு நான் நன்றாக இல்லையோ திருப்பிக் கேட்டாள் அவள். இல்லை! இலங்கைப் பெண்கள் இப்படி எல்லாம் தெரியும்படி உடை அணியமாட்டார்கள். அதை நாம் விரும்புவதுமில்லை!” என்றவனுக்கு அவள் “இது சாதாரண உடம்பு. இதை மூடி மறைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அழகுணர்வோடு பார்ப்பவனுக்கு அழகாகத் தோன்றும். காம உணர்வோடு பார்ப்பவனுக்கு வேறு எண்ணங்கள் தோன்றும்!” என்றவள் அவனின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் தனது வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்று விட்டாள்.

அவள் கூறியவை அவனுக்கு* உறைத்திருக்கும். நாம் எவ்வளவு மூடர்களாயிருக்கிறோம். கண்டவுடன் இச்சை கொள்ள நாமென்ன மிருகங்களா? இல்லையே! ஆற்றிவு படைத்த மனிதர்கள் தானே! ஒரு மனிதன் திருமணம் என்ற

பந்தத்தில் இணைவது வெறும் உடல் உறவுக்காகவா? இல்லையே! காதல், புரிந்துணர்வு, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை, எதிர்பார்ப்புக்கள் இவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்வது தானே குடும்பம். இதனால் தானே நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக்கழகம் என்றனர்.

மனம் பலவகைச் சிந்தனையில் ஆழந்தாலும் கைகள் வழைமையான வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கியது. குவிந்த சனத்துக்கு உணவு தயாரித்து அனுப்புவதில் அவன் சனளக் காமல் செயற்பட்டான்.

நிறையச் சனம் வந்ததில் முதலாளிக்கு மகிழ்ச்சி, அடிக்கடி குசினிக்குள் வந்து அவனைச் சுகம் கேட்பதும், பியர் குடிக்குமாறு வற்புறுத்துவதுமாக இருந்தார். அவன் வேலை செய்யும் தருணங்களில் குடிக்கமாட்டான்.

மீண்டும் அவனது எண்ணங்கள் அவனது குடும்ப வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்க்கத் தொடங்கியது. மனைவி விமலாவை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திருமண மான புதிதில் அவர்கள் சந்தோசமாகத்தான் இருந்தார்கள். விமலாவும் பிரான்சுக்குப் புதிதென்பதால் அவனுடன் பல விடயங்களில் நன்றாக ஒத்துப்போனாள்.

பல இடங்களும் தெரியவந்து, புதிய ஆட்களுடன் உறவுகளும் ஏற்பட்டபின்பு விமலாவின் நடத்தைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியது. அதனால் சண்டைகள் வந்து வீடும் தலைகீழாகியது. உடலளவில் அவர்கள் இணைந்தாலும் மனத்தளவில் இன்னும் இல்லை. எதற்கும் சண்டைக்கு வருவது அவள் குணம். சில சமயங்களில் ஏன் கலியாணஞ்சு செய்தோம் என்கின்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்படும்.

மோகனின் தாய்மாமனின் மூத்தமகள்தான் விமலா. ஊரில் மாமா ஓரளவு வசதியானவர். கொழும்பில் கடை வைத்திருக்

கிறார். மோகனின் தகப்பன் சோமசுந்தரமும் வியாபாரிதான் என்றாலும் செலவாளி, பெரிய வசதிகள் இல்லை. விமலா அதிகமாக வாழ்ந்தது கொழும்பில். நாகரீக மோகம் அதிகம். ஊருக்கு வந்தால் மோகன் வீட்டுப்பக்கமே வரமாட்டாள். மோகனின் சகோதரிகளுக்கும் அதிகமாக விமலாவின் கிண்டலுக்கும் கேலிக்கும் ஆளாவார்கள். ஆனால் மோகன் இவர்களைப் பொருட்படுத்துவதேயில்லை. என்றாவது உறவினர்வீட்டு விசேடங்களில் கண்டால் அவளது படிப்பு சம்பந்தமாக விசாரித்தால்கூட திமிராக பதில் சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவாள். மாமாவின் ஏனைய பிள்ளைகளும்கூட அப்படித்தான். பணத்திமிரும் நாகரீகமும் என இவர்களை மட்டந்தட்டுவதிலேயே குறியாக இருப்பார்கள். இதனால்தான் மோகன் வெளிநாட்டுக்கென்று வந்ததில் இருந்து தனது குடும்பத்தை முன்னேற்றுவதில் குறியாக இருந்தான். நினைத்ததைப்போலவே செய்தும் காட்டினான். இப்போ அவன் மாமனைவிட காசள்ளவன்தான். ஆனால் விதி மோகனையும் விமலாவையும் இனைத்து வைத்தது. இப்போ எதுக்கெடுத் தாலும் இருவருக்குள்ளும் சண்டைதான்.

விமலாவின் சண்டைகளுக்கு முக்கிய காரணமானவள் “புவனா”. புவனாவை பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் அவன் மனம் உணர்வால் தவிக்கும். புவனாவைச் சந்தித்த அந்த நாளையும், அவளுடன் பழகிய பசுமையான நாட்களையும் அவன் அடிக்கடி நினைத்தப் பார்த்தான்

பாடசாலை பஸ்ஸில் தனது நண்பர்களுடன் மானிப் பாயிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வரை அவன் போய்வருவது வழக்கம் அதே பஸ்ஸில் தாவடியில் இருந்து புவனாவும் தினந்தோறும் வருவாள். அவளின் தனிக்கவர்ச்சி, பல மாணவர்களை அவள் பின்னால் அலைய வைத்தது. ஆனால்

இயற்கையிலேயே அமைதியான சுபாவமுடைய மோகன் தானும் தன்பாடுமாகவே இருந்துவந்தான்.

பாடசாலை பஸ்ஸில் செல்லும் மாணவர்கள், மாணவிகளைக் கிண்டலடித்தும், சேட்டைகள் செய்து கொண்டும் வருவார்கள். மோகன் எதிலும் கலந்து கொள்வதில்லை.

தீபாவளி நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் மாணவர்கள் தெரிந்தவர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் வாழ்த்துக்கள் எழுதி அனுப்பினார்கள். புவனாவிற்கும் பாடசாலை முகவரிக்கு மோகன் அனுப்புவது போல் ஒரு வாழ்த்து போய்ச் சேர்ந்தது. வாழ்த்தி மட்டும் அனுப்பியிருந்தால் பரவாயில்லை. அதில் அவள் அழகை வர்ணித்தும், அவளைக் காதலிப்பதாகவும் எழுதியிருந்தது.

மறுநாள் காலை பாடசாலை பஸ்ஸில் புவனா ஏறும்போதே வாழ்த்து மடல் அனுப்பிய மாணவர்கள், மோகனையும் புவனாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்து ஒருவருக்கொருவர் புன்னகைத்துக் கொண்டனர்.

புவனாவின் முகத்திலும் ஒரு மாறுதல் தென்பட்டிருப்பதை அவர்கள் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

வழமையாக தான் இறங்கும் தரிப்பில் இறங்காமல், மோகன் இறங்கும் தரிப்பில் இறங்கியவள் தன்னைக் கண்டும், காணாதது மாதிரிச் சென்ற மோகனைப் பார்த்து “மோகன் ஒரு நிமிசம் பிளீஸ்!” என்றாள். திரும்பிப்பார்த்த அவனிடம் அந்தக் கவரை எடுத்து நீட்டினாள். கவரை உடைத்து பார்த்த மோகன் தனது பெயரில் அவளுக்கு வாழ்த்து அனுப்பப்பட்டிருப்பதைக் கவனித்தான். நிச்சயம் அவனது நண்பர்களில் ஒருவன்தான் இதைச் செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் யாரையும் எதையும் கேட்பதில்லையென்று அவன் தீர்மானித்தான். வழமை போலவே தெர்டர்ந்தம் அவன் பள்ளிக்கூடம் சென்று வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் இலேசாகப் புன்னகைக்கும் புவனா இப்போது திரும்பியே பார்ப்பதில்லை. அவனும் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. காலப்போக்கில் அச் சம்பவத்தை அவன் மறந்தே போய்விட்டான்.

நல்லூர் திருவிழா சமயம் அவன் ஒரு நாள் கோயிலில் நின்றபோது யாரோ ஒரு பெண்குரால் “மோகன்” என்று அழைப்பது கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தபோது அங்கு புவனா நின்றிருந்தான்.

“மோகன் உங்களுடன் கொஞ்சம் கதைக்க வேணும். இப்பத் தனியா வாரீங்களா?”

என்னவாயிருக்கும்! முன்பு நடந்த சம்பவத்துக்கு திரும்பவும் ஏசப்போகிறாளா! என யோசித்தவாறே அவன் சென்றான்.

இருவரும் வடக்கு வீதியில் ஒரு மூலையில் நிற்க, மோகன் புவனாவை என்ன என்பதுபோல் பார்த்தான்.

‘‘மோகன் அந்தத் தீபாவளிக்காட் நீங்கள் போடேல்லை எண்டு எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சது. நான் உங்களை ஏசினதுக்கு என்னை மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ.’’ கண்கள் கலங்க அவனைப் பார்த்தாள் புவனா.

“புவனா பிளீஸ் அழாதையும். அந்தச் சம்பவத்தை நான் எப்பவோ மறந்து போயிட்டேன். என்னைப் பொறுத்தவரை என்னிலை பிழையில்லை எண்டது எனக்குத் தெரியும். அதனாலை தான் அதை நான் பெரிதுபடுத்தவில்லை.”

“சரி, சரி நீங்கள் போயிட்டு வாருங்கள். இதிலை நிண்டால் சனங்கள் வித்தியாசமாய் பார்க்கும்,’’ என்றவன் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றாள். பின்பு பாடசாலை பஸ்ஸில் காணும் போதெல்

லாம் அவனுடன் நட்புணர்வுடன் பாட விடயங்களைப் பேச்த தொடங்கினாள். தினந்தோறும் அவனுக்காக அவனும், அவனுக்காக அவனும் காத்து நிற்கத் தொடங்கினார்கள். காலச்சக்கரத்தின் சுழற்சியில் நட்புகள், காதலாகப் பரிணமித்துக் கொண்டது.

காதல் என்பது வெறும் அழகுணர்ச்சியால் ஏற்படுவ தில்லை. ஒரு ஆணிடம் பெண்ணும், பெண்ணிடம் ஆணும் காணும் புதிய ஒரு உணர்வே காதல் என்கின்ற அன்பு வலையினுள் இருவரையும் சிக்க வைக்கிறது. இனம், மொழி, சாதி, மதம் என்கின்ற எல்லைகளைக் கடந்து நிற்கின்ற இந்தக் காதல் தன் வலையில் சிக்குபவரை வாழவும் வைக்கிறது. சிலரை அழித்தொழித்தும் விடுகிறது.

தமது வாழ்க்கையில் வசந்த காலங்கள் ஏற்படும் என்கின்ற நம்பிக்கையோடு மோகனும், புவனாவும் ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்புடன் பழகி வந்தனர்.

எப்படியோ இவ்விடயம் மோகன் வீட்டில் தெரியவந்தது. அப்பா துள்ளிக் குதித்தார். அம்மாவும் தடுத்தார். ஏற்கனவே காதல் கவியாணம் செய்து வாழாவெட்டியாக இருக்கும் அக்காவைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

தமது அந்தஸ்து, சாதி என்பவற்றில் இருந்த புவனா குடும்பத்தினர் தாழ்ந்தவர்கள் எனவும், அக்காவால் தாங்கள் தலை குனிந்ததுபோல் மோகனாலும் அந்நிலை தங்களுக்கு ஏற்பட்டால் தானோ, அவன் தாயோ உயிருடன் இருக்கப்போவ தில்லை எனவும் மிரட்டினார்கள்.

அக்காவிற்கு இருந்த மனத்தெரியம், துணிவு அவனிடம் இருக்கவில்லை. அப்பாவின் மிரட்டலுக்கு அடிபணிந்து போனான். அப்படியே பிரான்சுக்கும் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தான்.

அப்பா, “அந்தப் புவனாவுடன் தொடர்புகள் வைக்காதே, வைத்தால் எம்மை உயிருடன் பார்க்க மாட்டாய்.” எனக் கடிதங் களிலும் மிரட்டத் தொடங்கினார். ஏற்கனவே அக்காவினால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவும் அம்மாவும் எதையாவது செய்து விடுவார்கள் என அவன் பயந்தான். அதன் விளைவு அவன் மனதில் இருந்து புவனா வெகுதூரம் விலகிச் சென்றான்.

இவையெல்லாம் இலங்கையிலேயே விமலாவுக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் வெளிநாட்டு மோகமும், பணமும் அவன் மோகனைத் திருமணம் செய்யத் தூண்டியது. ஆனால் இப்போது...?

மோகன் தான் புவனாவிற்கு செய்த பெருந்துரோகத்தை நினைத்து வெதும்புவான். அக்கா அவள் ஒரு பெண். தான் விரும்பியவனுடன் கொஞ்ச காலமாவது மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தாள். ஆனால், இவன் தாய்-தந்தையின் பயமுறுத்தலுக்குப் பயந்து வாழ்க்கையின் பாதையை மாற்றிக் கொண்டவன். இப்போது தினங்தோறும் அதன் பலனை அனுபவிக்கின்றான். விமலா, ஒவ்வொரு தடவையும் அவனுடன் சண்டை பிடிக்கும் போதும், புவனாவின் பெயரை உச்சரிக்காமல் விட்டதில்லை.

வேலை முடிந்து குசினியில் உள்ள பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு, பாத்திரங்களையும், நிலத்தையும் சுத்தம் செய்யும்படி “புளோஞ்சரிடம்” (துப்பரவு செய்பவர்) கூறிவிட்டு அவன் புறப்படத் தயாரானான்.

அல்ஜீரிய நாட்டைச் சேர்ந்த “பசீ” என்ற அந்தப் துப்பரவு செய்பவருடன் பல தடவைகள் மோகன் பிரச்சனையும் பட்டிருக்கிறான். இவன் வேலைகள் சொல்லும்போதெல்லாம், அவன் பலதடவைகள் எரிந்து விழுவான். அன்றும் மோகனை ஒரு மாதிரிப் பார்த்துக்கொண்டே முனுமுனுத்தவாறு வேலை செய்யத் தொடங்கினான். யாராவது மேலேயுள்ளவன்

வேலைசொன்னால் சினந்துகொள்வது மனிதனின் இயல்பான சுபாவம் என்பதால் மோகன், அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் உடைகள் மாற்றும் இடத்துக்குச் சென்று, உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு வெளியேறினான்.

வாசலுக்கு வரும்போது நெத்தலீன் நின்றிருந்தாள். “மோகன் இன்றிரவு வேலை இல்லைத்தானே? எனது வீட்டுக்கு வருகிறாயா?” எனக் கேட்டாள். ஆனால் சந்தேகப் பேர்வழியான விமலாவிடம் தப்பமுடியாது என்ற காரணத்தினால், அவன் நாக்காக மறுத்து இன்னொரு தடவை வருவதாகக்கூறினான். அவனிடமிருந்து விடைபெற்று பாதாள இரயில் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கலானான்.

நெத்தலீனுக்கு மோகன் மீது பெரிய பிரமிப்பே உண்டு. கோப்பை கழுவுபவனாக பிரெஞ்சு மொழியில் ஒரு சொல்லும் தெரியாமல் அவர்களிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்தவன் தன்னுடைய புத்திக்கூர்மையாலும் அவதானிக்கும் திறத்தாலும் அவர்களுடன் பேசிப் பேசியே பிரெஞ்சு மொழியை கற்றுக்கொண்டான். வாழ்ந்த தேசத்துக்கும் சூழலுக்கும் சம்பந்தமில்லாத பிரெஞ்சு உணவு வகைகளைத் தயாரிக்கப் பழகி இன்று வாடிக்கையாளர்களே பாராட்டும்படியாக பிரதான சமையற்காரனாகியும் விட்டான்.

இதெல்லாம் அவன்மீது அவளுக்கு காதலையே உண்டாக்கி யிருந்தது. தன்னுடைய காதலை அவன் பல தடவைகள் வெளிப்படுத்தியும் அவன் நிராகரித்து விட்டான். மோகன் தன் தேசத்துப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்யப்போகிறேன் என்று சொன்ன அன்றிரவு அவள் தூங்காமல் அழுதாள். அன்றிரவு அதிகமாகக் குடித்துவிட்டு போதையிலேயே மிதந்தாள். ஆனால் மறுநாள் அவனுக்குத் திருமண வாழ்த்துக்கள் சொன்னாள், பரிசு கொடுத்தாள். இப்போதும் அவன்மீது அவளுக்கு நேசம் உண்டு.

பிரான்சில் குசினியராக வேலை செய்யும் பிரெஞ்சுக் காரரோ, அல்லது வேறு நாட்டவரோ கார் வைத்திருப்பார்கள். ஆனால் இலங்கையர்களைப் பொறுத்தவரையில் இங்கு உழைப்பது முழுவதும் அம்மா, பாட்டி, மாமா, மச்சான் என்று எல்லோருக்கும் இலங்கைப் பணமாக மாறிச் சென்று விடுவதால் கார் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க முடியாது.

மெற்றோவினுள் இறங்கியபோது அங்கு கணேஸ் நிற்பதைக் கண்டான். “என்ன மச்சான் இதிலை நிக்கிறாய்?” என்ற மோகனுக்கு, “இல்லை மச்சான், உவன் கஜன் இதிலை நிக்கச் சொன்னவன். நாலைஞ்சு மெற்றோ போயிட்டுது. ஆளைக் காணேல்லை. இனிவாற மெற்றோவைப் பாத்திட்ட நான் போகப்போரேன்.” என்றான். “மோகன் உனக்கு இண்டைக்கு பின்னேரம் வீவுதானே? இப்படியே கையோடை ரூமுக்குவா. கஜனும் வருவான். ஒரு போத்தல் இருக்குது அடிப்போம்.” கணேஸ் நட்புணர்வுடன் அழைத்தான்.

முதலில் மறுத்த மோகன் அவன் தொடர்ந்து வற்புறுத்தவே ஓன்பது மணிக்கு வீட்டுக்குப் போய்விடலாம் தானே என்ற கஜனும் வந்து சேர்ந்தான். மூவருமாக கணேசின் அறைக்கு வந்தனர். மூன்று கிளாசுடனும், ஒரு ஜே.பி. போத்தலுடனும், கோலாவுடனும் வந்தான் கணேஸ். மூவருக்கும் ஊற்றியவாறே “கோலாவும் கலக்கட்டுமா!” என்றான். கஜன் தனக்குக் கோலா வேண்டாம் என்றான். மூவரும் “சியேஸ்” சொல்லியவாறே குடிக்கத் தொடங்கினார்கள். நேற்றைக்கு மத்தியானம் சமைத்த மாட்டிறைச்சிக் கறியில் கொஞ்சம் போட்டுக் கொண்டு வந்தான் கணேஸ்.

நேரம் செல்லச் செல்ல மூவரின் நிலைமைகளும் மாற்ற தொடங்கியது குடித்துக் கொண்டே பாரீஸ் பெண்கள், இங்கிருக்கும் தமிழர்கள், எல்லோரையும் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள், இறுதியில் நாட்டுப் பிரச்சனையில் போய்

நின்றார்கள். அவர்களின் பேச்சில் சிங்கள், தமிழ், இந்திய அமெரிக்கத் தலைவர்கள் வரை எல்லோரும் அடிப்பட்டார்கள்.

எப்போதாவது போதையேற்றிக் கொள்ளும் போதுகளில் தானே எம்மவர்க்கு நாட்டுப்பற்றும், அரசியல் ஞானங்களும் வெளிப்படுகிறது. மற்றப் போதுகளில் தங்கள் குடும்பம், சொத்து என்ற வட்டத்திற்குள்ளேயே வாழ்ந்துவிடுகிறார்கள்.

பேச்சு வேறுவிதமாகத் திசைதிரும்பிக் குழப்பத்திற்குச் செல்வதை அவதானித்த கணேஸ், அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்குமுகமாக மூவருக்கும் சாப்பாடு எடுத்து வந்தான். போத்தல் காலியாகி விட்டிருந்ததது. மோகன் சாப்பிட மறுத்து, தான் போகப் போவதாகக் கூறி, எழுந்து சாப்பாத்தைப் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

பிரச்சனைப்படாமல் போனால் சரி என்ற எண்ணத்துடன் கவனமாகப்போ மச்சான் என்று கணேஸ் அனுப்பி வைத்தான்.

அவ்வளவு போதையிலும் எவ்வாறோ ரெயிலைப் பிடித்து ‘சார்சலில்’ வந்திரங்கிய மோகன், தள்ளாடிய படியே வீட்டுக் குள் நுழையவும், விமலா கத்தத் தொடங்கவும் சரியாக இருந்தது. வந்தவுடன் ஏன் கத்துகிறாள் என்பது புரியாமல் பசிவயிற்றைக் கிள்ள, சாப்பிடுவதற்காக் குசினிக்குள் சென்றான். அங்கே எதுவும் சமைக்காமல் இருப்பதைக் கண்டு. “ஏன் சமைக்கல்லை?” எனக் கேட்டபோது “போற வீடுகளிலை சாப்பிட்டிட்டு வரலாம்தானே!” எரிச்சலோடு கூறினாள் விமலா.

குடிபோதையிலும், பசியோடும் நின்றவன் ஆத்திரம் தாங்கமுடியாமல் அவளின் தலை முடியில் பிடித்து கண்ணங்களில் அறைந்தான். இதனைக் கண்ட குழந்தை நிரஞ்சன் வீரிட்டுக் கத்தத் தொடங்கினான். ஆத்திரம் தீருமட்டும் அடித்தவன், அப்படியே போய்ப் படுக்கையில் விழுந்தான்.

வேலைக்குப் போகும்போது விமலா உடுப்பு எடுக்கப் பணம் கேட்டதையும், தான் பின்னேரம் வரும்போது கொண்டு

வருவதாகக் கூறியதையும், அதற்கப்பறம் தாமதமாக குடி போதையில் வந்ததையும், இதனால்தான் விமலா சண்டை பிடித்ததையும் அவன் எண்ணவில்லை. இராவு விமலா சாப்பாடு சமைத்து அவனை எழுப்பி உண்ண வைத்ததும், குடி போதையில் அவனுக்குத் தெரியவே தெரியாது.

அன்றிரவு நடந்த சம்பவத்தின் பின் விமலா அவனுடன் முகம் கொடுத்துப் பேச மறுத்தாள். மோகன் பல தடவைகள் முயன்று பார்த்தான். தோல்விதான் கிடைத்தது. “குடிபோதையில் நான் மிருகத்தனமாக நடந்து கொண்டேனா!” என அவன் எண்ணினான்.

பாடசாலைக் காலத்தில் ஒரு பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் ஆசிரியர் தம்பாபிள்ளை பேசும்போது கதை ஒன்று சொன்னார்.

பெண்ணொருத்தி ஒரு கையில் குழந்தையுடனும், மறு கையில் ஒரு மதுப்போத்தலுடனும், சத்தியிந் தவறாமல் வாழ்ந்து வந்த ஒருவரிடம் சென்று வரமொன்று கேட்டாளாம். எதையுமே இல்லை என்று சொல்லாத அந்த உயர்ந்த மனிதர் “நீ என்ன வரம் கேட்டாலும் தருகிறேன்.” என்றபோது அவன் “நீங்கள் ஒன்றில் இந்த மதுவை அருந்த வேண்டும். இல்லையேல் கையில் இருக்கும் இந்தக் குழந்தையைக் கொல்ல வேண்டும். இரண்டும் முடியாதுவிடின் என்னைக் கற்பழிக்க வேண்டும்.” என்றாளாம். வரங்கொடுக்க முன்வந்த பெரியவர் திகைத்து விட்டார். ஆனால் அவனுக்குக் கொடுத்த சத்தியத்தின்படி அவர் எதையாவது ஒன்றை நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். அவன் கோரிய மூன்று செயல்களும் மாபாதகங்கள். என்ன செய்வது என்று சிந்திக்க அவர் சிக்கவைக் கொல்வதிலும், ‘பெண்ணைக் கற்பழிப்பதிலும் பார்க்க, மது அருந்துவது என்பது ஒன்றும் பாவமான காரியமல்ல. அத்துடன் அதன் பாதிப்பு எனக்கு மட்டும் தானென எண்ணி, அவன் கையில் இருந்த மதுப்புடியைப் பறித்து மட, மடவெனக் குடித்து முடித்துவிட்டார்.

இப்போது அவருக்கு போதை தலைக்கேறியது. உடனே பெண் கோரிய இரண்டாவது வரம் நினைவுக்கு வந்து, அவள் கையில் இருந்த குழந்தையைப் பறித்து ஈவிரக்கமில்லாமல் கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றார். அத்துடன் நிற்கவில்லை, அந்தப் பெண்ணையும் கற்பழித்தார்.

“ஒருவன் போதையில் மிருகமாகிறான்” என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

நான் அவ்வளவு மோசமாகவா விமலாவுடன் நடந்த கொண்டேன்? இருக்காது. எத்தனை தடவைகள் அவள் மனிதத் தன்மையில்லாமல் என்னை வார்த்தைகளால் குத்தியிடுப்பாள். ஸன் மனதை ரணப்படுத்தியிருப்பாள். என்றோ பாடசாலை வாழ்க்கையில் இடம்பெற்ற அவனது காதலை வைத்து, அவனைத் துன்பறுத்தியிருப்பாள். தானும் ஒரு பெண் என்பதை உணராமல், அவனுடன் சாதாரணமாகப் பேசிப்பழகும் பெண் களைக்கூட அவனுக்கு இணையாக்கி எள்ளி நகையாடி யிருப்பாள்.

ஆரம்ப காலங்களில் அவர்கள் குடும்பம் வறுமையில் வாடியபோது, மாமா உதவிகள் செய்தது உண்மையே. அதை வைத்து அவர்கள் குடும்பமே தங்களால்தான் இன்று இந்த நிலைக்கு வந்தது என்ற மாதிரி எத்தனை தடவைகள் நகைத்திருப்பாள். அதுமட்டுமல்லாமல், வாழ்விழந்து நிற்கும் அக்காவையும் உணர்வில்லாமல் கேவி செய்திருப்பாள். இவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டேனே? ஏன்? அகதிகளாக வந்து ஜோப்பாவில் குடியிருக்கிற நாங்கள் இங்கே யாவது பண்பாட்டுடன் வாழவேண்டும் என்பதற்காகத்தானே.

குடும்பம் என்கின்ற வானில் அழகுதரும் நிலவு மனைவி. நிலவில்லாத வானம் அழகில்லாதது, நல்ல மனைவி அமையாத குடும்பமும் அத்தகையதே.

தங்கள் இருவருடைய இந்த வித்தியாசமான பாதைகளும் குழந்தை நிரஞ்சனின் எதிர்காலத்தை பாழிட்டுவிடுமோ எனப்பல தடவைகள் எண்ணி ஏங்கினான். அதற்காக அவன் தனது ஓய்வு நேரங்களை அதிகமாக மகனுடனேயே செல விட்டான்.

மோகன் அக்காவின் மகன் சுமதியைப் பிரான்சுக்குக் கூப்பிடும் முயற்சிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டான். சுமதியைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிவரும்படி கடிதமும் போட்டுவிட்டான். சுமதி பிரான்சுக்கு வருவதில் விமலாவுக்கு விருப்பமில்லை. பல வழிகளிலும் தனது எதிர்ப்பைக் காட்டியும் மோகன் பொருட்படுத்தவேயில்லை.

சுமதிக்குப் பதினேழு வயதாகிறது. இங்கை வந்திட்டால் இன்னும் இரண்டு வருசுத்திலை ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கட்டுக்கொடுத்து விடலாம் என்பது அவனது எண்ணம். இதனால் அவன் தனது லீவு நாட்களிலும் வேலைக்குச் சென்று வந்தான். எப்படியும் கிட்டத்தட்ட நாலு லட்சம் செலவாகும் என்பது அவனது கணக்கு.

அன்று சனிக்கிழமை, அவன் வேலை முடிந்து இரவு வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டுப் படுக்கப்போகும்போது விமலா அடுத்தநாள் ஆறுமுகம் மாமாவின் மகனின் பிறந்தநாள் விழா என்றும் வீட்டுக்கு வந்து அழைத்ததாகவும் சொன்னாள். தனக்கு வேலை என்பதால் அவளையே நிரஞ்சனையும் கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி கூறிவிட்டு அவன் படுத்துவிட்டான். ஆறுமுகம் விமலாவுக்கு நெருங்கிய சொந்தம். அவரைக் கண்டாலே மோகனுக்குப் பிடித்தாது. மகா கஞ்சன். வட்டிக்குக் கொடுத்து எக்கச்சக்கமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தார்.

பிரான்சுக்கு என்பத்துமூன்றாம் ஆண்டளவில் வந்து ஒரு துப்பரவு செய்யும் தொழில் நிறுவனத்தில் சாதாரண

வேலையாளாகச் சேர்ந்து இப்போது அதன் பொறுப்பாளராக உயர்ந்திருப்பவர். ஆனால் புதிதாக பிரான்சுக்கு வரும் இளைஞர்களிடம் தனது நிறுவனத்தில் வேலை எடுத்துத் தருவதாகக் கூறி ஒருவருக்கும் மூவாயிரம் பிராங்குகள் என வாங்கிவிட்டே ஆட்களைச் சேர்ப்பார். ஜந்து ஸ்ட்சம் ஆறு ஸ்ட்சம் எனச் செலவுசெய்து வந்திருக்கும் இளைஞர்கள் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தால் இவரது வலைக்குள் எளிதில் விழுந்து விடுவார்கள். தமிழனுக்கு தமிழனே விரோதி. இவரது இந்தக்குணம் மோகனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. இதனாலேயே அவரது மகனது பிறந்தநாள் விழாவிற்குச் செல்வதை தவிர்த்தான். அடுத்தநாள் பிறந்தநாள் வீட்டுக்குப் போன விமலா இரவு மோகன் வேலையால் திரும்பியும் வரவில்லை. ரெவிபோன் எடுத்துக் கேட்போமா என யோசித்தவன் “போன வளுக்கு திரும்பி வரத்தெரியும்தானே” என்று படுத்துவிட்டான்.

இரவு பன்னிரண்டு மணிபோல் விமலா வந்தாள். சாப்பாடு முடிய நேரம் சென்றுவிட்டதென்றும் பிறகு ஆறுமுகத்தாரின் மச்சான் கதிரேசன் காரில் கொண்டுவந்து விட்டதாகவும் சொன்னாள். நிரஞ்சனுக்கு மறுநாள் காலையில் பாடசாலை எனவே அவன் நித்திரையாகி விட்டான். அவனுக்கு அருகில் வந்து படுத்தவன் நெடுநேரமாகியும் தூங்காமல் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். “என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர். நித்திரை வரேல்லையே” என்றவாறு அவனை அணைக்க முயன்றான் மோகன். “ம... உங்களுக்கு இதுக்கு மட்டும்தான் பெண்டாட்டி தேவை... கையை எடுத்துக் கொண்டு தள்ளிப்படுங்கோ... இன்டைக்கு ஒண்டும் வேண்டாம்” என எரிச்சலாகக் கூறியவன் திரும்பிப் படுத்துவிட்டாள். மோகன் கோபத்துடன் தலையணையைத் தூக்கி எறிந்தான்.

அக்காவின் மகள் சுமதியைக் கூப்பிட வேண்டும் என்பதற்காகக் கிட்டத்தட்ட மூன்று மாதம் ஓய்வே எடுக்காமல்

வேலை செய்த மோகன் அன்று விடுமுறை எடுத்திருந்தான். மகன் நிரஞ்சன் “டிஸ்னிலான்ட்” பார்க்க வேண்டும் எனப் பல தடவைகள் கேட்டு வந்தான். “இண்டைக்கு டிஸ்னிக்கும் போயிட்டு அப்படியே விமலாவையும் கூட்டிக்கொண்டு வேறை இடங்களுக்கும் போய்வருவோம்” என நினைத்தவன் விமலாவை வெளிக்கிடும்படி கூறியபோது அவள் தனக்கு தலை வலிக்கிறது என வரமறுத்துவிட்டாள். மகனுக்கு இன்று போவோம் என ஆசை காட்டிவிட்டதால் ஏமாற்ற விரும்பாமல் அவனுடன் புறப்பட்டுச் சென்றான் மோகன்.

அவர்கள் இரவு திரும்பி வந்தபோது வீட்டுக்கு யாரோ வந்துபோன அறிகுறி தென்பட்டது. ஆஸ்ரோயில் சிகரெட் சாம்பல் நிறைந்திருந்தது. மோகன் சிகரெட் பிடிப்பதில்லை. அதன் மணமே அவனுக்கு பிடிக்காது வீட்டுக்கு வருவான் வருபவரின் தேவைக்கென ஆஸ்ட்ரே வைத்திருந்தான். “யார் வந்திருக்கக்கூடும்” என எண்ணியவன் விமலாவே சொல் லட்டும் எனக் காத்திருந்தான். நிரஞ்சன் களைப்பினால் வந்தவுடனேயே தூங்கிவிட்டான்.

அவனுக்குச் சாப்பாடு போட்டு எடுத்துவந்தாள் விமலா. தலைவலி என்று சொன்னவள் விதம் விதமாகப் பிரமாதமாக சமைத்திருந்தாள். எதுவும் பிடிக்காமல் அவளையே பார்த்தான் மோகன். யார் வந்துபோனது? என அவன் சாதாரணமாகவே கேட்டான்.

“கதிரேசன் வந்திருந்தவர். உங்களைப் பார்க்கவேணு மெண்டு கனநேரமாய் இருந்தவர்” என்றாள். “கதிரேசன் ஏன் என்னைப் பார்க்கவேணும், அவனோடை நான் எந்த உறவும் வைச்சுக்கொள்ளுற்றில்லையே. ஆறுமுகத்தின்றை பிள்ளையின்றை பேத்தேக்குப் போனதிலை இருந்து புது உறவுகள் முளைக்குது போலை.” தனக்குள்ளேயே எண்ணிக்கொண்ட வாரே சாப்பிட்டு முடித்தான்.

“வேறை யாரும் என்னைத் தேடி ரெவிபோன் எடுத்த வையே?” என்றபோது “இல்லை” என்று ஒற்றை வரியில் பதில் சொன்னாள். அவளது பேச்சில் முன்புபோல் தீவிரம் இல்லை. முன்பு தன்றை தம்பியை இங்கை கூப்பிடச் சொல்லி விமலா கேட்க மோகன் மறுத்துவிட்டான். காரணம் அவன் ஊரிலேயே ஒரு உதவாக்கரை. இங்கு கூப்பிட்டால் நிச்சயம் தன்றை குடும்பத்துக்குள் குழப்பம் உண்டாக்குவான் எனப் பயந்துதான். ஆனால் இப்போ சுமதியைக் கூப்பிடப்போகிறான் என்ற ஆத்திரமாக இருக்கும் என மோகன் எண்ணினான்.

அன்றிரவும் அவள் அவனைத் தன்பக்கம் நெருங்க விட வில்லை. மோகன் வலியச் சென்று கதைக்க முற்பட்டபோதும் “உம்” கொட்டியவாறு படுத்திருந்தாள்.

கன்நாட்களுக்குப் பிறகு கணேஸ் அவனைத் தேடி வேலைசெய்யும் விடுதிக்கே வந்திருந்தான். “என்ன விசயமாய் இருக்கும்” என மோகன் வெளியில் வந்து விசாரித்தபோது தன்க்கு அவசரமாக ஆயிரம் பிராங்குகள் வேணும் எனவும் முதலாம் திகதி சம்பளம் எடுத்தவுடன் திருப்பித் தருவதாகவும் கேட்டான். மூன்று மணிக்கு பகல் வேலை முடியும் தறுவாயில் அவனை வங்கிக்குக் கிட்ட நிற்கும்படி சொன்னான் மோகன். மூன்று மணிபோல் கணேசிடம் வங்கியில் பணம் எடுத்துக் கொடுத்தபோது அவன் அந்த திடுக்கிடும் தகவலைச் சொன்னான். “மச்சான் இப்பிடிச் சொல்லுறேனென்டு கோவிக்காதை, உன்றை மனிசி விமலாவை நேற்று பன்றன்டு மணிபோல லா சப்பல் மெத்ரோவடியிலை கதிரேசனின்றை காரிலை போறதை கண்டனான். இஞ்சை பெடியள் முந்தியும் பல தடவை கதிரேசனோடை கண்டதென்டு கதைச்சவங்கள். ஆனா நான் நம்பேல்லை. நேற்று என்றை கண்ணாலையே கண்டனான். ஏதேனும் அவசர அலுவலாய் வந்திருக்கலாம். ஆனா கதிரேசன் உன்றை சொந்தக் காரனென்டாலும் ஒரு மாதிரியான ஆள். சனம் கண்டபடி கதைக்கும் கவனம்” என்றான்.

மோகனுக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது. தன் மனைவியைப்பற்றி இன்னொருவன் விமர்சனம் செய்கிறானே “விமலாவுக்கு கதிரேசனுடன் என்ன வேலை. நேற்று லா சப்பலுக்குப் போவதாக என்னிடம் சொல்லவேயில்லையே.”

மத்தியானம் வீட்டுக்குப் போகவிரும்பாமல் ஈபில் டவரின் கீழ் வந்து அங்கிருந்த புல்வெளியில் அமர்ந்து கொண்டு யோசித்தான். அவனுக்கும் விமலாவுக்கும் இடையேயான இடைவெளி அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. அம்மா அப்பாவின்றை சொல்லைக்கேட்டு விமலாவைக் கலியானம் செய்தது தவரோ? அவனைப் பொறுத்தவரை எதுவித குறைகளும் அவனுக்கு வைக்கவில்லை. பிறகு என் இப்படி நடக்கிறாள் என்பதுதான் அவனுக்குப் புரியவில்லை. முன்பு வீட்டில் தனியாக இருக்கப் பிடிக்கவில்லை என்றபோது அவன் அவனை பகல் நேரப்பிரஞ்சு படிக்கும் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட்டான். பிறகு நிரஞ்சன் பிறந்தபோது அதை நிறுத்தினாள். இப்போ நிரஞ்சன் பாடசாலை போகத் தொடங்கி விட்டான். பகலில் மகனைப் பாடசாலையில் கொண்டுபோய் விட்டபிறகு அதிகமாகத் தனிமைதான். திரும்பவும் படிக்கப்போ என்றபோது மறுத்துவிட்டாள். அடிக்கடி எதையோ பறிகொடுத் தவன் மாதிரி இருக்கிறாள். ஒருவேளை கலியானத்துக்கு முந்தி என்னை மாதிரி யாரையாவது காதலிச்சு ஏமாந்திருப்பாளோ? வெகுவாகக் குழம்பிப் போனான் மோகன்.

பிரச்சனைகள் இல்லாத குடும்பங்கள் எதுவும் இல்லைத் தான். ஆனால் இன்னொருவருக்குத் தெரியம்படியாகப் பிரச்சனைகளை வளர்விடக்கூடாது. விரைவில் விமலாவுடன் இதைப்பற்றிப் பேசவேண்டும் என நினைத்துக்கொண்டு பின்னேர வேலைக்குப் புறப்பட்டுப் போனான் மோகன். கதிரேசன் என்ற நச்சப் புகைதான் விமலாவைப் பாதித் திருக்கிறது என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை.

விமலா நிரஞ்சனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுவிட்டு வந்தபோது வீட்டில் மாடிப்படிகளில் கதிரேசன் நின்றிருந்தான். ஆறுமுகத்தாரின் வீட்டில் சந்தித்தபிறரு கதிரேசன் இப்போது அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருகிறான். இது அவனுக்கு தர்மசங்கடமான நிலையாகத்தான் இருந்தது. “வேறு யாராவது இதைப் பார்த்து மோகனுக்குச் சொல்லிவிட்டால் ...” நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. “உள்ளுக்கை வாங்கோ” என அழைத்துக் கொண்டு போனாள். முன் கோவில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தான் கதிரேசன். அவன் அவனுக்கு தேத்தண்ணி போடு வதற்காக குசினிக்குள் வந்தாள். ஊரில் கதிரேசன் தனக்குப் பின்னால் காதலிப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு அவைந்தத்தையும் இதனால் பல தடவைகள் தனது தமையனிடம் அடிவாங்கி யதையும் நினைத்துப் பார்த்தாள் விமலா. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் விமலாவும் கதிரேசனைக் காதலித்தாள். ஆனால் அதனை வெளிப்படுத்த முடியவேயில்லை. தகப்பன் அவளது முடிவையோ விருப்பத்தையோ கேட்காமலேயே அவளை மோகனுக்குக் கவியாணம் பேசி பிரான்சுக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

அவருக்கு மோகனின் வெளிநாட்டுப் பணம் மட்டுமே கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. விமலாவின் மனசு தெரியவில்லை. எல்லாம் முடிந்த போன்கதை.

அடுப்பில் தண்ணீர் கொதித்தது. இறக்கி தனக்கும் அவனுக்குமாக இரண்டு தேத்தண்ணி போட்டுக்கொண்டு முன்னுக்கு வந்தாள்.

அண்டைக்கு ஆறுமுகம் மாமாவீட்டில் கதிரேசனைக் கண்டவுடன் விமலாவின் குற்றமனம் தவித்தது. ஆனால் அவன் இயல்பாகவே அவனுடன் பேசினான். பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஊரில் அவளைக் காதலித்ததற்காய் அவனது தமையன் அடித்த அடியினால் ஏற்பட்ட தழும்பைக் காட்டி நான்.

“விமலா என்னுடைய இந்தத் தழும்பு உள்ள வரைக்கும் உண் நினைவும் இருக்கும்” என்றான். அவள் திகைத்துப் போனாள். “நீங்கள் இப்ப மோகனின் மனைவி விமலாவோடை பேசிக்கொண்டிருக்கிறியள். உங்கடை காதலியோடை அல்ல” என்றாள் விமலா. “நீ என்னை விரும்பினனி. இதை நீ பொய் எண்டு சொல்லேலாது. ஏன் இப்ப கூட. மோகனுக்கும் உனக்கும் இடையில் பெரிய இடைவெளி இருக்குது. மோகன் தாய் தகப்பன் சகோதரங்கள் எண்டு அவர்களை திருப்திப் படுத்திற்கூக்கா வாழுகிறானே தவிர உனக்காக இல்லை. மனிசரெண்டா கலியாணம் முடிக்கவேணுமெண்டதுக்கா கடமைக்காக உன்னை கலியாணம் செய்தான். நீயும் அவன்றை பணத்துக்காகத்தானே சம்மதிச்ச இங்கை வந்தனி. நான் சொல்லுற்றிலை எதை உன்னாலை மறுக்கமுடியும்?” என்று ஏதோ அவள் மனதை அறிந்தவன்போல அவன் பேசினான்.

உண்மையில் மோகனுடன் மனம் ஒத்து வாழ முடிய வில்லை. இது ஏனெண்டு எனக்குத் தெரியாது. கதிரேசன் சொன்னதுபோல் நான் மோகனின் பணத்திற்காக திருமணம் செய்யவில்லை என்பதும் எனது விருப்பங்கள் மறுக்கப் பட்டதும் அல்லது கவனத்தில் எடுக்கப்படாததும் கதிரேசனுக்கு தெரியப்போவதில்லை.

இருவரும் மௌனமாகவே தேநீரை அருந்திக் கொண்டிருந்தனர். “என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய், அன்னடைக்கு நான் சொன்னதைப் பற்றி என்ன யோசிச்சனி” மௌனத்தைக் கலைத்தான் கதிரேசன். “என்னுடைய வாழ்க்கைதான் தீர்மானமாகிப் போயிட்டுதே கதிரேசன். இதிலை இனி யோசிக்க என்ன இருக்குது?” என்றாள் விமலா. “நான் இப்பவும் உன்னைக் காதலிக்கிறேன் விமலா. இது பிரான்ஸ் ஜோப்பியநாடு, எங்கட மனசுக்கேற்ற மாதிரி சுதந்திரமான வாழ்க்கையை அமைச்சுக் கொள்ள உரிமை

தருகிற நாடு. நீ மோகனோடை ஒரு பொய்யான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய். நடந்ததை எல்லாம் ஒரு கனவாய் நினைச்சு உன்னுடைய பொய் வாழ்க்கையை உதறி எறிஞ்சிட்டு வா. ஏற்றக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிறேன், மகனைப் பற்றி யோசிக்காதை. அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு வா. உனக்கும் எனக்கும் பிடித்தமான ஒரு சுதந்திரமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளலாம்.”

என்னவெல்லாமோ பேசி விமலாவின் மனதைத் தன் பக்கம் இழுக்க முயற்சி செய்தான் கதிரேசன். அந்த மாயமானின் வலையில் விமலா கிட்டத்ட விழுந்துவிட்டாள். “நான் போட்டு வரப்போரேன். நீ நல்ல முடிவாய் எடுப்பாய் என நினைக்கிறேன்” என்றவாறு புறப்பட்டான் கதிரேசன். அன்றும் ஆஸ்ட்ரேயில் சிகிரெட் சாம்பல் நிறைந்திருந்தது. அதைக் கவனிக்க மறந்துவிட்டாள் விமலா.

எவ்வாறு விமலாவுடன் பேசுவது என்பதில் குழம்பிப் போயிருந்தான் மோகன். அவனுக்கு வேலை செய்யவே பிடிக்க வில்லை. சாப்பாடுகளை மாறிமாறித் தயாரித்து அனுப்பித் தடுமாறினான். அவனது தடுமாற்றம் முதலாளிக்கும் அவரது மகள் நெத்தலீனுக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒருவாறு வேலைகளை அவன் முடித்தபோது இரவு பதினொரு மணியாகிவிட்டிருந்தது. அவன் புறப்பட முற்பட்டபோது நெத்தலீன் கூப்பிட்டாள். “உன்னை என்னுடைய காரிலேயே கொண்டுபோய் வீட்டில் விடுகிறேன். கொஞ்ச நேரம் பொறுத்தக்கொள். என்னுடைய வேலைகளை முடித்துவிட்டு வருகிறேன்.”

அவனுக்கும் அன்றைய மனநிலையில் யாருடனாவது பேசுவேண்டும் போலிருந்தது. எனவே அவனது அழைப்பைத் தட்டாது நின்றான். நெத்தலீன் தனது வேலைகளை முடித்துக் கொண்டதும் தகப்பனிடம் சொல்லிவிட்டு மோகனுடன்

புறப்பட்டாள். “இரவு நன்றாக நித்திரை கொள்” என முதலாளி மோகனுக்குக் கூறி விடைகொடுத்தார். அன்றைய அவனது தடுமாற்றத்துக்கே அந்த வார்த்தை என அவனுக்குப் புரிந்தது.

“மோகன் உனக்கு இன்று என்ன நடந்தது” காரை ஓட்டிக்கொண்டே கேட்டாள் நெத்தலீன். மோகன் மெளனமாக இருந்தான். யாரிடமாவது ஆறுதலாகப் பேசவேண்டும் போல் தோன்றினாலும் ஒரு பிரெஞ்சுப் பெண்ணிடம் எனது குடும்பப் பிரச்சனை குறித்துப் பேசவேண்டுமா என்ற தயக்கம் எழுந்தது. அவன் பதில் கூறாமல் இருப்பதைக் கண்ட அவள், “பரவா யில்லை எனக்குச் சொல்ல முடியாத விடயமென்றால் கூறவேண்டாம். இன்று கொஞ்சம் தாமதமாக வீடு செல்வதில் பிரச்சனை இல்லைத்தானே” என்றவாறு ஒரு Night Bar ஓரமாகக் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினாள்.

“ஏதாவது குடித்துவிட்டுப் போவோம் வா” என அவனை யும் அழைத்தாள். இரண்டு பியர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்த கதிரைகளில் இருவரும் அமர்ந்தார்கள். மோகன் ஒரே சிந்தனையில் இருந்தான். “மோகன் நீ நிறைய யோசிக் கிறாய். மனம் விட்டு பேசினால் பிரச்சனைகளுக்குச் சில வேளை களில் தீர்வு கிடைக்கலாம். ஏதாவது பணப்பிரச்சனையா. அப்பாவிடம் சொல்லி ஏற்பாடு செய்கிறேன்.” எதுவுமே புரியாமல் அவனைப் பார்த்தாள் அவள்.

“இது பணப்பிரச்சனை இல்லை... எனது குடும்பப் பிரச்சனை... எனது மனவை இன்னொரு தவறான நபருடன்....” தயங்கித் தயங்கி அவளுக்குத் தனது பிரச்சனையைப் புரியவேத்தான். இதற்கிடையில் இருவருமாக எட்டு பியர்களை முடித்திருந்தார்கள்.

“இது ஒரு பெரிய விடயமில்லை மோகன். உடனடியாக உன்னுடைய மனவியுடன் மனம் விட்டுப் பேச. ஒத்து

வரவில்லை. பிடிக்கவில்லை என்றால் இருவரும் பிரிந்து விடுங்கள். மிகச் சாதாரணமாகச் சொன்னாள் நெத்தலீன்.

“எங்களுடைய சமூகத்திலை திருமண முறிவு மிகச் சாதாரண விடயமில்லை. நான் என்னுடைய மனைவிக்கு அதிகமாக எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. அவள் ஏன் இப்படிச் செய்கிறாளென்பது எனக்குப் புரியவில்லை.”

மோகனின் பதிலை நெத்தலீனால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடிய வில்லை. “நீ உன்னுடைய காமச் சூட்டைத் தணிக்கும் ஒரு கருவியாகவும் உன்னுடைய பிள்ளையை வளர்க்கும் வேலைக் காரியாகவுமே உன்னுடைய மனைவியை நினைக்கிறாய். இவ்வளவுக்குமான வேலைக்கு நீ கொடுக்கும் சம்பளம்தான் அவளுக்கு நீ செய்து கொடுக்கும் வசதிகள். அவளுடைய மனதை நீயும் உன்னுடைய மனதை அவளும் அறிந்திருக்க வில்லை. அதற்காக நீங்கள் முயற்சிக்கவுமில்லை.” நீண்ட பிரசங்கம் நடத்தினாள் நெத்தலீன்.

மனைவி சந்தோசமான குடும்ப வாழ்க்கையை நடாத்து வதற்கு கணவனால் தான் நேசிக்கபடுகிறேன் என்பதை உணருவது அவசியமாகிறது. அவன் அவளுக்கு களிவு, புரிந்து கொள்ளுதல், நம்பிக்கையூட்டுதல் ஆகியவற்றைக் கொடுக்க வேண்டும். அவன் தான் செய்கிற எல்லாக் காரியங்களிலும் அவளைக் கவனத்தில் வைத்து செய்வதன் மூலம் அவளுக்கு ரிய மரியாதையை செலுத்தவேண்டும் என்பது நெத்தலீனின் வாதம்.

இதை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் மோகன் இல்லை. அவனைப் பொறுத்தவரை அவன் விமலாவுக்கு எல்லா வசதிகளையுமே தருகிறான். எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. தன்னில் எதுவித பிழையும் இல்லை என்பதுவே அவனது எண்ணம். இருவரும் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

நெட்டதலீன் மோகனைக் கொண்டுவந்து அவனது வீட்டருகில் இறக்கி வடும்போது நேரம் பன்னிரண்டார மணி ஆகியிருந்தது. வழக்கம் போலவே அவள் அவனுக்குக் கட்டிப்பிடித்து கண்ணங்களில் முத்தமிட்டு விடை பெற்றுச் சென்றாள். இதனை மேல்மாடியில் இருந்து விமலா கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். மிதமான போதையில் கதவைத் திறந்து கொண்டு போன மோகனின் கண்களில் விமலாவையும் ஆஸ்ட்ரேயையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். அவன் விழிகளில் கோபம் பொங்கியது.

“கதிரேசன் வந்து...” விமலா வார்த்தையை முடிக்கவில்லை. பாய்ந்து சென்று அவள் தலைமுடியைப் பிடித்து தலையைச் கவரில் மோதினான். “கையை எட்டா, நீ மட்டும் நடுச் சாமத்திலை வெள்ளைக்காறியளை கொஞ்சிப்போட்டு வரலாம். என்னை மட்டம் சந்தேகப்படுகிறாய்.” முதன்முதலாக அவனை “டா” போட்டு கோபத்துடன் ஏசினாள்.

மோகனின் ஆறாவது அறிவு தொலைந்தபோனது. இது வரை அவனது உள்ளத்தில் உறங்கிக்கிடந்த ஆணாதிக்கமும், கோபமும் சந்தேகமும் ஒன்றுகலந்த மிருகம் விழித்துக் கொண்டது. கையில் கிடைத்ததாலெல்லாம் அவளைத் தாக்கி னான். அவள் அலறிய சத்தத்திலும் நிரஞ்சனின் அழுகையிலும் அந்த தொடர்மாடியே விழித்துக் கொண்டது. சிறிது நேரத்தில் பொலிஸ் வண்டி சௌரன் ஓலியுடன் வந்துநின்றது.

மோகனின் ஐரோப்பிய வாழ்வில் மேலும் ஐந்து வருடங்கள் தொலைந்து போனது. நண்பன் கணேசின் வற்புறுத்தலால் அவன் அந்த விழாவிற்கு வரச்சம்மதித்தான்.

எழைத் தமிழ்ப்பெண்ணே...
பிறந்ததும்
பசியினை சுமந்தாய்

வளரும்போது

கனவுகளைச் சுமந்தாய்

மலர்ந்தபோது

ஏக்கங்களைச் சுமந்தாய்

விலை பேசி வாங்கிய

திருமண உறவில்

கணவனைச் சுமந்து

அவன் கருவினை

வயிற்றினில் சுமந்தாய்

இனி...

பிள்ளைகள்... அவர்கள் வாழ்க்கை

மீண்டும்... மீண்டும்

கனவுகளில் சமலும்

சுமைதாங்கிப் பெண்ணே

உனக்கான உன் எண்ணங்களை

எங்கே புதைத்தாய்...?

ஒரு பெண்கவி சீறிக் கொண்டிருந்தது. மண்டபத்துக்குள் நுழையாம் போதே அந்தக் குரலை எங்கேயோ கேட்டது போலிருந்தது மோகனுக்கு. அங்கு முத்தமிழ் விழா நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. இவ்வாறான பல விழாக்களும் இந்தியாவிலிருந்து நடிகர் நடிகைகள் இசைக்குமுக்கள் கலந்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சிகளும் பாரிசில் அடிக்கடி நடைபெற்றாலும் மோகன் எதற்குமே போவதில்லை. இந்த முத்தமிழ் விழாவில் கணேஸ் நடிக்கும் நாடகம் ஓன்றும் இடம் பெறவிருந்ததால் அவன் மோகனை வற்புறுத்தி அழைத்து வந்திருந்தான். ஆனால் மேடையில் கவிதை படித்துக் கொண்டிருந்த பெண்ணைக் கண்டதும் அவன் உடலெங்கும் மின்சாரம் பாய்ந்தது போன்ற உணர்வு.

அவள்...

புவனா... ஆம் புவனா... ஆம் புவனாவேதான். மோகனின் அன்றைய நேசத்துக்குரிய புவனா... “இங்கே எப்படி? பிரான்சிலா வசிக்கிறாள்? இதுவரை எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே!”

“என்ன மச்சான் கரண்ட் அடிச்சவன் மாதிரி நிக்கிறாய். ஒரு நல்ல இடத்தைத் தேடிப்பிடிச்சு இரு. நான் உள்ளே போய் மேக்கப் எல்லாம் போடவேணும்”

கணேஸ் உள்ளே போய்விட்டான். மோகன் அங்கிருந்த ஒரு கதிரையில் இருந்தாலும் அவன் மனம் குழம்பிப் போயிருந்தது. “புவனா தற்செயலாக என்னைக் கண்டு விட்டால்...அவளுடன் எப்படி முகம் கொடுத்துப் பேசமுடியும். என்னை மன்னித்திருப்பாள்? அல்லது மறந்தே போயிருப்பாளா!” அவன் வெகுவாகக் குழம்பிப் போனான். மேடையில் கவியரங்கம் முடிந்து நடனநிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகின. மோகனால் நிகழ்ச்சிகளை இரசிக்க முடியவில்லை. எழுந்து மண்டபத்தை விட்டு வெளியே போனான். எப்படியாவது புவனாவைச் சந்திக்காமல் இருக்க வேண்டும் என அவன் உள்மனம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் அவன் பிரார்த்தனை பொய்த்துப் போனது.

“மோகன்” யாரோ அழைக்கும் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். “புவனா அவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். மோகனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அப்படியே நின்றான். கிட்ட வந்த புவனா, “எப்படி இருக்கிறீங்கள் மோகன்” சுகம் விசாரித்தாள்.

“நீ... நீ... இங்கை எப்பிடி”, அவன் குரல் தடுமாறியது. “என்னை நீங்கள் இங்கை எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் நான் இந்த விழாவுக்கு ஸண்டனிலை இருந்து

வரும்போதே பரிசிலை எப்பிடியும் உங்களைச் சந்திக்க வேண்டம் என நினைச்சுக் கொண்டுதான் வந்தனான். என்னுடைய அதிர்ஷ்டம் பாருங்கள் விழா மண்டபத்திலேயே உங்களைப் பார்க்க முடிஞ்சுது.”

“எதுக்காக என்னைச் சந்திக்க விரும்பினாய்?” குழப்பத்துடன் கேட்டான் மோகன். “பயப்படாதீங்க, ஏன் என்னை ஏமாத்தின்னி எண்டு ஒப்பாரி வைக்கமாட்டேன். அதுக்காகவும் நான் வரேல்லை. அதுசரி, நீங்கள் பாரிசுக்கு வந்தும் கிட்டத்தட்ட பதினெண்ரூப வருசம் இருக்கும் எண்டு நினைக்கிறன். எப்பிடியிருக்குது உங்க வாழ்க்கை? விமலா எப்பிடிருக்கிறா? எத்தினை குழந்தைகள்? உங்கடை தலை முடியிலையும் லேசாய் நரை தெரியுது. காலங்களும் வயசும் போய்க் கொண்டேயிருக்குது. ஆனா எனக்கு இன்னும் அந்த ஸ்கூல் பஸ்சை மறக்கவே முடியிற்றில்லை.” அவள் மூச்ச விடாமல் பேசிக்கொண்டே போனாள். அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது.

“மம்மி என்னுடைய டான்ஸ் தொடங்கப் போகுது உள்ளவா” ஒரு பிஞ்சக்குரால் அழைத்தது. இருவரும் ஒரே சமயத்தில் திரும்பிப் பார்த்தனர். ஆறு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுமியும் நடுத்தர வயது ஆண் ஒருவரும் நின்றிருந்தனர்.

“He is my husband Sivananthan and my daughter Shinthu”. அவர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைத்த அவள் “சிவா இவர் Mr. Mohan என்றாள். அவர் “Hello” என்றவாறு கை குலுக்கினார். “மகளின்றை டான்ஸ் புறோக்கிறாம் முடியட்டும், நாங்கள் பேசவோம். பிறகு சந்திக்க நேரம் கிடைக்காது. ஏனெண்டால் நாங்கள் இண்டைக்கு இரவே லண்டனுக்கு போறம்.” என்றவள் “நீங்கள் எங்கையும் போகமாட்டார்கள்தானே” என வினவினாள் இல்லையெனத் தலையசைத்த அவள் அவர்களுடனேயே மண்டபத்துக்குத் திரும்பினாள். சிந்துவின் நடனநிகழ்ச்சி

மேடையில் தொடங்கியது. மோகன் புவனாவின் கணவருக்குப் பக்கத்து இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டு புவனாவைப் பார்த்தான். அவள் மகளின் நடனத்தையே அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் ஒருவித பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் தென்பட்டது.

புவனா தன்னுடைய வாழ்க்கையைச் சிறப்பானதாக ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்குத் திருமணமாகி விட்டது. அழகான பெண்குழந்தையும் இருக்கிறது. அவன் நிம்மதிப் பெருமூச்சவிட்டான். முதலில் புவனாவைக் கண்டதும் எங்கே தன்னை ஏசி அவமானப்படுத்தி விடுவாரோ எனப் பயந்த அவன் இப்போ பயம் தெளிந்து கொஞ்சம் நிம்மதியடைந்தான். நடனம் முடிந்ததும் சிந்து உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு தாயிடம் ஓடிவந்தாள். தாயும் தகப்பனும் மகளை மாறி மாறி கொஞ்சித் தமது பாராட்டுக்களை அந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்திற்குத் தெரிவித்தனர்.

“சிந்து இவர் மோகன் அங்கிள், அங்கினுக்கு வணக்கம் சொல்லு” புவனா சொல்ல “ஹலோ! அங்கிள்” என்றாள் அவள். மோகன் அவளது தலையைத் தடவி ஹலோ சிந்து என்றான். கணேஸ் நடிக்கப் போகும் நாடகம் ஆரம்பமாகப் போவதாக அறிவித்தார்கள். “வாருங்கோ, வெளியே எங்கேயாவது போயிருந்து கொண்டு பேசவோம்”, புவனா எழுந்தாள். அவளது கணவரும் மோகனும் பின்தொடர்ந்தனர். மண்டபத் துக்கு வெளியே இருந்த தேனீ விடுதியின் இருக்கையில் நால்வரும் அமர்ந்தனர். “சொல்லுங்க மோகன், உங்களுடைய குடும்ப வாழ்க்கை எப்பிடியிருக்குது?” புவனா கேட்டாள். அவன் தயக்கத்துடன் புவனாவின் கணவரைப் பார்த்தான், “அவருக்கு என்னுடைய உங்களுடைய காதல் கதை எல்லாம் தெரியும். கலியாணம் செய்த உடனேயே சொல்லிப்போட்டன். எங்களுக்கு எந்த ஒளிவுமறைவும் இல்லை” என்றாள்.

“மிஸ்டர் மோகன் நீங்கள் உங்கள் காதலை இழந்ததாலே அதிர்ஸ்டம் எனக்குத்தான். இல்லாட்டி புவனாவை நான் கலியாணம் செய்திருக்க முடியுமா என்று சிரித்தார் சிவானந்தன். மோகன் மூவருக்கும் தேனீரும் சிந்துவுக்கு கோலாவும் கொண்டுவரப் பணித்துவிட்டு “எனக்கு ஒரு ஆண், ஒரு பெண். இரண்டு பிள்ளைகள். பரிசிலை சொந்தமா ஒரு வீடும் வாங்கியிருக்கிறன். வேறு பெரிசா ஒண்டும் சொல்லுறவுக்கு இல்லை” என்று முடித்தான்.

“இவர் லண்டனிலை எஞ்சினியராய் இருக்கிறார். நான் மெடிசின் படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்போதைக்கு ஒரேயொரு பிள்ளை சிந்து” என்றவாறு தேனீரை பருகத் தொடங்கினாள் புவனா.

அவள் சந்தோசமாக இருக்கிறாள் என்பது அவளது பேச்சி விருந்தே புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. புவனாவில் ஒரேயொரு மாற்றம்தான் அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஊரில் அதிகம் பேசாத புவனா இப்போ கலகலப்பாகப் பேசுகிறாள். அது அவளது மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகவும் இருக்கலாம். “என் மனிசியையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கலாமே? நானும் பார்த்ததாய் இருந்திருக்கும். அதுசரி நான் இங்குவந்தது உங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்” என்றுதானே பதிலையும் சொல்லிக்கொண்டாள்.

“அவவுக்கு தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் பாக்க அவ்வளவு பிடிக்காது. பிள்ளைகளுக்கும்தான்” என்றவன் மனதுக்குள் பயந்தான். எங்கே மனைவி பிள்ளைகளைப் பார்க்க தன்னுடன் புறப்பட்டு விடுவாளோ என்று.

நாடகம் முடிந்து கணேஸ் அவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான். நாங்களும் இப்ப வெளிக்கிட்டால்தான் இரவே லண்டனுக்குள்ளை போய்ச் சேரமுடியும். இவர் கொஞ்சத்தாரம்

கார் ஓடின உடனையே களைச்சுப் போயிடுவார். எனக்கு இரவிலை ஒட பயம்." என்றவாறு அவர்கள் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

அன்று அவனைக் காதலித்த புவனா... அவனால் ஏமாற்றப்பட்ட புவனா இன்று மேடையில் கவிதை படிக்கிறாள். இலண்டனில் வாழ்வதைப்பற்றி... தொடர்ந்து மெடிசின் படிப்பதைப்பற்றி.... தான் கார் ஒட்டுவதைப் பற்றி.... தன் கணவனை.... பிள்ளையைப் பற்றி எல்லாம் பெருமையாகப் பேசுகிறாள்.

அவனது இதயத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் சிறிய வலியொன்று ஏற்படத்தான் செய்தது. குடும்ப வாழ்க்கை என்பது கணவன் மனைவிக்கிடையிலான மிகச் சரியாக புரிந்துணர்வே என்பதுவும் அவனுக்குப் புரியத் தொடங்கியது.

"லண்டனுக்கு வந்தா மறக்காமல் மனிசி பிள்ளைகள் கோடை வீட்டுக்கு வாங்கோ" என்றவாறு தனது முகவரி அட்டையைக் கையில் தந்துவிட்டு புவனா புறப்படுகிறாள். சிந்து அவனுக்குக் கையசைக்கிறாள். அவனும்தான்.

பிற்சேர்க்கை ஒன்று

விமலா தன்னிடமிருந்து விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்டு இப்போது தான் முன்பு காதலித்த கதிரேசனைத் திருமணம் செய்திருக்கிறாள் என்பதையும் தான் தன்னுடன் வேலை செய்யும் பிரான்சியப் பெண்ணான நெத்தலினை இரண்டாவது திருமணம் செய்து ஒரு பெண் குழந்தைக்குத் தகப்பனாக இருக்கிறான் என்பதையும் மோகன் புவனாவுக்கு சொல்லவே யில்லை. அவன் புவனாவிடம் தனக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் எனக்குறிப்பிட்டது விமலா மூலம் பெற்ற நிரஞ்சனையும், நெத்தலின் மூலம் பெற்ற நத்தஷாவையும்தான்.

பிற்சேர்க்கை இரண்டு

நீதிமன்றத் தீர்ப்பின்படி வாரத்தில் இரண்டு நாட்கள் தந்தையுடனும் ஏனென்யாட்கள் தாயுடனும் வாழும் நிரஞ்சனுக்குத் தாய் அறிமுகப்படுத்தும் புதிய அப்பாவும் தகப்பன் அறிமுகப்படுத்தும் புதிய அம்மாவும் குழப்பமானவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவன் படிக்கும் பாடசாலை அறிக்கைகளின் படி அவனுக்கு தற்போது படிப்பதில் ஆர்வம் குறைவு எனவும் சகமாணவர்களுடன் முரட்டுத்தனமாக வன்முறைகளில் ஈடுபடுகிறான் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

முடிவு

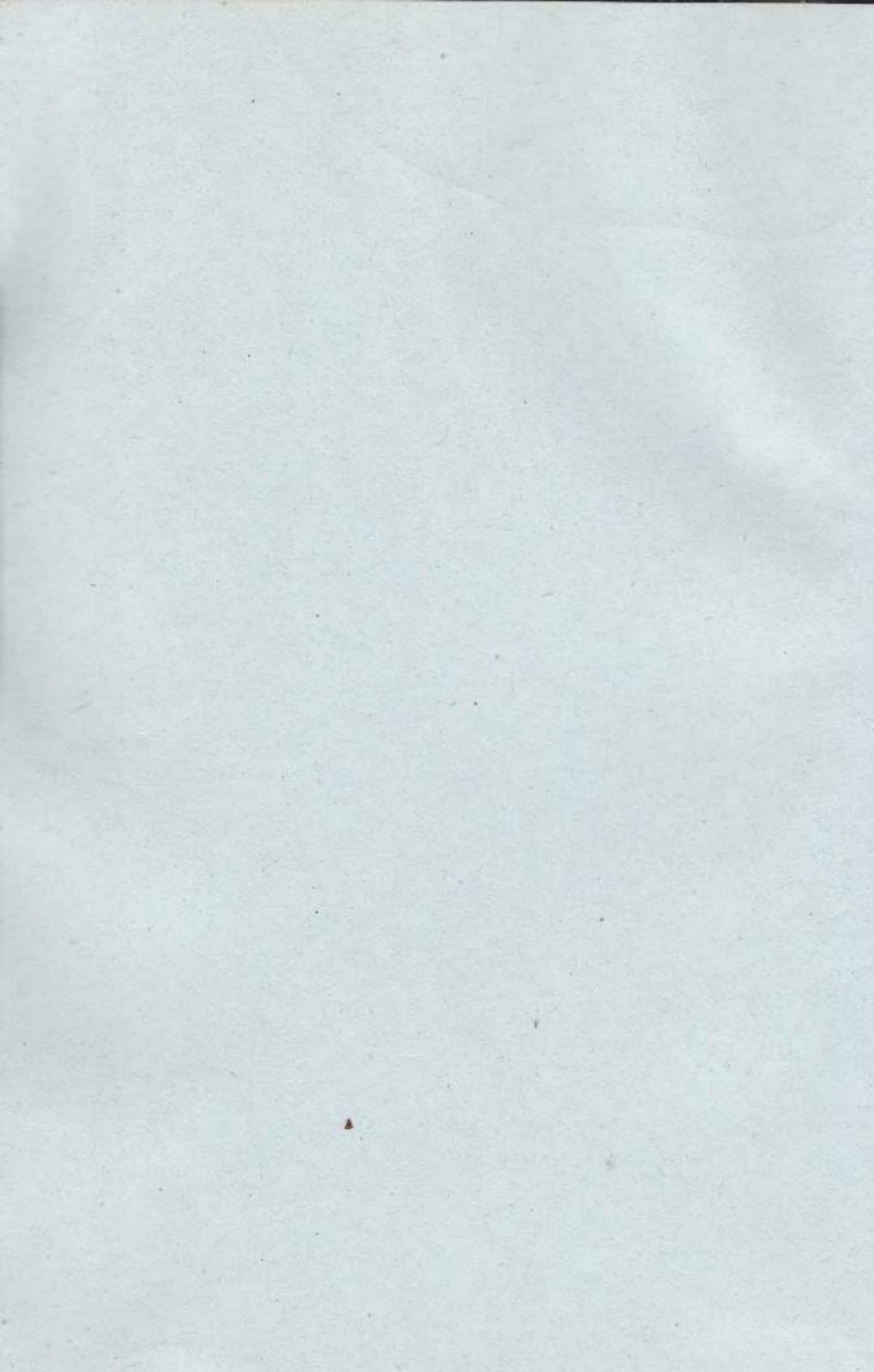
ஏராளமான மோகன்களும், விமலாக்களும் புலம்பெயர்ந்த நமக்குள் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறார்கள். இதனால் நிரஞ்சன்களும் அதிகரிக்கிறார்கள். இந்த இன்னொரு சந்ததி எப்படியாகும். நானும் நீங்களும் பெறுத்திருந்துதான் பார்க்கவேண்டும்.

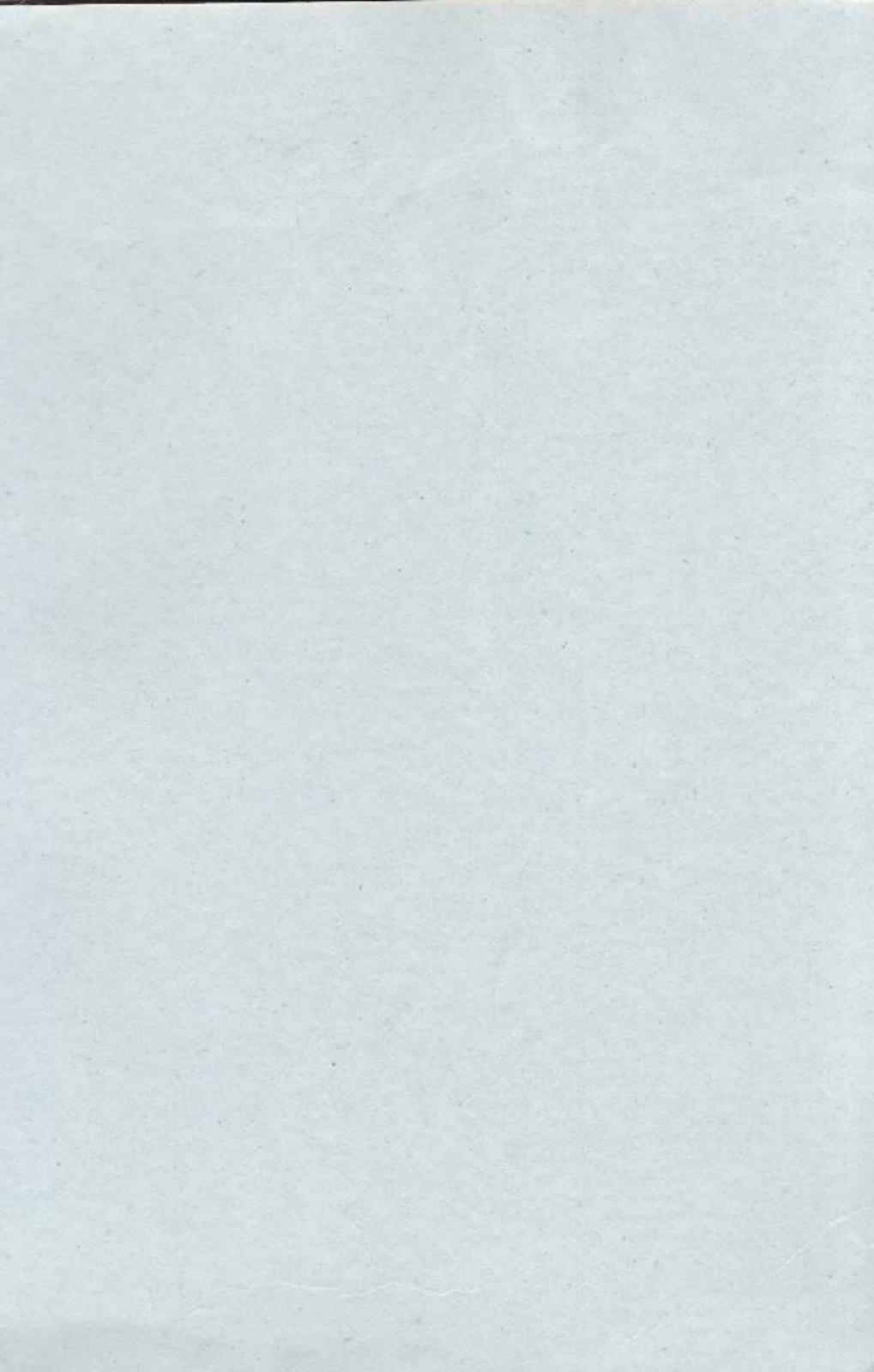

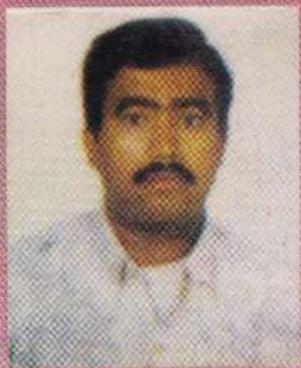
இன்னொரு சந்ததி நூலை இரசித்திருப்பீர்கள். இதில்
 அடங்கியிருக்கும் இன்னொரு சந்ததியைப் பிரதியெடுத்துத்
 தந்தவர் திருமதி சிவனேஸ்வரி மகேந்திரராஜா அவர்கள்.
 நான் ஏதாவது எழுதினால் அதை வாசித்து தவறைச்
 சுட்டிக்காட்டியும் சரியானதை பாராட்டியும் மகிழ்பவர்.
 என்னைத் தன் பிள்ளையாக நினைப்பவர். அவருக்கு என்
 நன்றிகளை சொல்லிமுடியாது. இன்னும் “அண்ணை நான்
 கொஞ்சம் எழுதியிருக்கிறேன் என்றவுடன் கொண்டுவா
 புத்தகமாகப் போடுவேம்” என அன்போடும் உரிமை
 யோடும் அழைத்த திரு பவன் கணபதிப்பிள்ளை அவர்
 களுக்கும் பன்னாட்டுத்தமிழறவு மன்ற பெருங்கவிக்கோ.
 வா.மு.சேதுராமன் அவர்கட்டும் மற்றும் வா.மு.சே.திரு
 வள்ளுவர் அவர்களுக்கும் எனது சிறு முயற்சியை தங்கள்
 இதழில் பிரசரமாக வெளியீடு செய்த கதவி இலக்கிய
 வட்டத்திற்கும் மற்றும் ஆக்கமும், ஊக்கமும் தந்த
 எல்லோருக்கும் எனது நன்றிகள். உங்களின் உள்ளங்களில்
 ஏற்பட்ட எண்ணங்கள் எதுவாயினும் எனக்கு எழுதுங்கள்.
 இவ்வெளியீடு ஏதாவது ஒரு செய்தியை சொல்லியுள்ளது
 என நினைத்தால் எனக்கு மகிழ்ச்சியாகத்தானே இருக்கும்.
 வாசகர்களாகிய உங்களது நியாயமான விமர்சனங்களே
 என்னை வளர்க்கவும் ஊக்குவிக்கவும் உதவும் என்பதை
 ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு,

மீண்டும் சந்திக்கும்வரை
 என்றும் அன்புடன்
 ரமேஷ் சிவரூபன்

இவர் சிவரூபன்

இவர் யாழ் ஏழாலைக் கிராமத்தை பிறப்பிடமாக கொண்டவர். ஏழாலை சைவமகாஜனா, மல்லாகம் மகா விததியாலயம், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி, GRETA ROISSY GONESSE FRANCE, I F I R Q (தொழிற்பயிற்சிக் கல்லூரி) ஆணுயவற்றில் கல்வி கற்றவர். ஈழத்தில் சண்டிலிப்பாய் கலைமகள் கல்வி நிலையம், கல்வியங்காடு Star Pupil academy, ஆகிய தனியார் கல்வி நிறுவனங்களிலும், பிரான்ஸில் பாரிஸ் தமிழர் கல்வி நிலையத்திலும் ஆசிரியராக பணி செய்தவர். வான்மதி சஞ்சிகையின் தொகுப்பாசிரியராக இருந்தவர். கவிதை மூலம் படைப்புலகில் புகுந்து சிறுகதைகள், நாடகங்கள் என்பவற்றை எழுதியதோடு, திரைப்படம், நாடகம் என்பவற்றை இயக்கியும், நடித்தும் என பலவகைகளிலும் கலை இலக்கியத் துறைக்கு தன் பங்கினை செலுத்தி வருபவர். உங்கள் ஆதாவும் விமர்சனங்களும் இவர் வளர்ச்சியும்.

இவருக்கு உங்கள் நல்லாதரவு என்றும் கிடைக்க

வேண்டிநிற்கும்

எஸ்.ரி.சில்வஸ்ரார்